

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

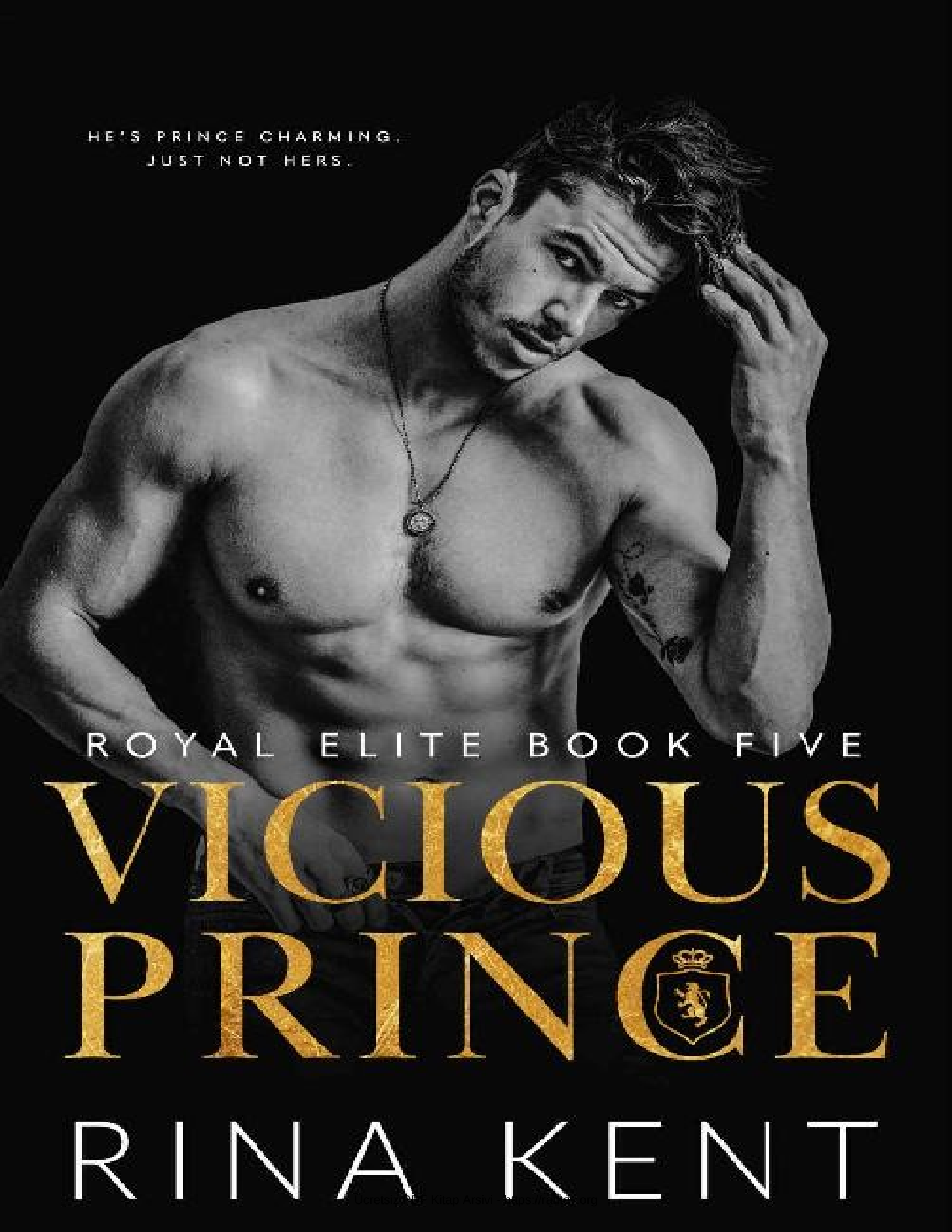
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HE'S PRINCE CHARMING.
JUST NOT HERES.

ROYAL ELITE BOOK FIVE

VICIOUS PRINCE

RINA KENT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ZALİM PRENS

KRALİYET ELİT KİTAP BEŞ

RINA KENT

Dolu bir silah gibi gülümseyenlere.

AUTHOR NOTE

Merhaba okuyucu dostum,

Genelde olay örgülerimi ve karakterlerimi hayal ederim. Ancak, *Kısır Prens* bunun yerine benimle konuşan bir kitap. Ronan ve Teal yazmayı bitirdikten sonra uzun süre içimde yaşadılar. Çok çığ ve içgüdüsel sahneler var ama yine de devam ettim çünkü o ikisine çok şey borçluyum.

Kitaplarımı daha önce okumadıysanız bunu bilmiyor olabilirsiniz, ancak üzücü ve rahatsız edici olabilecek daha karanlık hikayeler yazıyorum. Kitaplarım ve ana karakterlerim kalbi zayıf olanlara göre değil.

Bu kitap tacizle ilgili. Devam etmeden önce tetikleyicilerinizi bildiğinize inanıyorum.

Karakterlere sadık kalmak için, *Vicious Prince*'in kelime dağarcığı, dilbilgisi ve yazımı İngiliz İngilizcesi ile yazılmıştır.

Kısır Prens kendi başına okunabilir, ancak Kraliyet Eliti dünyasını daha iyi anlamak için önce serinin önceki kitaplarının okunması önerilir.

Kraliyet Elit Serisi:

- #0 [Zalim Kral](#)
- #1 [Sapkın Kral](#)
- #2 [Çelik Prenses](#)
- #3 [Twisted Kingdom](#)
- #4 [Kara Şövalye](#)
- #5 [Vicious Prince](#)
- #6 [Acımasız İmparatorluk](#)

Gelecekteki yayınlar hakkında haberler ve özel bir hediye için Rina Kent'in [Bültenine](#) kaydolmayı unutmayın.

BLURB

O beyaz atlı prens. Sadece onun değil.

Bir sırrım var.

Bir kalp çaldım, daha doğrusu bir evlilik sözleşmesi.

Sahip olmak, bakmak ya da düşünmek bile benim değildi. Ama almak için oradaydı, ben de aldım.

Büyük hata.

Ronan Astor bu dünyada bir soylu.

Kibirli oyuncu.

Kalpsiz piç.

Vicious Prince.

Şimdi de beni yok etmeye çalışıyor.

Bilmediği şey, benim de onu yok etmeye çalıştığım.

Benim adım Teal Van Doren ve ben prenslerin ölmek için gittiği yerdeyim.

PLAYLIST

İçimdeki En Kötü - Plüton
Kabusunun Aksine - Halsey
Jakuzide Ölmek - Palaye Royale
The Last Of The Real Ones - Fall Out Boy
Alone - I Prevail
What A Man Gotta Do - Jonas Brothers
Bad Liar - Imagine Dragons
To Tell You The Truth - Written by Wolves
Doctor Doctor - YUNGBLUD
Popular Monster - Falling In Reverse
Imaginary Illness - Call Me Karizma
Old Me - 5 Seconds of Summer
I'm Gonna Show You Crazy - Bebe Rexha
Play with Fire - Sam Tinnesz & Yacht Money
Everything Black - Unlike Pluto & Mike Taylor
Circles - Post Malone
Sick of Me - GARZI & Travis Barker
Leach - Bones UK

Çalma listesinin tamamını [Spotify](#)'da bulabilirsiniz.

TEAL

Tbaşlangıç sondur.

Başlangıç, finalin nasıl olacağına karar verdiğiniz zamandır.
Bazı insanlar için son bir gizem ve en büyük keşiftir.

Benim için değil.

Daha başlamadan sonuna çoktan karar vermiştim. Hepsi klasörlerde, düzgün kutularda ve dünyaya salınmayı bekliyor.

Pandora'nın kutusu gibi.

Buraya kadar geldim. Bunu rüyamda gördüm - daha doğrusu kabuslarımda gördüm. Bu senaryo her gece teröründe, göğsümün üzerine Azrail gibi oturduğu her uyku felcinde var oldu.

Nefesimi, hayatımı, lanet varlığını çaldı. Ve
şimdi, ben de onunkini çalacağım.

Benim adım Teal Van Doren, ve ben bir hırsızım.

Mücevherler ya da eşyalarla ilgilenmeyen, hayatların peşinde olan bir tip.

Onun

hayatı.

"Teal?"

Sağımdan gelen yumuşak sesle başımı telefonumdan kaldırıyorum ve odağımlı Napolyon'un savaş taktikleriyle ilgili makaleden kaydırıyorum.

Üvey kardeşim Elsa, kaşlarının arasında hafif bir çatıklıkla beni izliyor. Altın sarısı saçları, ince sırtını örten uzun bir at kuyruğunun içine sıkıştırılmış. Elektrik mavisi gözlerindeki bakış endişe ve... tanımlayamadığım başka bir şeyle dolu.

Endişeli olduğunu anlamamın tek nedeni dudaklarının kıvrılması, kaşlarının çatılması ve sırt çantasının askısını tutuş şekli. Bu onun duygularını anlamayı kolaylaştıran bir çeşit anlatma şekli.

En azından bu. Genellikle, deşifre edilmesi zor bir kaltak suratını korur.

Ya da muhtemelen bu insan ilişkileri işinde kötü olduğum içindir.

Bazıları insan yetiştirmek için doğar; ben bunun dışındaki her şey için doğdum.

Elsa soluk teni ve ince fiziğiyle meleksi güzelliğin tanımıdır. Ancak, küt siyah kısa saçlarım ve genellikle acımasız makyajımla bile kendimi onun yanında hiç var olmamış gibi hissetmedim. Gençliğimde insanlar bana kar gibi güzelliğimden dolayı sevimli demeye başladıklarında bunu bastırdım.

Başkalarının neyi güzel bulduğunu anlamıyorum, bu yüzden onunla ilk tanıştığımda babamın servetinin sürtük varisi olduğunu düşünmüştüm. Davranışlarıyla yanıldığımı kanıtladı - şu an olduğu gibi.

Sanki kardeşimden ders almış gibi, her zaman kafamda çok fazla kaybolmadığımdan emin oluyor.

Günün ilk dersine doğru yürüyoruz. Royal Elite School ya da RES'in büyük salonu neredeyse bizi yutuyor. Ayrıcalıkların doğrudan erişebildiği okullardan biri, babam da dahil olmak üzere İngiltere'nin en büyük isimlerinin gittiği bir okul. Babamın izinden gitmeye devam ettiğim hissi, Birmingham'dan ayrılıp Londra'ya kadar gelme fikrine katlanmamın nedenlerinden biri.

Ve onu.

Yakında düşecek olan.

Bunun dışında, burada hiçbir şey ilgimi çekmiyor. Ne yüksek kuleler, ne prestijli eğitim, ne de vakıf fonlarında milyonları olan öğrenciler.

Bana bir ucubeymişim gibi bakıyorlar ve ben onları hiç tanımıyorum.

Neden?

Çünkü hiçbir zaman uyum sağlamakla ilgilenmedim.

Aslında hiç istemediğiniz ya da aklınızdan bile geçirmediğiniz bir şeye göz dikemezsiniz.

Benim bir dünyam var ve kimse bana hoş gelmiyor.

Bazen, şimdi olduğu gibi, yüz hatları birbirine karışana kadar yüzleri bulanıklaşır ve geride keskin çizgiler bırakır.

Dikkatimi onlardan ayırıp Elsa'ya odaklanıyorum. "Evet?"

"Babamla yaptığın anlaşmayı duydum." Bir kalıp bitter çikolata aldı.

Ondan alıp bir ısırık aldığımda hiç tereddüt etmiyorum ve zengin tadın tadını çıkarıyorum. Elsa benden sadece birkaç hafta büyük olmasına rağmen bir abla gibi davranıyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin Teal." Sesi yumuşar.

"Neyi yapmak zorunda değilim?" Napolyon makalesine bir kez daha göz attım.

"Biliyorsun." Üniformamın ceketinin dirseğinden tutuyor, bu da dikkatimi vermem için bir işaret.

"Bu roket bilimi değil, Elsa. Babamın yardıma ihtiyacı vardı, ben de devreye girdim."

Alt dudağını dişlerinin altına sıkıştırıyor ve bunun bir tür baştan çıkarma taktiği mi yoksa bir şeyi dizginleme yolu mu olduğundan emin değilim. Bunu erkek arkadaşıyla da yaptığını gördüm ama hala anlayamıyorum.

Bir şeyleri bastırma ihtiyacı diyeceğim çünkü beni baştan çıkarmak isteyeceğinden şüpheliyim. Bu biraz garip olurdu, özellikle de benim kime aşık olduğumu anladığından neredeyse emin olduğum için.

"Babam sana istemediğin bir şeyi asla yaptırmaz, Teal. Görücü usulü evliliği reddettiğimde nasıl davrandığını hatırlıyor musun?"

Çünkü sen onun biyolojik kızı ve gururusun.

Babam beni ve ikiz kardeşimi sevmediğinden değil. Bizi toplar halinde kıvrılmış, kanlar içinde ve açlıktan ölmek üzereyken bulduğu o günden beri bizimle ilgileniyor.

Ama gerçek şu ki, biz sadece onun üvey çocuklarıyız. Elsa onun gerçek kızı.

"Gönüllü oldum," diyorum.

Elsa koridorun ortasında durur ve izleyenlerin dikkatini çeker. "Ne?"

Bir omzumu kaldırdım. "Babama yapacağımı söyledim."

"Ama geçen sefer bana yapmak istediğimin bu olup olmadığını sormuştun. Görücü usulü evliliğe karşı olduğumu sanıyordum."

"Bu işi yapmak isteyip istemediğinizi sordum, eğer istemezseniz ben devreye girecektim.

Sen yardım etmemeyi seçtikten sonra birinin babama yardım etmesi gerekiyor." "Ah." Yüzünü buruşturuyor.

"Eh, üzgünüm, sanırım." İnsan doğasını bir şekilde kavramaya başladığımdan beri, gerçekler yüzlerine vurulduğunda alındıklarını öğrendim. İkiz kardeşim Knox çok açık sözlü olduğumu ve sesimin bir sürtük gibi çıktığını söylüyor.

"Sorun değil. Aklından geçen tek Şeyin bir noktaya varmak olduğunu biliyorum."

Aęzı bir gülümsemeye dnűrken dudaklarım aralanıyor. O...biliyor. Bunca zamandır beynimin alıűma űeklini sadece Knox ve babam anlıyordu. Elsa'nın bu kadar çabuk anlayacaęını hiç dűnmemiűtim.

"Teűekkr ederim." Sesim ancak bir mırıltının üzerinde çıkıyor ve sessizliği doldurmak için çikolatadan bir ısırık daha alıyorum.

"Teal." Omuzlarımı tutuyor ve bakıűlarımı karűılıyor. "Babama yardım etmek istemedięimden deęil. Aiden'a aűık olduęum için baűka biriyle evlenemezdim. Bu iűler böyle yürümüyor."

Aűık oldum.

İűler böyle yürümüyor.

Beynimin bu kelimeler ve yabancı anlamları üzerinde duraklamasına izin veriyorum. Elsa bunları söyleyip duruyor ve ben her seferinde sanki metal bir duvarmıű gibi onlara çarpıyorum.

Elbette, aűkın sözlük tanımını biliyorum ama bu sadece teorik. Gerçek dünya pratik alandır ve aűk diye bir űey yoktur.

Hormonlar, nörotransmitterler ve endorfinler vardır - kimyasal reaksiyonlar.

Elsa bunu ne zaman anlayacak merak ediyorum. Bunun dıűında her konuda zeki.

Onun yerine "Elbette," diyorum. İnsan etkileűimleriyle ilgili öęrendięim bir űey daha var: Eęer onlarla aynı fikirde olursanız, konuyu kapatıyorlar, bu da daha az baű aęrısı ve daha fazla huzur anlamına geliyor.

"Ayrıca, babam Aiden'ın babasıyla güçlerini birleűtirecek, bu yüzden daha fazla müttefike g e r e k y o k."

"Tabii ki var. Babam dokuz yıllık bir komadan döndü ve bu süre zarfında dünyayla bağlantısı kesildi. Bulabileceęi tüm müttefiklere ihtiyacı var. Aiden'ın babası, űu Jonathan King denen herif, güvenilir biri değil. On yıl boyunca tuttuğu kinden sonra gerçekten babamla iyi oynayacağını dűnyor musun? Karısının ölümünden babamı sorumlu tutuyor ve bu öylece ortadan kaybolmaz."

Ellerini benden çekip yine alt dudaęını ısıırıyor. Bu sefer, bir űeyler dűndęnden neredeyse eminim.

"Haklısın." İ ekiyor. "Ama Jonathan ve babamın zaman içinde sorunlarını zeceklerine inanıyorum. Kendini feda etmene gerek yok."

Kaűlarım atıldı. "Kurban mı?"

"Şey, senin zaten... bilirsin, bir aşk ilgin var. Başka biriyle evlenmek bir fedakârlıktır."

"Kurban, bir hayvanı ya da insanı bir tanrıya adak olarak kesmek anlamına gelir. Başka bir deyişle, başka düşünceler için değerli bir şeyden vazgeçmek anlamına gelir. Ben ikisini de yapmıyorum." Küçük bir gülümsemenin dudaklarımı bükmesine izin veriyorum. "Aksine, değerli bir şey kazanıyorum."

Nefesini bırakıyor, bu da mantığımı anlamadığı anlamına geliyor. Sorun değil, sanırım. Elsa'nın düşüncelerimin bir kısmını anladığı doğru ama her şeyi o kadar çabuk anlamayacak.

Ayrıca, kimse beni gerçekten tanımıyor - ya da en azından düşündükleri şekilde.

Omzumun üzerindeki sürekli gölgeyi ya da hiçbir yerin ortasında sıkışıp kalmış gözyaşlarımı görmüyorlar.

Sadece ben biliyorum.

"Knox bu konuda ne düşünüyor?" diye soruyor.

"O-" Güçlü bir el omzuma dolandığında sözüm kesiliyor. Çok ani oldu, kaskatı kesildim ve dirseğimi kaldırdım.

Karanlık bir figür beni yakalıyor, parmakları üzerimde, kokusu, lanet

-

"Adımı mı duydum?" Son derece neşeli bir ses her zamanki düşüncelerin kısır döngüsü.

Kardeşim. Knox. Sadece Knox.

Genellikle, Elsa'nın daha önce omuzlarımı tuttuğu zaman olduğu gibi, birinin bana dokunacağını gördüğümde sorun yaşamıyorum. Onu hissetmeden önce görmüştüm ve sorun yoktu ama ani bir saldırı her zaman bu taş kesilme halini tetikliyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor Knox ve elini gevşetiyor.

Nasıl bir his olduğunu en iyi o bilir. O karanlığın, görmeden hissetmenin, hepsinin.

Bir omzumu kaldırdım, krizin eşiğinde değilmişim gibi davrandım. Özrünü sırtarak gizliyor ve Elsa ile benim aramıza girerek her birimizin omzundan tutuyor.

Knox ve ben çift yumurta ikiziyiz ama neredeyse kardeş gibi görünmüyoruz. Benim saçım siyahken, onunki kestane rengi. Tüm özellikleri mankenlere ya da jigololara benziyor; aslında farkı anlayamıyorum. Bu ciddi bir mesele - yargılamayın. Kardeşinizi bir jigoloya benzetmenin doğru olduğunu düşünmüyorum, ama bazı yönlerden öyle. Birincisi, sadece işlerini halletmek için kullandığı mutlu-şanslı kişiliğiyle çekici biri.

Ve çok konuşuyor, hem de çok Basınıştırıyor.

"Peki benim neyim var?" İkimizi de dürtüyor. "Bu bir komplo mu, *Game of Thrones* tarzı mı? Çünkü tüm sezonları izledim - bunu söyleyebilirim."

Elsa güler. "Ben de tam Teal'e yeni kararı hakkında ne düşündüğünü soruyordum."

Bir paket cips alıyor ve iki tanesini ağzına atıp geri kalanını bize uzatıyor. İkimiz de reddediyoruz - Elsa çünkü kafeterya dışında yemek yemek yasak ve o kurallara çok uyuyor, ben ise abur cubur yemediğim için. Zehrimi seçtim ve o da bitter çikolata.

"Benim için daha fazla." Sırıttıyor, bir avuç dolusu yutuyor.

Bana biraz yer açsın diye onu dürtüyorum. Kulağımı çıtırdatıyor, ses yakınlığıyla artıyor ve bu da tetikleyicilerin içeri sızması için başka bir yol.

Knox beni bırakıyor, şimdi sadece Elsa'ya tutunuyor. "Peki, ne düşünüyorsun?" diye ısrar ediyor.

"Ben mi?" Masum numarası yapıyor. "Umurumda değil."

Yalancı.

"Gerçekten mi?" Elsa onu dirseğinden yakalar.

"Ben T'nin kardeşiyim, babası değil. Ne isterse onu yapar. Bana bir şey söyleyeceğini söylediğinde ne kadar korktuğumu biliyor musun? Hamile olduğumu ve gençliğimin yasını tutmak için bir parti planladığını söyleyecek sandım." Elindeki cips poşetiyle beni işaret ediyor. "Beni bu kadar genç yaşta amca yapması dışında her şeyi affediyorum."

"Bir şey var mı?" Sırıttıyorum.

Sırıttışı bir an için duraksıyor. "Tam bir baş belasısın, T."

"Sabah ilk iş iltifat mı?" Nefesim kesilmiş gibi yapıyorum. "Seni hak edecek ne yaptım ben?"

"Yumurtamı çaldın sayılır."

"Yumurtanı mı?" Elsa soruyor.

"Ellie, ikizlerin nasıl oluştuğunu biliyorsun, değil mi? Bir zamanlar fahişe annemin rahminde yüzüyordum ve yumurtanın içine girmek isteyen tüm diğer piçlerle savaştım. Bu arada ben kazandım. Yumurtanın içinde mutluydum ve sonra T gizlice içeri girip yumurtamı paylaştı."

Ben ona her zamanki boş bakışlarımı atarken Elsa kahkahayı patlatıyor.

"Ne ye gülüyorsun sen?" Knox Elsa'nın omzunu sıkıyor. "Bu gerçekten ikizlerin nasıl oluştuğunu." "Özdeş,"

diyor.

"Ha?"

"Tek yumurta ikizleri bu şekilde oluşur. Sen ve Teal çift yumurta ikizisiniz. Senin yumurtanı çalması - zaten iki tane vardı."

"Bunu nereden biliyorsun?" Gözlerini ona diyor. "Orada mıydın?"

"Tanrım hayır."

"O zaman benim hikayemle devam edelim."

Kardeşim çok aptal ve bu yüzden onu ne kadar takdir ettiğimi anlatacak kelime bulamıyorum.

O olmasaydı buraya kadar gelemesdim.

Karanlık beni yuttuğunda ve gidecek hiçbir yerim olmadığında, o orada, bana kelimeler olmadan birbirimize sahip olduğumuzu söylüyor.

Orospu anamızın rahminden beri hep öyleydik.

Aynı fahişe bizi birbirimize benzetmek istediğinde bile birbirimize sahiptik. Onu.

O boş, karanlık yerde öleceğimizi düşündüğümüz sırada neredeyse kan kaybından ölüyorduk.

Napolyon hakkındaki makaleme geri dönmek için telefonumu elime alıyorum. Savaşla ilgili ilginç bir şey var, kitlesel yıkım ya da kayıplar değil, ama başlama biçimleri.

İşlerinin bittiğini düşünüyorlar.

Arada kaos var ama kaos rastgele ortaya çıkmıyor.

En küçük bir hareketin kanlı bir savaşı tetikleyebileceği başlangıç aşamasındayım.

Birçoğunun ilki.

Kelimelerin içinde, insan zihninin sefahatinde kaybolmak üzereyken, başka bir varlık ilgimi çalıyor.

Bir kolunu Aiden'in omzuna atmış bize doğru yürüyor. Aiden - Elsa'nın erkek arkadaşı - uzun boylu, esmer ve yakışıklı bir tip ve *yaklaşırsan soy ağacını katlederim* diyen kaşlarını çatarak rolünü oynuyor. Bu yüzden öğrenciler ona uzaktan hayranlıkla bakıyor, yoluna çıkmaya cesaret edemiyorlar. Aiden'a göre kadın nüfusu içinde sadece bir kişi var - ya da aslında tüm nüfus - ve o da üvey kız kardeşim.

Aiden King, bu okulun futbol takımının dört atlısı olarak bilinen bir gruptan biridir, rakiplerinin savunmalarına verdikleri zararlarla ilgili aptalca bir şey. Aiden, Fetih'tir ve ismine sadık kalarak Elsa'yı çoktan fethetmiştir.

Herkesi görmezden gelirken, dikkati yalnızca onun üzerinde, sanki mesafeyi kesip sihirli bir şekilde yanında belirebilirmiş gibi.

Yanındaki kişi ise çevresini görmezden gelmenin tam tersini yapıyor.

Bir kıza göz kırpmıyor, bir diğerine beşlik çakıyor ve rastgele bir birinci sınıf öğrencisine neredeyse yüzünü yaran kocaman bir sırıtışla onu aramasını söylüyor. Hepsi bunu yiyor, neredeyse onun önünde ayakları takılıyor.

Ronan Astor.

Beyaz Atlı Prens kompleksi olan bir kontun oğlu. Takımdaki pozisyonundan dolayı Ölüm lakaplı.

Ölümün bir unvan olmadığını bilmiyor. Ölüm her savaşın başlangıcıdır ve ben kendiminkini çoktan başlattım.

Onun iradesini, geleceğini çaldım ve çok yakında hayatı da onu takip edecek. Bir sırrım var, ben bir hırsızım.

Bir sonraki hedefim Ronan Astor. Müstakbel kocam da öyle.

TEAL

Beauty öznedir.

Bunu bir kez okudum ve o zamandan beri benimle konuştuğuna dair garip bir his var içimde.

Güzellik benim için garip bir kavram. Siyah güzeldir ve fındıklı bitter çikolata da güzel kabul edilebilir.

Ama bunun dışında, insan güzelliği nedir? Jigololar - pardon, Knox'un ki gibi manken görünümlü erkekleri kastediyorum - güzel kabul edilir. Elsa'nın erkek arkadaşı Aiden da yakışıklı.

Daha karanlık, biraz uğursuz, zirveye çıkmak yerine yüzeyin altında saklanan farklı bir güzellik türü var.

Sanırım benim için güzellik bu. Bu fiziksel yönle ilgili değil, daha ziyade dış görünüşün gizlediğiyle ilgili. Toplumsal standartlara göre güzelliği olmayan ama karizması size bir şekilde hitap eden biri olduğunda bunu hissedebilirsiniz. Göremezsiniz ama oradadır.

Ancak Ronan'ın hiç güzelliği yok.

Onunki jigololar gibi sığ bir tip. Eğer bir kadın olsaydı, sürtük olarak etiketlenirdi, ama onun durumunda playboy olarak adlandırılıyor.

Dışarıdan bakıldığında orantılı bir yüzü var ve aslında simetrik. Gözlerinden yanaklarına, keskin çenesine ve hatta kulaklarına kadar gururlu düz burnunun her iki tarafında da aynıdır.

Hayatım boyunca hiç görmediğim bir simetri. Bazı insanlar, aktörler gibi, simetriye benzeyen şeylere sahiptir, ancak asla mükemmel bir simetriye sahip değildir.

Öyle.

Yüzü çok simetrik, sanki bir Yunan tanrısı tarafından yontulmuş gibi. İnsanların gözleri genellikle hafif bir asimetriye sahiptir - onunki değil. Hatta

Dışarıda üzerlerine güneş vurduğunda ikisi de zengin ve aynı kahverengi renkte parlıyor.

Sanırım bu onun kirli aristokrat kanının bir parçası, dünyanın soylularının bilmem kaçınıc nesli olarak sahiplendiği bir miras.

Güzelliği iki nedenden dolayı hiçbir anlam ifade etmiyor. A, bunun çok farkında; bu çok acayip. B, ve en önemlisi, arkasında hiçbir derinlik yok.

En azından Knox'un durumunda, istediğini elde etmek için plastik yumuşak başlı kişiliğini bir savunma mekanizması olarak kullanıyor. Tüm o kahkahaların ve sırıtişların altında ne sakladığını çok iyi biliyorum.

Ronan'ı izlediğim birkaç hafta boyunca, hastalıklı, neşeli kişiliğinin başka bir yönünü hiç göstermedi. Her zaman gülümsüyor, gülüyor, sırıtiyor, partiler veriyor, sikişiyor, sikişiyor ve daha da sikişiyor.

Sıkıcı.

Ve evet, onu izledim. Ne de olsa o da planımın bir parçası.

Sadece henüz bunu bilmiyor.

Ama yakında. Çok yakında.

"Kolunu indir, Van Doren." Aiden önümüzde durdu. Gülümsüyor ama gülümsemesinin ardında sıcaklık yok.

İşte bu.

Derinlik.

İnsan ıssızlığı.

Onu güzel yapan da bu, bir erkek olarak değil, normal kalabalığın arasından sıyrılan biri olarak.

Aiden hiç de öyle değil. Sadece Elsa'ya gösterdiği küçük bir ışıkla tamamen karanlıktır.

"Hadi, Kral." Kardeşim sırıtiyor. "O benim kardeşim."

"Kan bağıınız yok. Aslında..." Duraklıyor. "Yapsan bile, sana kolunu indirmeni söyledim."

Aiden onu diğer bileğinden tutup kendi tarafına çekerken Elsa alt dudağını ısıtarak kahkahasını bastırıyor. Elsa ona sokulup kolunu beline doladığında başımı eğiyorum, o da bir eliyle Elsa'yı sırtının alt kısmından tutuyor.

Sanki yeterince yaklaşamıyorlar ya da birbirlerine yeterince uzun süre dokunamıyorlar. Bunu neden yapsınlar ki?

İnsan dokunuşu abartılıyor. Denedim ve pek bir şey fark etmedi. En azından benim istediğim şekilde.

Knox ve Aiden bir tür tartışmaya giriyorlar ama pek bir şey anlaşılmıyor. Sanki uzayda konuşuyorlarmış gibi.

engellemek mi yoksa artık benim için var olmamak mı?

Dikkatimi tekrar telefonuma verdiğimde, çevresel görüşümde sert bir parıltı beliriyor. Başımı kaldırdığımda ve gözlerim o sinir bozucu simetrik bakışla çarpıştığında, beni bir sırtış karşılıyor, her şey mükemmel, bir araya getirilmiş ve bir kontun oğluna layık.

Az önce birinin bana ters ters baktığına yemin edebilirim ama görünürdeki tek kişi o. Onun ününe ve sılgılığına sahip biri nasıl ters ters bakılacağını bile bilmez. Ronan'ın tek derdi gülmek ve iyi vakit geçirmektir, öyle ki olumsuzluklar onun için aşağılık sayılır. Onu hiç kızgın ya da hoşnutsuz görmedim. Elsa acil servise götürüldüğünde bile kahkahalar ve şakalarla dolu bir şekilde gelip onu neşelendirmeye çalıştı.

"*Bonjour, ma belle,*" diyor bana, sesi hafif, misafirperver ve sanırım içinde biraz flört de var, ama emin değilim.

Ma belle.

Benim güzelim.

Bir kez bile güzel olduğumu düşünmemişken bana neden böyle seslendiğini bilmiyorum. Geçen gün Elsa'nın en iyi arkadaşı Kimberly ile konuşurken duydum ve Kimberly ona güzel olduğumu söylediğinde, "Güzel ve ürkütücü var ve o ikinci kategoriye giriyor. Tamam mı?"

İlk defa biri bu kelimeleri söyledi. Ürkütücü mü? Elbette. İnsanlarla olan sınırlı etkileşimlerim sırasında bunu hissettim ama kimse bunu yüksek sesle söylemedi ya da belki de kimse benim duymam için yüksek sesle söylemedi. Genellikle deli, anormal... deli olduğumu düşünürler.

Bir sürüngele evlenmek zorunda kaldığı için şimdi nasıl hissettiğini merak ediyorum, ama bunun peşinden gidecek ne aklım ne de sabrım var.

Merak faydalı olabilir, ancak sonucu genellikle felakettir ve benim hayatımda buna ayıracak vaktim yok.

Tekrar telefonuma odaklanıp arkamı dönüyorum.

Hepsi konuşmakla ve gölge düşürmekle o kadar meşgul ki, kimsenin gittiğini fark edeceğini sanmıyorum.

Knox dudaklarında sinsi bir sırtışla
beni dürtüyor. Tamam, kardeşim
dışında herkes.

Onu görmezden geliyorum ve koridorda yürüyorum. Sınıfa gitmek için daha uzun bir yol izlemem gerekecek.

Beni o çemberden uzaklaştırdığı sürece umurumda değil.

Konuşkan bir yapıya sahip olmamak, etrafınız susmak bilmeyen insanlarla çevrili olduğunda bir dezavantaj olabilir. Bazen, Elsa ve Aiden'in arkadaş grubu

ve ben bunu genellikle çok geç anlıyorum. Bundan nefret ediyorum.

Hepsi gibi esprili olmamam benim suçum değil.

Yüzü olmayan öğrencilerin yanından geçiyorum ve onlardan birine odaklanmaya çalışıyorum, bir görüntü oluşturmak için gözlerimi kısıyorum. Ne kadar zor olabilir ki? İki göz, bir burun ve bir ağız. Bu kadar kolay.

Ama öyle değil.

Yüzleri şekillendirmek için çok fazla odaklanmaya ihtiyacım var, bir tür aşinalık, ama RES'in öğrencileriyle hala buna sahip değilim. Odaklandığım kişinin gözleri neredeyse hiç yok; soluk ve kişi hızla yanımdan geçip gidiyor, tüm odağımı bozuyor.

Başımı sallıyorum ve telefonumla bağlantıyı yeniden kuruyorum.

Belki savaş bittikten sonra bir gün halka açık bir yerde duracağım ve her yüzü ve her insanı tanıyacağım. Normal biri olacağım.

Ama normal olan ne? Hiç yaşamadım, hiç deneyimlemedim, öyleyse nasıl oluyor da bu kadar çok istiyorum?

Terapistimin de dediği gibi, sonuçta ben de bir insanım. İstedikim kadar inkâr edeyim, iznim olmadan bile normal kabul edilene geri dönüyorum.

Aptal anatomi.

"Bir kelime, *ma belle*," diye fısıldıyor alçak bir ses arkamdan kulağıma.

İrkiliyorum ve ellerim titriyor, neredeyse telefonu yere düşürüyordum.

Göğsümde bir şey sarsılıyor, sanki görünmez eller organlarımı karıştırıyormuş gibi.

Nefesimi kontrol etmem bir saniye bile sürmüyor.

Ronan'a bir tepki göstermeyi reddederek, sanki gün içindeki ikinci tetikleyicimi ateşlememiş gibi yürümeye devam ediyorum. Önce Knox, şimdi de o.

Genelde tam da bu nedenle etrafımın daha çok farkındayım ama bütün geceyi rakibimin videolarını arayıp izleyerek ve onu kendisinden daha iyi tanıdığımdan emin olarak geçirdim.

Sanırım uykusuzluk dikkat eksikliğine neden olabiliyor.

"Beni duydun mu?" Yanıma gelirken yüzüne yapışmış o gülümsemeyle konuşuyor.

"Evet, sessizliğim de cevabımdı, tıpkı yakın çevrenizde bulunmamak için ayrıldığım gibi."

"Her şeyi yanlış anlıyorsun ama **b e n** cömert biriyim, bu yüzden yanlış a n l a m a n ı düzeltereğim. Sessizlik bir onaylama işaretidir."

"Benim için bu bir inkâr işareti." Normalde yürüdüğümde daha hızlı adımlar atıyorum ama nafile. Benden çok daha uzun ve bacakları mesafeyi tüketiyor, fazladan bir çaba sarf etmeden bana ayak uyduruyor.

"Bu çok hoş." Gülümsüyor ama söylediklerine inandığını sanmıyorum - bunun çok hoş olduğunu düşündüğü kısmı kastediyorum.

Hayır, olamaz.

Olabildiğince okunabilir biri. Duygularla olan garip ilişkiye rağmen onu anlayabiliyorum. Bu adımı atmadan önce haftalarca onu izledim. Kolunun altında bir şey saklıyor olamaz.

"Sakıncası var mı?" Durdum ve ona devam etmesini işaret ettim. Ronan ve ben sık sık birbirimize laf atarız. Ne? Onun aşırı pozitifliğine alerjim var ve bu konuda sessiz kalamıyorum. Her zaman misilleme yapar ve kısa sürede konuyu kapatırız.

Ama bu sadece etrafta başka biri varken oluyor.

Ronan'la hiç yalnız vakit geçirmiyorum ve bunun bir nedeni var. Etrafı hep insanlarla çevrili; uzaktan izlemek bile boğucu geliyor.

"Aslında var." Tekrar gülümsüyor, göz kırpmıyor ama bana değil, yanımdan geçen bir kıza. "Parti benim evimde, Nicky!"

Noel sabahındaki aşırı hevesli bir çocuk gibi birkaç kez başını sallıyor ve adam ona tekrar göz kırptığında kızarıyor.

Onu atlatıp yoluma devam ediyorum. Ne de olsa, onun erkek düşmanı yöntemlerini engellemek istemiyorum.

Napolyon Savaşları Askeri Tarihi ve Atlası kitabını iade etmek için kütüphaneye doğru yola çıktım. Dün gece tamamını okumuştum, bir tane daha alayım bari.

Arkamdan güçlü bir el beni kolumdan yakaladığında bir rafın önündeydim.

Üçüncü ve son tetikleyici.

Çığlık atarken kalbim neredeyse duracak. Ses o kadar yüksek ki kulaklarım patlıyor.

Sadece ses çıkmıyor.

Bir el ağzımı sıkıca sararak yapabileceğim her türlü protestoyu öldürüyor.

Ronan'ın simetrik gözlerine bakıyorum. Orada ne bir kahkaha, ne göz kırpması ne de tanıdık bir şey var. Biraz boş, biraz fazla boş.

Sanki başka bir insana bakıyor gibiyim.

Yüzünde bir sırıtış belirdiğinde değişim bir saniye içinde kaybolur ve aynı şekilde sıkı versiyonu geri döner.

Orada mıydı ki? Belki de değişim, az önce yaşadığım tetikleme nedeniyle hayal gücümün bir oyunuydu.

Bunun etkisiyle kulaklarım hala çınılıyor, yani çok uzakta olamaz.

Yine de göğsüm öyle bir inip kalkıyor ki sanki kalbimde bir savaş başlamış ve beni ele geçirmek üzereymiş gibi.

Ronan sanki az önce çığlığını bastırmamış ve lanet olası nöbetimi tetiklememiş gibi elini indiriyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Şak diye söyledim.

"Şşş." İşaret parmağını ağzının önüne koyarak kütüphaneci Bayan Abbot'a işaret ediyor. "Kütüphanedeyiz."

"Peki sen burada ne arıyorsun?" Fısıldıyorum.

"Sana söylemiştim." Sanki bir saniye önce elimden almamış gibi kişisel alanımı bana geri veriyor. "Seninle konuşmak istiyorum."

"Ben de sana hayır dedim." Topuklarımın üzerinde dönüyorum, ağır nefes alıyorum ve omzumdaki gölgeyi bastırmaya çalışıyorum, bana saldırmasını engellemeye çalışıyorum.

Buradan siktir olup gitmem ve s a k i n l e ş m e k için bir hap almam lazım.

Yoksa bütün gün gergin olacağım.

Nöbetlerimin üzerimde böyle bir etkisi var.

Bir kol yüzümün önünden fırlıyor ve bir rafa tutunarak çıkışımı engellediği için sarsılarak geri itiyorum.

Lanet olsun ona.

Şimdiden nefesimin daraldığını ve ayak parmaklarımın titrediğini hissedebiliyorum. Eğer bunu yapmaya devam ederse, uzakta her ne oluyorsa onu durdurmamın hiçbir yolu kalmayacak.

Bu işi bitirsek iyi olur.

"Peki." Nefes veriyorum, bakışlarıyla buluşuyorum. "Ne istiyorsun?"

"Fikrini değiştirdiğin için mutluyum." Gülümseyerek başını eğiyor.

Fikrimi mi değiştirdim? Daha çok buna zorlandım.

Sikik herif.

Bunu bilerek mi yaptı yoksa şanslı bir vuruş muydu hala tam olarak kestiremiyorum. Lütfen ikincisi olsun, çünkü eğer birincisi ise, başım belada demektir.

Plan yapmakla ilgili en iyi şey, onları takip etmektir.

Her şey bir domino taşı gibidir; biri düştüğünde diğerleri de onu takip eder.

O ilk domino taşını itebilecek tek kişi benim. Kimse bunu

Ben.

Ayağımı yere vuruyorum ve kütüphanenin katı havası nedeniyle fısıldıyorum

Politikalar. "Fark etmediysen diye söylüyorum, bekliyorum."

"Oh, fark ettim. Bu umursadığım anlamına gelmez. Bu benimle ilgili, seninle değil, *ma belle*, hatırladın mı?"

Kibirli pislik.

"Eğer bir nokta varsa, şimdiye kadar ona ulaşmış olmalıydın." Saatime bakıyormuş gibi yapıyorum. Rakamlar orada, ama nedense zamanı okuyamıyorum. Kahretsin. Bu seferki son dönemlerimin hepsinden daha kötü.

"Olay şu, *ma belle*. Babam bana bir nişanlım olacağını söyledi. İlk başta Elsa olduğu için sorun etmedim, ama görünüşe göre, sanki ortaçağdaymışız gibi bir iç kardeş değişimi olmuş. Eski usul aristokrasinin bir parçası olduğumu biliyorum ama bu davranış küstahça - bunu kraliçenin ses tonuyla hayal edin. Her neyse, mesele şu ki, nişanlı istemiyorum. On sekiz yaşma yeni girdim ve önümüzdeki on beş yıl boyunca bekar kalıp dünyanın dört bir yanındaki egzotik kızları düzmemle başlayan harika bir planım var. Sorun bende değil, sende. Şimdi bana bir iyilik yap ve ortadan kaybol, tamam mı?" Sırıttıyor.

"Bunu neden yapayım ki?" Duraksamadım bile. "Ne?"

"Neden sana iyilik yapayım ki? Son baktığımda sana hiçbir şey borçlu değildim."

Kıkırdıyor, sesi kütüphanenin sessizliğinde alçak ve gizli. "İstedğin bu mu? Bana bir şey borçlu olmak mı?"

"Bu konunun dışında. Demek istediğim, senin için bir şey yapma zorunluluğum yok. Ne şimdi, ne de başka zaman."

"*Ma belle, ma belle...*" Düşünürken hâlâ gülümsüyor. "Sana *güzelim* diyorum ama asıl noktayı kaçırmaya devam ediyorsun."

Sözleri beni duraksattı. Bu ne anlama geliyor? Ona bunu sorma dürtüsüne direniyorum ve doğrudan olmamakla ilgili bir sorunum var. Sanki konuşmazsam kelimeler beni boğacakmış gibi. Eğer beni sinirlendirmek istediye, hayal kırıklığına uğrayacak çünkü bir tepki alamayacak.

Elini dudaklarıma uzatıyor, yumuşak bir dokunuş, neredeyse bir tüy gibi. Tam kendimi kurtarmak üzereyken hassas derime bastırıyor ve mor rujumu yanağıma sürerek çenemin hareket etmesini sağlıyor. "Sanırım makyajla ilgili notu kaçırdın. Seni güzelleştirmesi gerekiyor, çirkinleştirmesi değil."

Acımasız dokunuşuna hazırlıksız yakalandım ve yumuşakça söylenen sözleri zar zor fark ettim. Dokunuşunda o kadar çok çelişki var ki, nazikçe başlayıp acımasızca bitirmesi, yumuşak bir şekilde konuşup acımasız bir şekilde sıralaması.

Başımı onun yakın çevresinden uzaklaştırıyorum. Dudakları bir sırtışıla kıvrılıyor, sonra bunu her zamanki rahat gülümsemesiyle maskeliyor.

Ne. Ne. Sikeyim.

"Olay şu. Yarınki yemekte uslu bir kız gibi oturup herkese bu nişanı kabul etmediğini söyle, ben de sana yeni bir mor makyaj seti hediye edeyim. Anlaştık mı? Sizinle iş yapmaktan mutluluk duyarım."

"Madem benimle evlenmeye bu kadar karşısın, neden kendin konuşmuyorsun?" Nedenini biliyorum, ama sadece anksiyete atağını tetiklemekle kalmayıp, aynı zamanda domino şatolu mahvedebileceğine dair önsezili bir his vermesinden sonra sinirlerini bozmam adil.

Ronan Astor bir kontun tek varisidir ve babasının isteklerini reddetmesi mümkün değildir. O mükemmel bir kukla, simetrik yüzü ve oyuncu doğası için kullanılan biri.

Her zaman görücü usulü bir evliliği olması gerekiyordu ve bunu reddetmesinin hiçbir yolu yoktu. Bu, büyük Edric Astor'un adını lekelemek anlamına gelecektir ki, o adam buna asla izin vermez.

Beklediğim öfke ya da en azından kızgınlık yerine sırtışı daha da genişliyor. "Pis işleri sen yaparken neden konuşayım ki, *hanımefendi*?"

Senin pis işlerinden daha fazlasını yapacağım.

Bunu söylemek yerine ona onunkini taklit eden bir gülümseme veriyorum, ama bunu taklit etmekte kötüyüm, bu yüzden yüz buruşturmadan başka bir şey çıkacağından şüpheliyim. "Peki ya hayır dersem lordum?"

"Sırf Elsa ve Knox'un kız kardeşi olduğun için sana bir tavsiyede bulunacağım."

Beni ensemden yakalamadan önce bir uyarı bile almıyorum. Elleri küçücük alanı kaplıyor ve boynumu arkadan sararken tenimi şok ediyor.

Kulağımın lobuna doğru fısıldamak için eğildiğinde baharatlı bir şeyin kokusu burun deliklerimi dolduruyor. "Koş, *ma belle*."

RONAN

B Beni tanımak kolay.

Başarı için birkaç reçete vardır.
Birincisi, her zaman gülümseyin.

Ve hepsi bu kadar. Başka bir şeye ihtiyacınız yok. Bir filozof, insanların kavgalarını, öfkelerini kaybettiklerini ve hatta kötü niyetlerine bir gülümsemeyle karşılık verdiğinizde kendilerini aşağılanmış hissettiklerini söylemiş.

Gerçi bunu "*İyi insanlar olmaya çalışın çocuklar*" anlamında söylediğini sanıyorum. Cole'un okuduğu son kitap hakkında saçmalamasını dinlemekten ibaret olan felsefi yolculuğumda bu kısmı bir şekilde kaçırmış olmalıyım.

Hayatınızı yaşamak varken neden kitap okuyarak harcayasınız ki? Onu ciğerlerinize çekip dünyaya geri verebilecekken?

Cole gibi inekler kitapların içinde boğulurken, ben yazarlara ilham ve yazı malzemesi veriyorum. Hayatım, var olmuş en iyi hikaye anlatma biçimi.

Bana henüz teşekkür etme.

Yataktan kalkıp robotik bir şekilde ayakta dururken esniyorum. Fark ettiğim ilk tuhaf şey etin yokluğu. Yani, kızlar. Bilirsiniz, uzuvları genellikle üç ya da dört kişilik çiftler halinde etrafımda dolandır - bir sınıırım yok.

Bugün yatağымda kimse yok.

Eminim bütün bir eğlence gecesini hayal edecek kadar ot içmedim, değil mi? Kahretsin, eğer içtiysem, Liverpoolian'ın bana sattığı o boktan daha fazlasına ihtiyacım var.

Sendeleyerek banyoya gidiyorum ve hızlı bir duş alıyorum. Bu beni uyandırmaya yetmiyor, bu yüzden lavabonun başında durup yüzüme su sıçratıyorum. Başımı kaldırdığımda aynadaki yüz ifadem beni karşılıyor.

Kendiniz hakkında nasıl hissettiğinizi yüzünüzün yansımasına verdiğiniz tepkiden anladığınızı söylerler. Eğer kaşlarınızı çatıyorsanız, mutlu değilsiniz demektir. Yüzünüzü buruşturuyorsanız, güven sorununuz var demektir.

Yüzüm otomatik bir gülümsemeye dönüşüyor. Lanet yalancılar. Benim gibi başka insan tipleri de var. *Benim için bir kategori bulmaya çalışın, sikikler.*

Dişlerimi fırçalıyorum ve İkinci Ron Astor'a sabah saygı duruşunda bulunuyorum. Evet, bu benim aletimin adı ve evet, ona her zaman sabah rutinini uygulamam gerekiyor. Genelde güne başlamasını kolaylaştıracak bir kızın ağzı vardır ama bugün elimle ilişkisini yeniden başlatmak zorunda kaldı.

Cidden ama. Dün gece gerçek miydi yoksa daha fazla ot mu lazım?

Odama geri döndüğümde Lars'ı ütülenmiş üniformamı makyajlı yatağın üzerinde düzeltirken buluyorum. Yemin ederim süpersonik bir hızı var. Yatağı ne zaman yaptı ki?

Oda pırıl pırıl ve lavanta gibi bir şey kokuyor.

Mükemmel bir dönem draması için tek eksiklerimiz tek boynuzlu atlar.

"Günaydın, Lars." Dolabıma doğru gidiyorum. "Bugün akşam yemeği var. Hayır.

üniforma."

"Üniforma giymenizi hatırlatmamı söylemişsiniz, böylece lord hazretleri ve hanımefendileri okulu astığınızdan şüphelenmezler." BBC'deki gibi profesyonel bir ses tonuyla konuşuyor. *Downton Abbey*'i çok izliyor ve tüm bunları fazlasıyla ciddiye alıyor. Bir yerlere notlar sıkıştırdığı küçük siyah bir defteri olduğundan bile şüpheleniyorum.

Lars kırklı yaşlarının sonlarında, uzun boylu ve zayıf bir yapıya sahip. Papyonlu ve beyaz eldivenli siyah bir uşak smokini giyiyor. Baş kahya olduğu için herkesi kendisi gibi giydiriyor ve bu konuda tam bir Nazi.

Mavi gözleri kibar görünebilir, ancak getirdiği çayı içerken serçe parmağınızı uzatmazsanız sizi sonsuza kadar bu gözlerle yargılayacaktır.

Ona parmaklarımı şıklatıyorum. "Bana dahiyane düşüncelerimi hatırlattığın için teşekkür ederim, Lars."

"Ne zaman isterseniz, efendim."

"Babam ve annem burada değiller - beyefendiyi unutun." "Evet, genç lordum."

"Hiç komik değilsin, Lars."

Yüzü soğukkanlılığını koruyor - züppece, aslında, bu onun varsayılanı. Az önce yaptığı gibi yargılıyor mu yoksa alay mı ediyor asla bilemezsiniz.

Pantolonu bacaklarımdan yukarı çekiyorum, sonra hafızam geri geliyor.

Sikeyim.

Annem ve babam bugün dönüyorlar. Bu yüzden kızlar kayboldu ve...

Parti.

"Her şey yolunda mı?" Göz ucuyla ona bakarak Lars'a soruyorum.

"Tıpkı bu oda gibi."

"Mükemmel. Sen en iyisisin, Lars." Sadece beni koruduğu için değil, bu işi çok iyi yaptığı için de.

Ailemin beni hayal kırıklığına uğratmasını istemiyordu, bu yüzden partilere özel bir ilgi duymaya başladığım anda onunla bir anlaşma yaptık.

"Öyle olduğumu biliyorum," diyor soğuk bir ifadeyle. "Geri alıyorum."

"Kusura bakmayın ama iltifatı geri alamazsınız." "İzle beni. İşte.

Geri alındı."

Rekor sürede önce gömleğimi sonra ceketimi ilikliyorum. Geç kalmak bana göre bir şey. Bazen arabada bile giyinirim.

"İzninizle." Lars bana yaklaştı ve birkaç profesyonel çekiştirmeye ceketimi düzeltti. "Şimdi, lütfen saçınla ilgili bir şeyler yap."

"Saçımın dağınık olduğunu mu söylüyorsun?"

"Sizin sözleriniz, benim değil, efendim." Ses tonu değişmiyor.

"C a n ı n cehenneme Lars, tamam mı? Dün saçımın neye tanık olduğunu bilseydin, böyle şeyler söylemezdin."

"Yıkadığınızı varsayıyorum?"

"Merak ediyorum, Lars. Hâlâ bakire misin? Çünkü eğer öyleysen, senin için bir seks partisi planlayabilirim."

Yüz ifadesi aynı kaldı. "Gününü bile planlayamıyorsun." "Günümü planlamak benim uzmanlık alanım değil. Seks partileri."

"Ve ben etkilenmeli miyim?"

"Tabii ki etkilenmelisin."

"Pas."

"Lars!"

"Evet, genç lord?"

"Ben yaptığım işte en iyisiyim." "Sözüne güveniyorum."

Lars gidiyor ve ben de arkasından gidiyorum, kabul etmesi için niteliklerimi sıralıyorum. Çocukluğumdan beri onunla hep böyle olmuştur. Ne de olsa ben

onunla kendi ailemden daha çok vakit geçiriyorum. Londra'daki en iyi parti planlayıcısı olduğu için de daha havalı.

Odamdan çıkıp mermer merdivenlerden çıkıyoruz. Konağımız - hayır, Astor ailesinin konağı - yüzyıllardır, V. Henry zamanından beri burada duruyor.

Giriş holünü ikiye bölen iki geniş merdiven var. Ölmüş atalarımın portreleri züppe ve mağrur ifadelerle bana bakıyor. Hepimiz babamın gururu olan ve şüphesiz oğlu olduğumu bilmesinin nedeni olan burnu paylaşıyoruz.

Onun sözleri, benim değil.

Ben de onlara gülümsüyorum. Ne gülümsemesi? Ölmüş olmaları biraz sevgiyi hak etmedikleri anlamına gelmez.

Lars'ın dediği gibi, her şey yerli yerinde. Mutfak personeli yemek odasının etrafında vızıldayarak mutfak eşyaları ve diğer şeyleri taşıyor. Tüm ev yasemin kokuyor, annemin, baharın varlığının ve tüm o cazın kokusu. Çok fazla kızmadığım tek koku bu.

Ot dışında.

John girişte koşuyor, nefesini tutuyor. O Lars'ın asistanı ve evet, Lars ilkel ve düzgün biri ve asistanlara, takvimlere ve düzene ihtiyacı var.

"Lord Hazretleri burada," diye bağırır John, sanki bir oyundaymış gibi.

Ve tıpkı bir oyun gibi, sahne ayak sesleriyle değişiyor ve herkes ordudaymış gibi sıraya giriyor.

Çift kapı açılıp babam tüm ihtişamıyla içeri girdiğinde gülümsememi takınıyorum.

Tamam, bu bir yalan - zafer yok, sadece başlık var. Ve tamam, belki de zafer unvanı takip eder.

Oğlu olduğumu söylemekte haklıydı; belli oluyor. Yaklaşık aynı boydayız ama ben biraz daha zayıfım. Yüzü yıllar geçtikçe ölümcül bir hal almış, ona daha yaşlı ve erkeksi bir görünüm vermiş, benimkinde hâlâ dağınık olan çocuksuluğa hiç benzemiyor.

Gözlerimiz ve onun deyimiyle gururlu Astor burnumuz aynı. Ben bir kopyayım, bir karbon kopya.

Cadı meclisinin geleceği. Pardon, klan demek istedim.

Ufak tefek bir kadın çelimsiz kolunu adamın koluna dolamış, adamın uhrevi varlığına kıyasla çok küçük görünüyor ama yüzündeki ifade hiç de küçük değil.

Adamın söylediği bir şeyi dinliyor ve yüzü şefkatle, sevgiyle parlıyor.

O zorbayı ne kadar çok sevdiğine lanet olsun. Onunla birlikte olmak için ne kadar çok şey yaşamış, sadece ülkesini değil ailesini de onun yanında olmak için terk etmiş.

Lord Astor'un yüzü onunla konuşurken boş kalıyor, ne bir ifade, ne bir gülümseme, hiçbir şey yok. Babamın bir robot olduğu konusunda hemfikiriz, biz derken Lars ve beni kastediyorum.

Peki, ben ona bu gerçeği söylerken Lars sadece yargılayıcı bir ifadeyle dinledi.

Ailem içeri girdiğinde personel eğildi. Ne kadar oldu? Varlıklarıyla beni şereflendirmelerinin üzerinden birkaç ay mı geçti?

Son zamanlarda bunu çok sık yapıyorlar, konferanslara gitmek için ortadan kayboluyorlar ya da daha çok babamın annemi Hindistan ve lanet olası Avustralya gibi dünyanın diğer uçlarına sürüklemesi gibi.

Ben çocukken de bunu yaparlardı ama ortaokulda bittiğini sanıyordum. Hayır, kafayı bulmak isteyen uyuşturucu bağımlıları gibi yine başladılar.

Şikayet ettiğimden değil. Ne de olsa bu malikanede her gece istediğim partiyi verebiliyorum. Kazan-kazan.

Annemin gözleri üzerime düştüğu anda parlıyor ve yumuşuyor. Neredeyse çok zayıf ve ince göründüğünü hayal ediyorum, yoksa sadece solgun teni mi? Babamı bırakıyor ve uzun elbisesine aldırmadan bana doğru koşuyor.

"*Mon chou!*"

Ayağı takıldığında hem babam hem de ben ona uzanıyoruz ama o son anda kendini tutuyor ve beni sıkıca kucaklıyor. Yanağını omzuma yaslayabilmesi için eğilmek zorunda kalıyorum. Yasemin ve sıcaklık kokuyor.

Güvenlik.

"Seni çok özledim." Yirmi üç yıldır İngiltere'de yaşamasına rağmen kaybetmediği hafif bir Fransız aksanıyla konuşuyor.

"Ben de seni özledim anne." Ciddiyim. Belki de onu itiraf edemeyeceğim kadar çok özledim.

Onun yokluğu düşünmek bile istemediğim bir şeyi tetikledi.

Güvenlik ya da yasemin yoktu - tıpkı o zamanki gibi.

"*Mon petit ange.*" Çelimsiz elleriyle yanaklarımı okşamak için geri çekiliyor. "Gerçi artık küçük değilsin. Sana *mon* demeye başlamalıyım

büyük."

"Bu doğru. Bu kasları gördün mü?" Sırıyorum ve bu sefer otomatik ya da zorlama değil.

"Evet, öyle. Çok büyümüşsün ve ben orada değildim." Boğazından bir hıçkırık koptu.

"Anne...?"

"Charlotte." Babam bir saniye içinde onun yanındaydı ve elini omzuna dolamıştı. Onu kontrol etmenin, istediği gibi davranmasını sağlamanın yolu bu.

Sanki bir düğmeye basmış gibi doğruldu ve başparmağıyla gözünün altını sildi. "Uçuş yorgunluğundan olmalı."

Ya da kocanın kontrolcü lanet doğası.

"Misafirleri ağırlamadan önce makyajımı tazeleyeceğim. Bunu yapmaya karar verdiğin için çok mutluyum." Parmak uçlarında yükseliyor ve yanağımdan öpüyor, dudakları titriyor ve sonra geri çekiliyor. "Bu sefer gitmeyeceğim, *mon chou*, söz veriyorum."

"Charlotte." Babası onu her zamanki ses tonuyla uyarıyor: "*Ya benim dediğimi yaparsın ya da seni otoyola atarım.*"

"Hemen döneceğim, *aşkım*." Merdivenlere yönelmeden önce onu da yanağından öpüyor.

Babası Lars'a onu takip etmesini işaret eder ve o da başını sallayarak bunu yapar. Personelin geri kalanı, parmağının bir başka hareketiyle karıncalar gibi dağılır.

Mon amour.

Bu kelime ağızımda ekşi bir tat bırakıyor. Nasıl onun aşkı olabilir? Onun zorbası.

Malikanenin Zalimi.

Cole'u o kitabı yazmaya ikna etmeye çalışıyordum. Nasıl gittiğini sana haber veririm.

Babam, annem merdivenlerden kaybolana kadar onu izlemeye devam ediyor.

Sonunda bana odaklandığında, boş ifadesi geri döndü.

Gülümsüyorum. "Hey, baba."

Benden beklenen de bu: bir gülümseme, mükemmel davranışlar ve çenemi kapatmam.

Birkaç saniye sessizlik oluyor. Gülümsemem sarsılmıyor, hatta irkilmiyor bile. Ne de olsa ben bir profesyonelim.

"Nişanlınızı okuldan tanıdığınızı duydum." Edric'in tipik doğrudan üslubuyla doğrudan konunun özüne atlıyor.

"Hangisinden bahsediyoruz? Birkaç tane oldu." Yüz ifadesi aynı kalır. "Teal Van Doren."

"Şu. Eminim Ethan'ın gerçek kızı olmadığını biliyorsundur, değil mi? Adamın soyadının Steel olması ve kızın Van Doren olması falan? İkinci Dünya Savaşı'nda büyük büyükbabamı öldüren Alman Nazi'nin ailesinden olmadığından emin miyiz?" Arkasını işaret edip çarpı işareti yapıyorum ve dramatik bir tonda konuşuyorum. "Huzur içinde yat. Ülkemize iyi hizmet ettin."

"O benim büyük büyükbabam, senin değil ve yetmiş yaşında zatürreden öldü."

"O zaman belki de arkamdaki odur?"

"Lafı dolandırmayı bırakmaya ne dersin? Bana söyleyecek bir şeyin var mı Ronan?"

"Hayır mı?" Bunun bir soru olarak ortaya çıkmaması gerekiyordu.

Lars, seni lanet olası aptal.

Eğer parti hakkında bir şey söylediyse, onun değerli çayına züppe tarafının nefret ettiği bakkaldan aldığım ucuz şeylerden katıyorum. Bakalım zulasını mahvettiğimde nasıl tepki verecek.

"Nişana itirazın yok mu?" Babam bunu bir soru olarak sunuyor ama aslında hiçbir itirazı kabul etmeyeceğini açıkça belirtiyor.

Yapacağımdan değil.

Benden ne beklediğini biliyorum. Balık ağa takıldığında, akıllı olanlar hareket etmez; hareket ederlerse, enerjilerinin kalanını da tüketirler ve daha hızlı ölürlər.

Şimdi, eğer bu enerjiyi depolarsam, daha büyük şeyler için pazarlık yapabilirim. Bu arada bunu kendi kendime öğrendim; Cole'un felsefe kitaplarına ihtiyacım yoktu.

Ben doğduğum ve ailem ikinci bir çocuğa gerek olmadığına karar verdiği anda - bu arada siktir git, doğmamış ikinci çocuk - tek varis olarak görevlerimi bilerek yetiştirildim.

Bunu kolay yoldan yapabilirim ya da babamla çatışıp annemin acı çekmesine neden olabilirim.

Bunu asla yapmam - annemin acısının kaynağı olmak yani. Ayakta kalmamın birkaç nedeninden biri o ve onun için işleri çirkinleştiremem.

Mantık evliliği, yapılması gereken zorunlu işler listesinde ilk sırada. Benden beklediği gibi bir gün yapacağım.

Ancak o gün bugün değil, hatta bundan on beş yıl sonra bile değil.

Bu yüzden küçük oyuncağım rolünü oynayacak ve bu akşamki yemek sırasında hayır diyecek.

Ona reddetmesi için aptal olması gereken bir teşvik gönderdim bile.

Teal benim adıma görücü usulü evliliği reddetmesi için gizlice ikna ettiğim ilk kişi değil. Babam yıllardır bana ortaklarının kızlarını ayarlamaya çalışıyor diyelim.

Lars'a babamın çöpçatanlık yapmaktan başka yapacak bir şeyi olmayan sıkılmış ev kadınlarından biri gibi olduğunu söyledim. Lars hiç eğlenmedi - zaten hiç eğlenmez.

Teal de hepsi gibi boyun eğecek.

Sırıtişım genişliyor ve kaşlarını çatıyor. Gülümsememin ne tür bir pisliği gizlediğini biliyor mu merak ediyorum.

"Hiç de değil, baba. Her şey mükemmel olacak."

TEAL

"W "Arkanı dönüp hemen gidebilirsin Teal." Babam dirseğimden tutarak beni Astor malikanesinin çift altın kapısının önünde durduruyor.

Elsa, Knox ve Agnus da durur. Kardeşim fırsattan istifade kot ceketini ve saçını düzeltiyor. Elsa bana yalvaran bir bakış atıyor, sessizce bunu düşünmem için bana yalvarıyor.

Agnus, babamın sağ kolu, kırk üç yaşında ve o kadar yapılı ki genç nesle parmak ısırtıyor ve şimdi tarafsız bir ifadeyle beni izliyor. Knox ve ben uzun yıllar onunla birlikte yaşadık ve bu tarafsızlığın onun önemseydiği anlamına geldiğini biliyorum - bir dereceye kadar. Sadece bunu göstermiyor.

Benim gibi.

Belki de bu yüzden ona bakıyorum, ağzından bir şey, herhangi bir şey çıkmasını bekliyorum.

Hiçbir şey söylemiyor.

Beni dirseğimden hafifçe kavrayan ve önümde duran babam. Babam da geniş ve yapılı, Agnus gibi değil, ama babamın aristokrat bir yüzü var. Sıcak ama sert. Asil ama bir bakıma eski kafalı.

Kestane rengi saçları tam bir centilmen gibi şekillendirilmiş ve Agnus'un gibi takım elbisesi de etkilemek için yapılmış. Aslında herkesin kıyafetleri öyle. Aptal kardeşim bile en iyi kıyafetini giymek için zaman ayırdı, oysa genelde Metallica tişörtünü giyerdi.

Elsa göz rengini tamamlayan yumuşak mavi bir elbise giyiyor. Babam ve Agnus genellikle iş için ayırdıkları koyu renk takım elbiselerini giymişler - çünkü bu işle ilgili: iş.

Dizlerimde biten siyah tül bir etek, file çorap ve botlar seçtim. Ayrıca önünde yazı olmayan beyaz bir tişörtüm ve siyah bir kot ceketim var. Saçlarım düz ve her zamanki gibi çenemin hemen altında. Vazgeçtiğim tek şey siyah makyajım.

Sanırım makyajla ilgili notu kaçırdın. Seni güzelleştirmesi gerekir, çirkinleştirmesi değil.

Hayır, onun sözleri yüzünden değil. Ronan Astor benim kararlarımı etkilemiyor ve asla da etkilemeyecek. Nişan yüzüğünü taksam bile.

Normal eyeliner, bir miktar maskara ve bebek pembesi ruj kullanmamın nedeni basit: etkilemek.

Çünkü bugün sona erdiğinde, planım gerçekleşmiş olacak.

Babama gülümsüyorum ve bu gerçek bir gülümseme, minnettar bir gülümseme. Knox ve ben ölümle yüz yüze geldiğimizde bizi kurtardı, ona baba dememizi sağladı ve dokuz yıllık komadan sonra bile demeye devam etmemiz için ısrar etti.

O benim sahip olduğum tek baba ve ona teşekkürümü hiç göstermedim. Bu işi düzgün yapmak için bir şans.

"Bunu yapmak istiyorum baba.

Benim için sakıncası yok." "Teal..."

Elsa yalvarıyor.

"Gidelim mi?" Kapıyı işaret ediyorum.

Hiçbirimiz bir şey yapamadan, çift kapı bir peri masalındaki gibi sallanarak açıldı ve karşımızda beyaz eldivenleri ve kayıtsız gülümsemesiyle uşak kıyafeti giymiş uzun boylu bir adam duruyordu. "Astor Malikanesi'ne hoş geldiniz."

Ancak bu bir peri masalı değil - ya da belki de bir bükülme ile öyledir.

Sonunda kahraman kazanamayacak. Kötü adam herkesin hayatını alt üst edecek.

Herkesin bilmediği şey, kötü adamın her zaman kötü adam olmadığıdır. Bir zamanlar onlar da kurbandı.

"Ronan'ın partileri için hep buraya geliriz," diye fısıldıyor Knox, Elsa ve bana. "Bu resmiyet de neyin nesi?"

"Partilere gitmiyorsun sanıyordum?" Babam ona yan gözle

bakar. Knox sırtıyor. "Ben hâlâ senin en sevdiğin oğlunum

baba. Kabul et bunu."

Uşak bizi ortaçağ portreleriyle dolu geniş bir koridora götürürken babam hafif bir öfkeyle başını sallıyor. Genellikle burada düzenlenen partilerde, RES'in öğrencilerinden hiçbiri onları mahvetmesin diye tüm bunların yanında muhafızlar olurdu.

Büyük bir yemek masasına yönlendirildik. Bu masa her zaman kapalı ve partiye katılanlara kapalı. Bunun bir sebebi var.

Oda dönem filmlerinden bir sahne gibi. Yukarıdan altın avizeler sarkıyor ve bir ordu için uygun olan devasa masayı çevreleyen sandalyeler yüksek ve benim gibi küçük insanları yutmak için tasarlanmış.

Masanın başında malikânenin lordu duruyor. Earl Edric Astor, Lordlar Kamarası üyesi, acımasız bir yatırımcı, sadık bir koca.

Ve berbat bir insan.

Bize gülümsüyor ve karısının sandalyesinden kalkıp sağında durabilmesi için elini uzatıyor.

Zarif ve solgun, neredeyse nüfuzlu bir lordla evlenmeye zorlanan Viktorya dönemi hizmetçilerinden biri gibi.

Onu, ışıltılı gülümsemesini ve harcanmış güzelliğini gördüğümde göğsümde bir şeyler sızlıyor. Bir canavarla evlenmek zorunda kalacak kadar ne yaptı?

Ronan babasının solunda duruyor, aptal gibi sırtıyor. Onun ya da babasının bakışlarıyla karşılaşmıyorum. Bunu yaparsam, nöbetlerimi tetikleyebilecek belirtiler göstermeye başlayabilirim.

"Hoş geldin Ethan." Edric koltuğu işaret eder. "Lütfen oturun. Aramızda olmanızdan onur duyuyorum."

Baba, Agnus ve Edric birbirlerine hoş geldin derler. Karısı Charlotte, önce Knox'a sonra da Elsa'ya sarılıyor. Sıra bana geldiğinde, fiziksel saldırıya hazırlanmak için kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum - ve biraz başarısız oluyorum. Bana sarılmak yerine, beni aşağı yukarı süzüyor ama kötü niyetle değil. Daha çok... saf bir ilgi gibi.

Kıpırdanıyorum, sonra yaptığımı fark edince kendimi durduruyorum. *Lanet olsun.* Gergin falan mı hissediyordum? Ben gergin değilimdir - en azından genelde.

Dudakları bir insanda gördüğüm en sıcak gülümsemeyle yukarı kalkıyor. Yüz hatlarını yeniden düzenliyor, onu daha genç ve yumuşak gösteriyor. Konuştuğunda, ayırt edilebilir bir Fransız aksanı var. "Moda anlayışınıza bayılıyorum."

Genelde insanlar bunu söylediğinde, zehirli bir tonla söylerler. Charlotte öyle değil.

Beni kendine çekiyor ve kollarını bana doluyor. "Seninle tanıştığım için çok mutluyum."

Beceriksizce, neredeyse mekanik bir şekilde sırtını sıvazlıyorum ve tam o sırada gözlerim Ronan'ın karanlık gözleriyle buluşuyor. Beni ve annesinin sırtındaki elimi izlerken sırtışı bir anlığına dalgalanıyor.

Sonra dikkati yüzüme kayıyor. Gözlerin bir dili olsaydı, onunki şu anda beni tuzağa düşürmek ve karanlık bir kütüphane köşesinde rujumu bulaştırmak istediğini söylüyor olurdu.

Başımı içimden sallayarak bu görüntüyü yok etmeye zorluyorum. Dünden beri tek düşündüğüm buydu. Ronan'ın planımı mahvetmesi için küçük bir şans var. İlk değerlendirmemin aksine, o bir jigolo değil. Jigolo imajını sadece başka amaçlar için kullanıyor ve bunların ne olduğunu bilmediğim için bu kadar çabuk bir karşı saldırı oluşturamam.

Bana dokunma şekli ve her zamanki sığığının nasıl kaydığı, daha fazla derinliğe sahip olabileceği anlamına geliyor.

Ama bu plandan vazgeçeceğim anlamına gelmiyor. Sonunda buraya geldim ve hiçbir zengin şımarık çocuk adaletimi elimden alamayacak.

O beni izledikçe, ben de ona daha sert bakıyorum.

Göz temasını ilk benim keseceğimi düşünüyorsa, kiminle uğraştığını bilmiyor olmalı.

Onun kızları ve sevişmeleri benimle kıyaslanamaz bile. O tek bir dünyada yaşıyor ve ben tamamen farklı bir dünyadayım.

Charlotte göz kamaştırıcı rekabeti durdurarak uzaklaşıyor. Hepimiz yerlerimizi alıyoruz ve ben babamın yanına yerleşirken bakışlarım masanın başına kayıyor.

Edric çalışanlardan birine işaret ediyor ve sihir gibi önümüzde tabaklar beliriyor. Farklı renklerde, farklı ve çekici kokulara sahipler. Knox yemeğe dalıyor ve yakın çevresiyle olan bağlantısını kaybediyor.

Babam ve Agnus iş ve hisse senetleri hakkında sohbet ediyorlar. Ronan Knox'a bir şeyler fısıldıyor - muhtemelen 'olağan' partiler hakkında - ve ikisi de nefeslerinin altında gülüyorlar.

Elsa, Charlotte'la konuşurken bile masanın üzerinden bana yalvaran işaretler göndermeye devam ediyor.

Ben mi? Başımın etrafında dönüp duran siyah bir duman ve omzuma tüneyen bir gölge var.

Onu izlerken, sesini duyarken, o ayırt edici tenorunu duyarken bu duyguyla mücadele edemiyorum. Biraz değişti, ama ne de olsa on yıldan fazla oldu.

Hâlâ aynı: kendinden emin, kibirli ve kuzu postuna bürünmüş bir kurt. O zamanlar bu konuda hiçbir şey yapamazdım.

Şimdi, onun mirasını katledeceğim, adını ezeceğim ve kanını akıtacağım.

Telefonum ceketimin içinde titriyor ve masanın altından çıkarıyorum, üye olduğum bültenlerden ya da belki de kulüpten gelen bir bildirim olduğunu düşünüyorum. Bu düşünce kalbimi titretiyor. Düşük bir ihtimal ama ya beni kabul ederlerse? Ya onlar -

Ekranı gördüğümde omuzlarım düştü.

Ronan'dan bir mesaj.

Dikkatim ona kayıyor. Hâlâ şakalaşüyor ve masanın karşısındaki Knox'la oynuyor; mesaj atmaya ne zaman vakit bulmuş ki?

Ayrıca numaramı nereden bulduğuna dair hiçbir fikrim yok, gerçi bu bana attığı ilk mesaj değil. Dün gece de bir tane gönderdi.

Bugünkü metin şöyle diyor:

Ronan: Anlaştığımız gibi yap.

Dün geceki mesajlara bakıyorum.

Ronan: Babam bu nişanı kabul edip etmediğinizi soracak, siz de özür dileyip kabul etmediğinizi söyleyeceksiniz. Eğer istersen biraz gözyaşı dökebilirsin ama bu zorunlu değil.

Teal: Bunu neden yapayım ki?

Ronan: Çünkü eğer yapmazsan, sırrını öğrenir ve yoluma hiç çıkmamış olmayı dileyene kadar seni onunla ezerim. Tamam mı?

Teal: Bir sırrım olduğunu düşündüren ne?

Hepimiz yaparız, *güzelim*. Sadece bazıları diğerlerinden daha yıkıcıdır. Son mesajına cevap vermedim, buna da cevap vermeyi düşünmüyorum.

Elbette sırlar korkutucudur ama benimkini öğrenmesine imkân yok. Knox bile her şeyi bilmiyor ve anne karnından beri her şeyimizi paylaştığımız için bu bir şey ifade ediyor.

Telefonumu ceketimin içine sokar sokmaz Edric'in havalı sesi yemek salonunu dolduruyor. "Hepinizin bildiği gibi, ailelerimiz arasında bir ilişki başlatmak için buradayız. Seninle bağlarım olduğu için onur duyuyorum Ethan."

Babam başını eğiyor. "Ben de öyle Edric."

İkincisi gülümsüyor ve ben de önümdeki peçeteyi daha sıkı tutuyorum. "Ondan önce gençlerin onayını almamız gerekiyor - modern zamanlar ve her şey. Ronan, Teal ile nişanlanmayı kabul ediyor musun?"

Oğlunun dudakları neredeyse manik bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Elbette. Benim için onurdur."

Onun onuru mu?

Lanet yalancı.

Neden duygularını bu kadar mükemmel bir şekilde taklit edebiliyor?
Neden ben bunu yapamıyorum?

"Teal?" Edric soruyor ve yerimden kalkıp ona bir çatalla -ya da daha iyisi bir bıçakla- saldırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Bakışlarım tekrar aynı gülümsemeyle beni izleyen Ronan'a odaklanıyor.

"Kesinlikle." Gülümsemesini taklit ediyorum. "Bu bir onurdur."

Tebrikler etrafımıza saçılıyor ama benim odaklandığım kişi başta düşündüğüm gibi Agnus değil. Hayır - daha önce iğrenç simetrik bir yüze sahip olan çocuk.

Önceden çünkü ne kadar denesem de artık tiksinti uyandıramıyorum.

Gülümsemesi hâlâ yerinde, ama tüm tavrı keskinleşiyor. Gözleri kararıyor, omuzları geriliyor ve kaşığı tutuşu sıklaşıyor.

Bunların hepsi küçük, neredeyse fark edilmeyen değişiklikler, ancak işaretler orada ve tek bir şeye işaret ediyorlar.

Bir savaşın başlangıcı.

Savaşlar Ölüm'ün oyun alanıdır. Ruhları topladığı ve kalanları ıssız bıraktığı yerdir.

İster sevdiğiniz birini, ister malınızı ya da her ikisini birden kaybederek olsun, her zaman savaşın kurbanı olursunuz.

Ve şu anda, Ronan bana her şeyi kaybettirmeye hazır görünüyor.

Ondan korktuğumdan değil. Korkmuyorum. Çünkü bilmediği şey, benim de ona her şeyi kaybettirmeye hazır olduğum.

Eli masanın altında kayboluyor ve kısa bir süre sonra telefonum cebimde titriyor.

Kucağımda tutuyorum ve metni okuyorum.

Ronan: Sen kendi cehennemini yarattın, şimdi de ben seni mahvedeceğim.

Seni mahvedeceğim kadar değil.

Yazarken onun bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık veriyorum.

Teal: Getir onu.

RONAN

TMüdür yardımcısının mola istemesinin ardından takım durur. Hava gri bulutlar gibi kasvetli ve okulun sahası kıyametten bir sahne gibi görünüyor - cesetler hariç.

Futbol takımımız tüm bayanların ilgisini çekiyor. Her zaman antrenmanlarımızda görünürler, isimlerimizi söylerler ve bize tezahürat yaparlar. Saha kenarında durduklarında onlara sırtıyorum ve onlar da el sallayıp numaram olan on üçü haykırıyorlar.

Bu doğru - benim numaram. Söylemeye gerek yok, en popüler benim. Sikik arkadaşlarım aksini iddia edebilir, ama yanılıyorlar, bu yüzden sayılmazlar.

Aiden ve Cole'la birlikte bankın yanına gidiyorum ve Cole almadan önce bir şişe su kapıyorum. Tam suyu içmek üzereydim ki, kara büyü ve insanların ruhlarını hiçliğe çeken gotik bir masala ait olması gereken o siyah gözlerle karşılaştım.

Teal, Elsa ve mutsuz görünen Kim'le birlikte okul stadyumunun bariyerlerinin arkasında durmaktadır - çünkü Xander burada değildir ve o şerefsiz için fazla yumuşaktır.

Yine de bana el sallıyor - yani Kim'e - ve ben de su şişesini parmaklarımın arasında ezmek üzere olmama rağmen sırtarak göz kırpıyorum.

Teal bizi izlemiyor bile. Birinci sınıftan birine bağırıp çağıran ve ona bu takımda olmak isteyip istemediğini soran Koç'a odaklanmış durumda.

Telefonu parmaklarının arasına sıkışmış, neredeyse unutulmuş, ama gerçekten değil. Çok geçmeden, konsantrasyonu içindeki voodoo büyüsüne geri döner.

Geçen hafta yemekte yaptığı gösteriden sonra, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyor, sanki benim on beş yıllık planımı mahvetmemiş gibi

Evlenmek.

Yine de hiçbir şey bitmedi.

Siyah saçlı, siyah gözlü ve muhtemelen siyah kalpli o küçük kız, uzun zamandır sakladığım bir parçamı o kadar kızdırdı ki, belki kaybolmaya başlar diye düşündüm, ama hayır, ölümden dönmüş gibi geri geldi.

Ve şimdi bunun bedelini ödeyecek.

"O şişe sana ne yaptı?" Aiden banktaki pozisyonundan soruyor. O da spor içeceğini yudumluyor ama tüm dikkati Elsa'nın üzerinde. Dudaklarında hafif bir gülümseme bile var; erkek egosu, aylarca karşı çıkmasına rağmen Elsa'nın antrenmanını izlemeye gelmeyi alışkanlık haline getirmesinden memnun.

Cole onun yanına oturmuş, yüzünün yan tarafını havluyla siliyor. Hepimiz mavi Elites formaları ve şortları giyiyoruz çünkü ilk on biriz ve gelecek yıl hepimiz mezun olduktan sonra görevi devralacak olan ikinci on bire karşı oynuyoruz.

Knox kaleciyle şakalaşüyor ve ben de onun yokluğunun sağladığı fırsatı değerlendiriyorum. Cole ve Aiden'in arasına dalıyorum ve her ikisinin de omuzlarına birer kolumu dolayarak onlara müstehzi bir şekilde sırtıyorum.

"Para çekme, Astor?" Aiden bir kaşını kaldırır.

"Hayır, her zamanki zulamı gayet iyi içiyorum. Yine de sorduğun için teşekkürler."

"Seks yoksunluğunu kastetti," diye açıklıyor Cole. "Ailen döndüğünden beri bir haftadır parti vermiyorsun."

"Yok, ben iyiyim." Yalan söyle - parti hakkında, seks kısmı değil.

"Öyle olsaydın, bir striptizci gibi yapışkan olmazdın." Aiden bana ters ters baktı. "İlgilenmiyorum."

"Siktir git Kral," diyorum ama kolumu çekmiyorum.

"İlgilenebilirim." Cole bir kaşını kaldırır. "Koşullara bağlı olarak."

"Sapıklıklarını benden uzak tut, Kaptan," diye uyarıyorum.

"Emin misin?" Cole çekiştiriyor. "Ne zaman işe yarayacağını asla bilemezsin."

Bakışları izleyicilere kayıyor ve Teal'e gülümsüyor. Teal telefonuna odaklanmadan önce başını onaylarcasına eğiyor.

Ne oluyor lan?

Bir ona bir ona, sonra tekrar ona bakıyorum. Şimdi düşünüyorum da, Cole ve Teal bir süredir iğrenç bir şekilde yakınlaşıyorlardı. Bu

Neredeyse fark edilmiyordu, ama muhtemelen atlılar arasındaki tek kişi oydu.

- ya da tüm erkek nüfusu - kelime alışverişinde bulunduğu.

Başlangıçta bunun ikisinin de inek olmasından kaynaklandığını düşünmüştüm ama onu tanımasam da - henüz - Cole'u tanıyorum. Bin yıl sonrasını hesaplamadan bir adım bile atmaz - şaka yapmıyorum, muhtemelen şu anda dördüncü nesli için bir finansal plan yazıyordur.

Cole dışarıdan nazik biri ama aslında insanların ona yaklaşmasına izin vermiyor. Onunla birlikte olması ilginç. Benim için ilginç çünkü bu bana vazgeçilmez bilgiler vereceğı anlamına geliyor.

"Teal hakkında ne biliyorsunuz?" İkisine de soruyorum, çünkü Aiden artık neredeyse Elsa'nın evinde yaşıyor ve onun hakkında söylediğinden daha fazlasını biliyor olabilir.

"Eğer Marquis de Sade ve Pamuk Prenses'in bir çocuğı olsaydı, bu o olurdu," diyor Aiden.

"Başka ne var?" Araştırıyorum.

"Neden bize nişanlını soruyorsun?" Cole yanıımı dürttü.

Sırıyorum. "Onu tanımaya ve ne tür çiçeklerden hoşlandığını anlamaya çalışıyorum."

"Bitter çikolatayı tercih ediyor." Aiden ciddi görünüyor. "Elsa ona her zaman paketler alır."

"Bana daha fazlasını ver. Ona kur yapmak istiyorum."

Kaşlarımı oynatıyorum. "Beni kandırabilirdin." Cole sırtıyor.

"Bir şey biliyorsun, değil mi?" Gözlerimi ona dikiyorum.

"Olabilir."

"Anlat bana."

"Neden

anlatayım ki?"

"Çünkü biz arkadaşız."

"Teal ile de arkadaş olabilirim."

"Önce ben geldim."

"Şimdi de yapışkan bir eski sevgili gibi konuşmaya başladın." Aiden şişesini bana doğrulttu.

Onu tersleyip Cole'un karşısına geçiyorum ve dramatik bir tonda konuşuyorum. "Senin için yaptığım onca şeyi hatırlıyor musun?"

"Ne gibi?"

"Kimse çığlıkları duymadan sevişebilmek için partiler düzenlemek gibi." Kaşını kaldırıyor.

"Ne? Onları duymadığımı mı sandın?" Sırıtiyorum.

"Sana söylemiştim, Kaptan." Aiden sırıtıyor.

"Sen de, Kral." Omzunu sıktım. "Elimde bazı görüntüler olabilir."

"Hayır, yok." Aiden alay ediyor. "Eğer olsaydı, onu davanız hakkında."

Lanet olsun. Gerçekten bazı görüntüleri saklamalıydım. Eminim Lars ve onun işbirlikçi zihni bunu gerçekleştirdi. Küçük kara defterinde bununla ilgili bir kayıt bile olabilir.

"Ayrıca..." Cole başını öne eğiyor. "Neden senin yerine biz çalışalım ki? Bunun neresi eğlenceli?"

Böyle zamanlarda keşke Xander burada olsaydı diyorum. Onun şakacılığı onların pislik davranışlarını dengeliyor, ama alkolün içine etmek ve bir süreliğine ortadan kaybolmak zorunda kaldı.

Bekle, etrafım bu iki piçle çevrili olduğu için mi bu gömülü, olağandışı düşüncelere kapılmaya başladım?

Bunlar sadece bahane ve sen de bunu biliyorsun.

"Ödevimi yapmadığımı sana kim söyledi?" Gülümsüyorum. "Ben asilden çok daha fazlasıyım. Ben asaletin ta kendisiyim ve her zaman istediğimizi elde ettiğimizi söyleyen bir kılavuz var."

"Ve hala bir cevap bulamıyorsun." Aiden da başını eğiyor, yani şimdi beni yargılayan iki çift göz var.

"Tabii ki yapabilirim." *Yalan.*

Teal'i bir haftadır izliyorum. Ya 'siktir git' modunda ya da 'umurumda değil' modunda. Gülümsemiyor, hiçbir kulüp aktivitesine katılmıyor. Tek arkadaşları Elsa ve Kim ve nadiren konuşuyor. Kafası genellikle telefonuna gömülü, ortaçağ işkence aletleri hakkında makaleler okuyor.

Kütüphaneci Bayan Abbot'u etkiledim ve Teal'in okul kütüphanesinden hangi kitapları ödünç aldığını öğrendim. Hepsi savaşlar hakkında. Hem de her biri.

İnek neden sadece savaşlar hakkında okusun ki? Kim bilir. Cole savaş hakkında okuyor, ama hepsi bu değil. Felsefe ve psikoloji kitapları da var. Bu onun kişiliğini biraz anlatıyor.

Sadece savaşlar hakkında okumanız ne anlama geliyor? Berbat durumda olduğun anlamına gelir, o kadar. Ama bu sonuç yine de onunla aramda bir bağ kurmamı sağlamıyor.

Benim diğer kızlarla birlikte olmam onu rahatsız etmiyordu. Birkaçına sarıldım, o görüş alanındayken birkaçının kışına tokat attım ve o sanki ben ve kızlar yokmuşuz gibi yanımdan geçip gitti.

Sik gibi davranmak da işe yaramadı. Ona çarptığımdan ve kış üstü düşmesine neden olduğumdan emin oldum. Sadece kendini yukarı çekti, kitaplarını topladı ve hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam etti.

Tepkisizliği sinirlerimi bozmaya başladı. İlgisizliği ve kudretli tavrı duvarlarıma sürtünmeye başladı ve bu duvarlar bir şekilde yıkılıp her şeyin serbest kalmasına izin verirse nasıl davranacağımı ben bile bilmiyorum.

"Kızların ayaklarına kapanmasına alışkınsın." Cole'un sesi beni kafamın içinden çekip çıkarıyor. "Birinin sana hayır demesinin zamanı geldi."

"Hayır demedi, evet dedi." Bu lanet olası evlilik konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğunu bilmediğim gerçeği muhtemelen bu yüzden gerginim.

Elbette Ethan'a yardım etmek istiyor, ama psikopat kişiliğiyle, neredeyse eminim ki hepsi bu değil.

Telefonuna bakarken tekrar ona odaklanıyorum.

Ne saklıyorsun, ma belle?

"Evet, hayır anlamına gelebilir." Aiden içkisinden bir yudum alır. "Bunu hiç düşündün mü?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Beni yıllardır tanıyorsun, değil mi Astor?"

"Tanıyorum."

"Ne zaman uzak duracağını ve ne zaman yakınlaşacağını biliyorsun ve bazen bir pislik olmak için bilmiyormuş gibi davranıyorsun."

"Kim? *Ben* mi?" Masum numarası yapıyorum.

"İşte böyle." Aiden beni işaret ediyor. "Oyunun çok güçlü."

"Söylemeye çalıştığı şey şu" - Cole parmağını çeviriyor - "beyninizin diğer tarafıyla düşünün. Serbest bırakın."

Sırıyorum ve bu hareket yanaklarımı acıtıyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bunu çözmek zorundasınız. Aksi takdirde kaybetmeye devam edeceksin." Cole sakın bir tonda konuşur. "Ya ilk hamleyi sen yaparsın ya da başkasının ilk hamlesini takip etmek zorunda kalırsın."

Başka bir deyişle, ya sonuna kadar giderim ya da kaybederim.

"Ve müstehcen şeyleri ve... çılgınlıkları düşün." Cole'un dudakları müstehzi bir sırıtişla kıvrılıyor. "İşe yarayabilir."

"Gerçek konuşma, Kaptan." Parmaklarımı omzuna gömüyorum. "Bana bildiklerini anlatman için ne gerekiyor?"

"Bilgi," diyor Aiden kesin bir ifadeyle. "Ona takıntısının konusu hakkında bilmediği bir şey verin, gerçi değerli bir şeyiniz olduğundan şüpheliyim."

Sırıyorum ve bu sefer gerçek. Cole'un gizli eğilimlerini öğrendiğimden ve başka bir şeyi daha anladığımdan beri, ondan ciddi bir iyilik isteyene kadar bu bilgiyi saklamayı planlıyordum ama burada bir yolun sonundayım ve bir çıkış yolu bulmam gerekiyor. "Olabilir."

Cole'un kafası eğilir. "Ne?"

"*Une seconde, mon ami.* Eğer sana istediğini veririm, sen de bana ihtiyacım olanı verir misin?"

"Olabilir."

"Elimdeki bok için yeterince iyi değil. Hepsi belgeli ve kanıtlı."

Hızla normale dönmeden önce gözlerini kısar. "Peki."

Tabii ki Cole başkasının yerine kendi savaşını seçecekti. Ne de olsa o Cole.

Arkadaş mı? Siktir et onu. Söz konusu kendisi olduğunda öyle bir şey yoktur. "Önce siz, Kaptan."

Teal bir sırrı olmadığında ısrar etti ama dediğim gibi, herkesin bir sırrı var. Ve ben onunkini aldığımda, hiçbir şey onu benden kurtaramayacak.

Hiç evet dememiş olmayı dileyecek.

TEAL

S Bir ay önce on sekiz yaşıma bastığımdan beri bu anı bekliyordum - daha doğrusu yanıt bekliyordum.

Siyah zarflı ve kırmızı yazılı mektup.

Kabul.

Hayatımda olup biten tüm saçmalıkların olası çözümü. Kulübün koridorunda yürürken maskemi ayarlıyorum.

Saraydan daha özel ve MI6 ajanlarından daha fazla müdahaleye ihtiyaç duyuyor. Buraya ilk biletimi bir ay önce bir barda tanıştığım rastgele adamlardan birini burada buluşabileceğimize ikna ettikten sonra aldım.

Elbette bu bir yalandı. Onunla bir gece geçirmek zaten çok sıradan bir şeydi.

O sonuncusuydu. Uzun zamandır tatminsizdim ve o geceden sonra artık bırakmam gerektiğini anladım. Zamanımı boşa harcıyordum.

Ronan'la resmi nişanımdan birkaç gün önce tüm rastgele kaçamaklarımı kestim. Gerçi ben buna resmi demezdim. İnsanlar bunu biliyor, ancak büyük ölçüde duyurulmadı ve en azından okuldan çıkana kadar yüzüğü reddettim.

Bu oyun o zamana kadar devam etmeyecek.

Karşılaşmaları durdurmamın nişanla hiçbir ilgisi yok ve her şey benimle ilgili.

Astor malikanesindeki o yemekten bu yana bir haftadan fazla zaman geçti. Ronan hâlâ hiçbir şey olmamış gibi hayatını yaşıyor, ben de kendi hayatımı.

Sonuçta bu sadece bir sözleşme, bir kolaylık, ailelerimiz arasında bir bağ ve planımın bir parçası. Ne eksik ne fazla.

Ciddiydim - o getirebilir. Hiçbir şey beni etkileyemez ve başladığım şeyi bırakmama asla izin vermez.

Kabul mektubunu parmaklarımın arasında tutarken, kırmızı halılar ve siyah çiçekli duvar kâğıtlarıyla kaplı koridorda kızı takip ederken içim heyecanla uğulduyor.

Kulübün teması bu, *La Débauche*. Adından da anlaşılacağı gibi, sefahat, ahlaksızlık ve... fantezi içindir.

İlk olarak karanlık ağda yaptığım gezilerde keşfettim. Sonra *Tinder*'da üyelerinden birini buldum ve o gece onunla takıldım. Bu buluşma bana giriş tavsiyemi getirdi.

O zamandan beri buraya *Seyirci Topluluğu*'nun, insan zihninin gıdıklanmasını bedenleri aracılığıyla izleyen röntgencilerin bir parçası olmak için geliyorum.

Büyüleyiciydi. Uzun zamandır ilk kez böyle bir şey düşünüyordum.

O kızların daha güçlü, daha büyük ve daha yaşlı erkeklerin önünde dizlerinin üzerine çökmelerini izlemek her zaman kalçalarımı ovuşturmama neden olmuştur.

Daha önce de seks yaptım ama bir kez bile orgazm olmadım ya da bu deneyimi zevkli kılacak kadar ıslanmadım. Her zaman benden en az on beş yaş büyük ve deneyimli yaşlı erkekleri seçtim ve hala... hiçbir şey yok.

Onarılamayacak kadar kırıldığımı ve Elsa ile Kim'in bahsettiği o coşkuyu asla hissedemeyeceğimi düşünmeye başlamıştım. Bu duygunun bana yabancı olduğunu düşünüyordum, tıpkı benim gibi.

La Débauche'un sahneleri bu inancın bir kısmını ve daha fazlasını geri getirdi.

Bu yüzden 'Debauched' olmak için başvurdum. Bir gece, bir yabancı, hepsi bu. İki kez reddedildim ama bugün kabul mektubumu aldım.

Buradaki en büyük politika anonimliktir. Richard'ı dark web'de bulmamın nedeni, davetiye kartının bir fotoğrafını herkese açık profilinde paylaşmış olması.

Burada kimse kim olduğunuzu ya da nereden geldiğinizi bilmiyor. İsim yok, sadece numaralar var. Yüzler yok, sadece kostüm partilerindeki gibi siyah maskeler var. Tüm kadınlar siyah saten elbiseler ve tüm erkekler siyah pantolonlar giyiyor.

Bu kadar.

İhtiyacımız olan tek şey bu.

On sekiz yaşından büyük olduğunuzu onayladıkları anda, gökyüzü sınırıdır.

İnsanları buraya nasıl kabul ettiklerini bilmiyorum ama sıkı bir süreç gibi görünüyor. Nasıl kabul edildiğimi bile bilmiyorum. Richard'ın tavsiyesiyle bile, o zamanlar çok zor görünüyordu, ama yine de farklı bir şey umarak mektubumu attım.

Hayatım boyunca yaptığım tek şey buydu, gölgenin normal bir ruh hali olmamasını ve farklı olmanın aslında delilik anlamına gelmemesini dilemek.

Farklı sadece özel demektir.

Knox ve babam bana böyle söylüyor ama sorun onlara inanmakta yatıyor.

Bu kulüp farklı. Farklı olmaktan da öte; mümkün olduğunu hiç düşünmediğim birçok şeye açılan bir kapı.

Ve şimdi, sadece izlemekle kalmayacağım - katılacağım.

Sergi tarzında değil ama. Özel bir seans için başvurdum çünkü izlemeyi sevebilirim ama izlenmek tamamen farklı bir şey. Çıplak olmak demek ve ben bundan hoşlanmıyorum.

Hizmetçi kıyafeti giymiş ve maske takmış olan görevli bir odayı işaret ediyor. "Buradan, Bayan 115."

Onun yanından geçiyorum. Odada aynı siyah duvar kağıdı ve kırmızı halılar var. Katıldığım diğer odalar gibi pencere yok, yatak ya da kanepe yok, hatta bir sandalye bile yok.

Görevli elini uzatır. "Formu doldurdunuz mu, Bayan 115?"

"Uh...evet." Sonunda formun ekli olduğu kabul mektubunu terli parmaklarımın arasından çıkarıyorum.

Form, nelere izin vermeyeceğimi ve nelerle iyi olduğumu gösteren bir kontrol listesi. Anal, kırbaç, kırpma, herhangi bir aşırı acı veya bağlanma ile iyi değilim, hepsi bu.

Otuz ya da kırk yaşlarında bir erkek aramak istedim ama yaş seçeneği yoktu. Ancak şimdiye kadar gördüğüm tek şey bir kadını nasıl idare edeceğini bilen yaşlı erkeklerdi. *La Débauche*, bu ahlaksızlık oyununda çok uzun süredir yer alan belirli bir baskın erkek türünü kendine çekiyor.

"Son bir kez daha gözden geçirmek ister misin?" diye soruyor.

"Ben iyiyim." *Kahretsin*. Neden kekeliyorum ki? Bunu ben istedim. Geri dönüşü olmayan noktayı geçmeden önce normal olmak için son şansım.

Bana siyah bir göz bağı uzattı. "İstedğin gibi."

Titreyen parmaklarımla ondan alıyorum. "Teşekkür ederim."

"Lütfen Bay 120'yi dizlerinizin üzerinde bekleyin." Başımı sallıyorum ve o da gülümsüyor. "Size güzel bir gece dilerim."

Ve böylece kapı arkasından tıkırdayarak kapandı.

Son bir nefesle, kalın kırmızı halının üzerinde dizlerimin üzerine çöküyorum ve göz bağıni bir can simidiymiş gibi kavıyorum.

Geçmişte olanları düşününce, bu yapmam gereken en son şey, ama garip bir şekilde, göz bağıni gözlerime sardığım ve dünyamı siyaha çevirdiğim anda, üzerime bir berraklık hissi çöküyor.

Babamı, Knox'u, hatta Agnus'u ve beni bu pozisyonda görseler ne hissedeceklerini düşünmüyorum. Sadece izlediğim o sahneleri, o anonimliği, zonklayan gerilimi ve daha fazlasına duyduğum ihtiyacı düşünüyorum.

Terapi işe yaramadı, belki bu işe yarar. Bu farklı bir terapi türü.

- İç gıcıklayıcı türden.

Kapı açılır, odanın sessizliğinde gürültülü ve sağır edici bir tıkırtı duyulur. Hava başka bir varlıkla dolduğunda nefes alışverişim hızlanıyor.

Onu görmüyorum ama bu onu hissetmediğim anlamına gelmiyor.

Tıpkı geçmişte olduğu gibi.

Burnumdan nefes alıyorum ve dişlerimi sıkarak nefes veriyorum. Bu sefer farklı. Bu sefer buna rıza gösteriyorum.

Bu sefer istiyorum.

Eskiden ödümü koparan bir şeyi istemek hastalıklı bir şey mi?

Ya da belki de seksin ne demek olduğunu anladığımdan beri peşinden koştuğum için hastayım.

Varlık önümde duruyor. Gölgesinin üzerime düştüğünü hissetsem bile hareket etmiyorum.

Görme yetisi kaybolduğunda diğer duyuların devreye girmesi çok garip. Bence insanlar gözlerinizin ne kadar önemli olduğunu anlamıyor.

Artık dünyam karardığına göre, kulağımdaki her nabızı duyuyor, ciğerlerime girip çıkan her nefesi hissediyor ve önlüğün çıplak tenime sürtünmesine gömülüyorum. Kulübün politikaları gereği içime hiçbir şey giymiyorum ve bu yüzden meme uçlarımın tomurcukları kumaşı zorluyor. Onun için görünür olduklarından hiç şüphem yok.

Hoşuna gidiyor mu? Takdir ediyor mu?

Nedense onun kokusunu alamıyorum. Ama kendi kokumu alıyorum - ıhlamur kokusu. Neden ondan geliyormuş gibi hissettirdiği hakkında da bir fikrim yok.

O da limon ve narenciye kokuyor mu?

Bir el omzuma düşüyor ve ben kaskatı kesiliyorum, eski işaretlerim bu saldırıya karşı koymaya çalışıyor. Derin nefes alıyorum, bu ihtiyacı kamufle ediyorum.

Eli büyük ama nasırlı değil, sadece biraz nasırlı. Birazdan beni ters çevirip yere yapıştıracak bir el gibi geliyor.

Kahretsin.

Bunu neden isteyeyim ki?

Benim için bile çok hızlı ama yine de Bay 120'nin dokunuşuna karşı alışılmadık bir özlem var. Gözlerimin bağlı olmasından ya da teninin benimkinin üzerinde ne kadar iyi hissettirdiğinden olabilir.

Elbisenin askısını omzumdan aşağı kaydırıyor, yavaş ve şehvetli bir dokunuş. Bir saniyeliğine nefesimi tutuyorum, boğazımdan yukarı tırmanan zevkli hissi bastıramıyorum.

Aynı şeyi diğer kayışım için de yaptığında, göğüslerim hafif bir sıçramayla dışarı kayıyor. Ağır ve ağrıyorlar ve... tuhaflar. Göğüslerim hiç bu kadar acılamamıştı ve henüz onlara dokunmamıştı bile.

Beklenti.

Hastalıklı, heyecan verici bir bekleyiş.

Aynı parmaklar çenemi kavlıyor ve yukarı bakmam için kaldırıyor - ya da en azından gözlerim bağlı. Beni kolayca tutması deneyiminin bir işareti. Bunu daha önce binlerce kez yapmış olmalı. Bu düşünceyle anında kendimi güvende hissediyorum.

Parmakları boynumda geziniyor, köprücük kemiğimde durup hafifçe sıkıyor. Bir an için nefes almayı bırakıyorum, kalçalarım birbirine yapışıyor.

Tanrım. Sadece köprücük kemiğime dokunuyor ve ben bacaklarımı onun için açmaya hazırım.

İki eliyle göğüslerimi kavlıyor ve ben dudaklarımı büzerek kaçmaya çalışan yabancı sesi tutmaya çalışıyorum.

Başparmakları uçların üzerinde geziniyor ve bacaklarımın arasından fışkıran bir zevk patlamasıyla olduğum yerde sarsılıyorum.

Vay canına. Kahretsin.

Bunun iyi hissettirmesi mi gerekiyor? Sadece meme uçlarıma dokunuyor, hepsi bu. Sadece dokunuyor. Döndürmüyor, sıkıyor ya da başka bir şey yapmıyor.

Her zaman hassas meme uçları vardı, ama bu yeni bir seviye.

Sıkı tomurcukları büküyor. Bu sefer sesimi tutamıyorum ve odanın sessizliğinde inlemenin serbest kalmasına izin veriyorum.

Bana ne olduğunu bile bilmiyorum ama sırtım kavisleniyor ve göğüslerimi onun usta ellerine doğru itiyorum.

Bir meme ucunu kısıtıyor, diğeri tüylü bir dokunuşla okşuyor. Çok yumuşak ama yine de çok acı verici. Meme ucuyla oynamanın bu kadar dayanılmaz ya da kontrolden çıkmış olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Sanki tüm sağduyumı kaybediyorum ve vücudum sadece bu yabancının bakımlarını dinliyor.

Karnım   k yor ve kalçalarımı garip bir yapışkanlık kaplıyor.

Islak mıyım?

Bu nasıl oldu? Ve midemin dibinde oluşan bu geniőleme hissi de neyin nesi?

Her iki meme ucunu da tekrar bükerek beni inletiyor ve kıvrandırıyor. Tekrar  imdikleme için nazik okşamaya geri dönüyor. Amım acıyor ve uzanıp o acıya dokunmak istiyorum.

Bunu yaptığım an, bakımını durduruyor.

Hayır, hayır.

Neden o...oh, kendime dokunduğum için mi?

"İyi olacağım," diye mırıldanıyorum, sesim o kadar cinsel ki neredeyse benim sesim gibi çıkmıyor.

Ellerimin tekrar yanlarıma düşmesine izin veriyorum. Ne ses çıkartıyor ne de hareket ediyor ve ben her Şeyi mahvettiğimi d őnmeye başıyorum.

Ama sonra meme uçlarıma işkence etmeye devam ediyor. Tenine değen her fırça ve her acımasız  imdikle yüksek sesle inliyorum.

Çok  iğ, çok gerçek.

Çok fazla.

Meme uçlarımla bir kez daha sıkıyor ve inlemem o kadar yabancı bir Şeye dönüşüyor ki bir anlığına ses çıkarmayı tamamen bırakıyorum.

Sanki içten dışa doğru saldırıya uğramış gibiyim ve bunu dıőarıya itmem gerekiyor.

Dalga o kadar ani ve Şiddetli ki sesimi çalıyor.

Yabancının kollarını kavriyorum, amım kasılırken ve daha fazla meyve suyu kalçalarımı kaplarken parmakları hala meme uçlarımla çekiyor.

Kutsal. Cehennem.

Sanırım sadece... geldim.

Hayatımda ilk kez orgazm oldum ve en mahrem yerime dokunmasına bile gerek kalmadı.

O noktaya gelirse ne yapar? Beni kırar mı?

Peki bu fikirden neden bu kadar rahatsız oluyorum?

Dalga yavaş yavaş azalırken bile ona olan bağlılığımı bırakmıyorum.

Tırnaklarım  n kollarına batıyor - güçlüler, dokununca damarlı bir his veriyorlar, tıpkı

yaşlı bir adamdan beklenir.

İç çekiyorum, kalp atış hızım yavaşça tehlikeli aralıktan çıkıp normale dönüyor.

Meme uçlarım hâlâ ağrıyor ve zonkluyor, muhtemelen onları henüz serbest bırakmadığı için. Sanki hâlâ sert ve daha fazlasına aç olduklarını test ediyormuş gibi başparmaklarını tekrar uçlarında gezdiriyor.

Bu, bir yabancıyla, bir fantezide ya da bir kulüpte değil, gerçek bir insanla yaşamak istediğim anlardan biri.

Ama benim gibi insanların böyle şeylere sahip olmaması gerekir.

Uzun zaman önce çalındılar ve her kayıp nesne gibi onları da geri almak mümkün değil.

Bu düşünceyle göğsüme utanca benzer bir şey batıyor. Nasıl oldu da normalin yakınından bile geçmeyen yerlerde normali arayan bir kıza dönüştüm?

İçimden başımı sallıyorum. Bunu daha sonra düşünecek çok zamanım olacak. Şimdi sadece geceme odaklanmalı, ergenlik hatalarımı yapmalı ve sonra yoluma devam etmeliyim.

"Huh." Sesi etrafımda kıyamet gibi yankılanıyor. "Meme ucu orgazmının gerçekten mümkün olduğunu bilmiyordum."

O kadar sert yutkunuyorum ki ses odanın sessizliğinde duyulabiliyor. Hayır.

Yanlış duymuşum.

Yapmış olmalıyım. Bu o
olamaz. O olamaz.

Titreyen parmaklarımla göz bağına uzanıyorum, nabzım uzakta beliren bir felaket gibi kulaklarımda uğulduyor.

Siyah örtüyü başıma çektiğim anda dudaklarımdan bir nefes çıkıyor.

Tam önümde duruyor, üzerinde V çizgisinin görüldüğü siyah bir pantolondan başka bir şey yok. Zayıf, ama göğüs kasları mükemmel bir şekilde gelişmiş, daha önce ulaşılabilir görünümüne ölümcül bir kenar ekliyor. Hınzır bir sırıtış dudaklarını bükerken bile elleri hâlâ göğüslerimle oynuyor.

O konuşurken içimde bir şeylerin kırıldığını hissediyorum. "*Bonsoir, ma belle.*"

RONAN

Teal'i güzel bulacağım bir gün olacağını hiç düşünmemiştim.

Bir çeşit dış güzelliğe sahipti. Elsa, küçük yüz hatları, porselen teni ve doğal kırmızı dudaklarıyla ona kar beyazı diyor ama hiçbir zaman tam olarak *öyle* olmadı. Sizi bağırsaklarınızdan - ya da daha doğrusu penisinizden - yakalayan ve bırakmayı reddeden türden değil.

Önümde diz çöktüğünde, yarı çıplak, elbisesi beline dolanmış ve kocaman siyah gözleri bana bakarken, onu görüyorum.

Onun güzelliği.

Özel bir tip, sadece bakmak değil, aynı zamanda bir yere hapsetmek isteyeceğiniz türden, böylece onu gören tek kişi siz olursunuz. Biraz hastalıklı ama ona uyuyor.

Yanaklarının kızarmasından, dudaklarının aralanmasından ve solgun tenini kaplayan hafif terden, cömert göğüslerinin ellerime daha fazla bastırmasına neden olan göğsünün düzensiz yükselip alçalmasına kadar onunla ilgili her şey çok güzel.

Soluk pembe meme uçları bakımlarımdan dolayı kıpkırmızı ve ben hala onları bırakamıyorum. Aletim pantolonun bahanesine karşı zorlanıyor ve onun uyarılma kokusuyla karışık kafa karışıklığını içime çekerken derin bir nefes alıyorum.

Lanet olsun.

Sayamayacağım kadar çok kızla yattım ve hiçbiri - kesinlikle hiçbiri - aletim üzerinde bu etkiyi yaratmadı.

İkinci Ron Astor birini ikiye bölmeye hazır, hem de herhangi birini değil.

Onunla.

Sadece meme ucuyla oynayarak orgazm olan kız. Bir robot gibi görünen ama aslında basit bir göz bağı ve meme uçlarının alay edilmesiyle tahrik olan kız.

Cole buradan bahsettiğinde neredeyse ona inanmayacaktım. Teal gece ayinlerinde Şeytan'ı çağırma eğilimi olan bir gotik gibi görünebilir ama Ethan'ın iyi kızıdır. Ne de olsa nişanı onun iyiliği için istemişti.

Cole'un kusurlu beynine uygun bir yerde olmayacağı kesin. Ama sonra, eminim, onu gördüm.

Burada. Siyah bir elbise giymiş ve yutulmayı bekliyor.

Cole'un ailesi bu sefahat işletmesinin sahibi olduğundan ve başvurusunu bu kadar kısa sürede kabul eden kişi o olduğundan, sadece üye olmam değil, aynı zamanda onu ilk yemeğim olarak almam da uzun sürmedi.

Teal Van Doren gerçekten de görüldüğünden çok daha fazlası. Önümde kâğıda dökülene kadar onun fantezilerini okumam gerektiğini bilmiyordum.

Hepsi benim zevkle okumam için hazırlandı.

Şişmiş meme uçlarından birini isteksizce bırakıyorum ve cebime uzanıp telefonumu alırken diğerini izlemeye devam ediyorum.

"Peynir de." Onun şaşkın ve kızarmış halinin fotoğrafını çekiyorum.

Bu onu sersemliğinden kurtarmayı başarır. Teal o kadar ani bir şekilde geri itiyor ki neredeyse düşüyor.

Titreyen ayaklarının üzerinde yükselirken, dehşete kapılıyorum ve göğüs uçlarını hissedemiyorum. Göğüsleri hareketle birlikte zıplıyor, elbisesinin askılarını yukarı çekip onları ve kendini örtmeden önce bana son bir kez daha bakıyor.

Bu güzellikleri saklamak, yası tutulması gereken bir trajedidir.

Bir elini düz saçlarında gezdiriyor. Hakkını vermek gerekirse, soğukkanlılığını geri kazanıyor ve varsayılan kibirli halini benimsiyor, ancak parmaklarındaki hafif titremeyi veya kollarını kaplayan tüyleri gizlemek için yeterince erken değil.

Hiç kimse istemsiz bedensel tepkilerini gizleyemez - onun duygusal boşluğu düzeyinde bile.

Onu şaşırttım. Bana bir puan.

"Burada ne halt ediyorsun?"

"Senin gibi sefih olmak." Sırıtiyorum. "Aslında sefahati yapan benim ama ayrıntılar."

"Burada telefonlara izin verilmiyor." Alt dudağını ısırtıyor, kekeleyişi için kendini azarlar gibi dişlerinin arasına sıkıştırıyor.

Ve aniden, hiç sahip olmadığım bir düşünce hayattaki tek amacım haline geldi. Dişlerimi o dudağa geçirmek istiyorum. Yalamak, ısırarak, sonra da yutmak istiyorum.

Ama bu biraz yanlış bir düşünce, değil mi?

Muhtemelen bu yer ve onun önceki hali; lanet kafamla oynuyorlar.

Sanki içinde bunun olduğunu hiç

bilmiyormuşsun gibi? Sus, düşünceler.

"Sanırım araya sıkıştırdım." 'Oops' der gibi bir omuz kaldırıyorum. "Sen gerçekten *özelsin*, değil mi *güzelim*? Meme ucu orgazmı çok ateşli."

"Siktir git." Yanakları kızarıyor, ama bu tamamen utanç değil; biraz da öfke var.

Sırıtiyorum.

Bu şimdiye kadar vazgeçtiği ilk duygu gösterisi. Öfke iyidir; öfke insanlara hata yaptırır. Bu yüzden nadiren öfkeli olmaya özen gösteririm. Kızmış gibi yapabilirim ama her zaman uzak dururum.

Öfke tüm kötülüklerin kaynağıdır.

Teal burada orgazmından - daha doğrusu ona zevk veren kişiden - utanıyor. Bunu itiraf etmek anlamına geleceği için yüksek sesle söyleyemediğinden, bastırılmış hayal kırıklığı öfkeye benzeyen bir şeye dönüşüyor.

"Memnuniyetle, *hanımefendi*. Deneyebileceğimiz başka orgazm türleri de bulabilirim." Yalan - Onları bulmama gerek yok. Buraya girdiğim ve onu yerde diz çökmüş gördüğüm andan beri sapık kafam bunlarla dolu.

"Ama önce," diye devam ediyorum, "babana ve babama nişanı attığını söylemen gerekiyor."

"Böyle bir şey olmayacak."

İç çekiyormuş gibi yaparak telefonumda geziniyorum. "O zaman sanırım Ethan kızının hangi yerlere gittiğini görebilir. Onu göğüslerinin görüntüsüyle korkutmak istediğinden emin misin? Beni yanlış anlama, onlar harika memeler ama babana uygun değiller. Tabii... baba sapkınlığın yoksa?"

Sesli bir şekilde yutkunuyor, narin boğazı hareketle birlikte hareket ediyor. Bir gün, ne zaman bilmiyorum ama onu boğazından yakalayacağım ve hareket edemez hale gelene kadar canına okuyacağım.

Tamam. Bu benim sapık beynim için bile çok açıktı.

"Ayrıca," diye devam ediyorum. "Sizi temin ederim, Earl Edric Astor kendisine bir sürtük gibi davranılmasından hoşlanan bir gelini onaylamazdı. Ben de bir

Beyefendi, size bu işten zarar görmeden çıkma şansı veriyorum. İkimiz de istediğimizi alacağız. Kazan-kazan."

Bir saniye birbirimize baktık. Bir işaret için vücut dilini izliyorum. Eskiden sertçe inip kalkan göğsü şimdi dingin, neredeyse sakin.

Güzeldi. Yerini öğrendi.

Tam o sırada üzerime atladı. Şaka yapmıyorum - uçan bir hayvan gibi üzerime atlıyor, elimdeki telefona doğru hamle yaparken bacakları belime dolanıyor.

Siktir et beni.

Ondan beklediğim tüm tepkiler arasında bu sonuncusuydu. Lanet olsun, listede bile yoktu. Üzerime gelmeye karar verdiğinde boyunun onu engellemesine izin vermedi.

Bir savaşçı.

Neden bunu bozmak ya da bir şekilde kendimi buna kaptırmak isteyeyim ki?

Elime ulaşmak için verdiği mücadelede elbisesi kalçalarını sıkarken yüzü kızarıyor. Bedenimi bir çeşit merdiven gibi kullansa bile telefona ulaşamıyor.

Devam ediyorum. Aldığını sandığında diğer elime atıyorum, yanakları daha da kızarıyor, göğsü daha da yükseliyor. Nefes alış veriş sertleşiyor ve göğüslerinin çıplak göğsüme yaslanmasına neden oluyor.

Ulaşamayacağını anladığında, siyah boyalı tırnaklarıyla kolumu çiziyor. Acı tenimi yakıyor ve hemen tepki verip onu duvara çarpıyorum.

Boğazından bir inilti kaçıyor ama tepki veremedi iki bileğini de bir elimle tutup başının üstünde sabitliyorum.

Şimdi, bacaklarını belime dolamış, göğsünü göğsüme dayamış ve kollarını hapsedmiş minik bir bedenim var.

Benim merhametimle.

Ya da eksikliğini.

"Bırak beni," diye tıslıyor, ama bakışları telefonu tutan elimi takip ediyor, ben de telefonu yanıma bırakıyorum.

Ön kolumdaki kızgın kırmızı çiziklere bakıyorum. Sanki bir kedi yavrusu tarafından saldırıya uğramış gibiyim - küçük, öfkeli bir kedi yavrusu.

"Beni incittin," diyorum soğukkanlı bir ses tonuyla.

"Bunun için bir ödül ister misin?" Geriniyor, kurtulmaya çalışıyor ama onu öyle bir sıkıştırıyorum ki zar zor hareket edebiliyor.

"Hayır. Ben daha çok adaletle ilgileniyorum. Sen beni incittin, ben de seni incitmeliyim, sence de öyle değil mi?"

Hakkını yemeyelim, saklamaya çalışıyor ama gözleri birazcık açılıyor ve beni çok şaşırtıyor ama bu korkudan değil.

Gözlerinin loş renginden bir kıvılcım geçti, neredeyse aysız bir gecede kayan bir yıldız gibi. Görüldüğü anda kayboldu.

Vay, vay, vay.

Görünüşe göre Teal Van Doren ifadesini mükemmel bir şekilde kontrol edebiliyor. Ancak kontrol etmekte pek de başarılı olamadığı bir şey var - havaya misk gibi yayılan, kendine özgü bir koku.

"İncinme ihtimali seni tahrik ediyor mu, *güzelim*?" Sırıtiyorum, kelimeleri yavaşça çıkarıyorum.

"Sen bilirsin."

"Az önce meme ucu ağrısıyla geldin. Acı düşüncesi seni sırlıslıkla mı ediyor?"

Dudaklarını büzüyor ama inkar etmek ya da doğrulamak için hiçbir şey söylemiyor.

"Biliyorsun." Telefonumu pantolonumun cebine sokuyorum ve çenesini kaldırmak için parmaklarımı uzatıyorum.

Dudakları pembe, dolgun ve kalp şeklinde, biraz yutulabilir ya da İkinci Ron Astor'a sarılabilir - seçici değilim.

Sanki dişleriyle gözümü ısırp çıkarmak istermiş gibi bana bakıyor. Ona hak veriyorum. O biraz deli ve lanet olsun, bu beni büyötmeye başladı.

"Saklamana gerek yok. Uyarılmanı karnımda hissedebiliyorum ve lanet havanın kokusunu alabiliyorum."

Uyluklarını sıkıyor, sonra aşağı inmek için gevşetiyor. Onu tekrar duvara çarpıyorum.

Nefes aldığı anda dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. Tadı... delilik gibi, asla kaçamayacağınız ya da birlikte olamayacağınız türden. Derinizin altına işleyen türden ve çok geçmeden akıl sağlığınızı mı yoksa hayatınızı mı kaybettiğinizi bilmiyorsunuz.

Dudakları ne yapacağını ya da nasıl yapacağını bilmiyormuş gibi titriyor. Dili, durmadan önce benimkine karşı geçici olarak hareket ediyor. O da beni öpmüyor ama ben ona bu şansı vermiyorum.

Hayatımda ilk kez biriyle ziyafet çekiyorum. Çenesini kavrayarak sıkıp açıyorum, böylece diline sahip olabiliyorum, dilimi ısırabiliyorum.

dişlerimle, dudaklarımla emiyorum. Nefesini ve lanet akıl sağlığını
çalıyorum, tıpkı onun bana yaptığı gibi.

Çirkin tarafımı harekete geçirdi ve şimdi onun hedefi olmak zorunda.

Ben, Ronan Astor, bulabileceğiniz en özenli aşık, birini kırmak istiyorum -
ama herhangi birini değil.

Onunla.

Kaçış yolu bulamayana kadar onun küçük bedenini benimkine çarpmak
istiyorum. Ve her saniyesinden zevk almasını istiyorum.

Minik dişleri alt dudağıma yapışıyor ve ısıyor - sertçe. O benden
uzaklaşırken ikimiz de güçlü metalin tadını alıyoruz.

Uzaklaşmaya çalışırken, dengesiz ayakları üzerinde tökezliyor. Benimle
kavga etmesini, bana küfretmesini bekliyorum ama o sadece dudaklarıma,
orada bıraktığı kana bakıyor, sanki başka yere bakamıyormuş gibi. Sonra
dudaklarımla göz temasını kesmeden kendi dudaklarındaki kanı siliyor.

Sanki transa girmiş ve kurtulamıyor.

Bunu fark etmiş gibi görünerek arkasını döndü ve onu uyardığım gibi
koşmaya başladı.

Ama faydasız. Artık kaçamaz. Farklı zamanlar. Farklı
koşullar.

Sevdiğin şeyi bulmalı ve onu yakınında tutmalısın derler.

Aynı şey nefret ettiğiniz şey için de söylenebilir.

TEAL

eve nasıl gideceğimi bilmiyorum.

Bir an kulüpten koşarak çıkıyorum, bir an sonra yorganımın altında saklanıyorum.

Odama geleli bir saat olmasına rağmen nefesim kesik kesik ve sert. Elleri üzerimde olduğundan beri daha da uzun zaman geçti ama yine de bedenimin düşündüğü tek şey bu.

Beni nasıl kontrol altına aldığını, beni nasıl orgazma ulaştırdığını.

Tanrım, sadece meme uçlarımla oynayarak boşaldığıma inanamıyorum. Buna karşı bir doğa kanunu falan olması gerekmez mi?

Keşke yüzünü - aptal simetrik yüzünü - gördüğümde tüm uyarılmışlığım yok olsaydı ama olmadı.

Yakın bile değil.

O aristokrat yüz hatları o anda ne sıkıcı ne de sıradandı. Tek gördüğüm bir kişiydi, bana kendimi hissettiren ilk kişi.

Gerçekten hissediyorum.

O kadar çok şey hissettim ki dayanılmazdı. Bu yüzden şimdi bile o yükseklikten aşağı inemiyorum.

Sonra beni yakaladı, hapsetti ve saldırı işaretleri neredeyse beni uçurumun kenarına sürükleyecek olmasına rağmen, öyle olmadı.

Lanet olsun ki *yapmadılar*.

Genelde biri beni kafeslemeye çalıştığında kriz geçirirdim. Karanlık anıları, düşünceleri ve kokuları geri getirir, ama o anda? Duvara karşı tüm irademi ele geçirdiğinde, garip bir farkındalık hissettim. Meme uçlarım, onlara dokunduğu zamankinden daha çok acıyordu.

Hâlâ da öyle. Hassaslar, zonklıyorlar ve içime doğru karıncalanmalar gönderiyorlar.

Omurgamdan bir ürperti geçiyor ve kendime lanet okuyarak yorganı üzerimden atıp derin derin nefes alıyorum. Peki ya bana dokunduysa ve bu bir şekilde berbat olmadıysa? Ya jigolo imajından daha fazlasıysa ve daha derinliği varsa? Ve gerçekten de derinliği var. Gülümsemesi kaybolduğu an - ki bu çok nadirdir - sanki tamamen farklı bir insan ortaya çıkmış gibiydi.

Beni tuzağa düşürmekten, iradesine ve merhametine boyun eğdirmekten hastalıklı bir zevk alan biri.

Yine de bu bir şeyi değiştirmez.

Ronan Astor benim oyunumda sadece bir piyon, bir domino taşı. Bu kadar. *Hepsi* bu.

O fotoğrafımı çekti ve nişanı ve lanet planımı bitirmem için beni tehdit etmek için kullanacak. Eğer bir şey varsa, o artık benim en büyük düşmanım ve onunla öyle başa çıkacağım.

Telefonumu aldım, bir iki makale okuyup uyumaya kararlıyım. Yarın, Ronan Astor denen karmaşayla uğraşacağım.

Yapacağım son şey olsa bile beni ezmesine izin vermeyeceğim.

Parmaklarım kendi isteğiyle Instagram uygulamasının üzerinde geziniyor. Instagram - ya da herhangi bir sosyal medya - kullanmıyorum bile ama geçen gün bir hesap açtım. Sıfır takipçisi var, birini takip ediyor ve herhangi bir profil resmi yok.

Bunu başlatmamın tek nedeni, onu okuma arayışında neler paylaştığını görmektir.

Ronan'ın Instagram'ı onun neşeli ve enerjik kişiliğinin bir tercümesi. Kendisinin ve arkadaşlarının yarı çıplak fotoğraflarıyla dolu. Çekimlerin çoğu bikinili kızların olduğu havuzlarda ve her zaman o kendine özgü mide bulandırıcı gülümsemesini sergiliyor.

Gösterdiğinden daha fazlasını gizleyen bir gülümseme.

Onun haberi olmadan çekilmiş bir fotoğrafının üzerine geliyorum. Bir maç sonrası ve takımın mavi formasını giyiyor. Tüm yüzünde parlayan derin, ışıltılı kahkahasıyla başını geriye atarken stadyumun ışıkları üzerinde parlıyor.

Bunu nasıl yapabiliyor? Ben bile kandım ve insan duygularından o kadar da anlamam.

Bir insan nasıl hem bu kadar kaygısız olup hem de içinde bu kadar çok şey saklayabilir?

Hiç mantıklı değil.

Ya o taraftasınız ya da bu taraftasınız - ikisi birden olamaz.

Aşağıya iniyorum ve annesinin omzuna sarılmak için eğildiğı bir fotoğrafını buluyorum. Annesi kameraya gülümsüyor ve bu fotoğraftaki sırtışı neredeyse çocuksu, diğerlerinden daha yumuşak.

Başlıkta şöyle yazıyor: *Hanımefendileri. Kalbimin kadını.*

İlginç. Bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere saklıyorum.

Tam çıkmak üzereydim ki bir resim paylaştı. Bildirime o kadar hızlı tıklıyorum ki varlığımdan onu haberdar etmekten korkuyorum.

Her zamanki gibi yarı çıplak bir şekilde yatağı uzanmış, elini karnına koyarken çekilmiş bir selfie - kısa bir süre önce bacaklarımı sardığım aynı karın. *Ya bırakmazsa* diye çılgınca bir düşünceye kapılırken beni bıraksın *diye* kendimi ovuşturduğum aynı karın.

Başlıkta şöyle yazıyor: *Biraz sefahat havasındayım.*

Yutkunarak, dağınık saçlarını ve yüzündeki hafif gülümsemeyi incelemek için resme tıklıyorum.

Sanki hâlâ o odadaymışız gibi. Meme uçlarım çıplak göğsüne sürtünürken ve göbeğim karnında tahrikten yapış yapış olurken bileklerimi duvara sabitliyor.

Elim pijama şortumun ve pamuklu iç çamaşırımın altından kıvrımlarımı bulmak için yılan gibi kıvrılıyor - ıslak kıvrımlarımı.

Islak olmak hala çok garip bir his. Bir oyuncağı var ve kendime dokunuyorum, ama o kadar yavan, o kadar ilginç gelmiyor ki, bir şekilde aoseksüel olup olmadığımı merak etmeye başladım.

Ama şimdi? Yüzüne, kısa bir süre önce bulunduğum yerde karnının üzerinde duran eline bakarken, hiçbir şekilde aoseksüellik yok.

Parmaklarımı klitorisimin üzerine sürüyorum ve göz kapaklarım titreyerek kapanıyor. Zengin kahverengi gözler düşüncelerimi işgal ediyor ve iniyorum, sonra sesi boğmak için yüzümü yastığıma saklıyorum.

Beni bileklerimden kavırıyor, beni sabitliyor, beni defalarca kuru bir şekilde zıplarken çaresiz bırakıyor.

Beni sert ve hızlı bir şekilde öpüyor ve bana dokunuyor, klitorisimi okşuyor, meme ucumu büküyor -

Ben geliyorum.

Nasıl olduğunu bile bilmiyorum ama vücudum titriyor ve öyle bağımlılık yapan bir duyguya kapılıyorum ki her şeye yeniden başlamak istiyorum.

Gözlerimi açıyorum ve o fotoğrafta onun yüzünü buluyorum.

Bana ne yapıyor böyle? Neden ona izin veriyorum?
Elimi yapış yapış bacaklarımın arasından çekiyorum, onun, bir piyonun bana bu şekilde ulaşmasına izin verdiğim için iğreniyorum.
Yapmayacak.
Kesinlikle olmaz.
Telefonu bir kenara koymaya başlıyorum ve sonra tıkladığımı fark ediyorum.
Olamaz.
Hayır, hayır, hayır.
Hemen kaldırıyorum. Muhtemelen binlerce bildirim alıyordur, o yüzden fark etmemiştir.
Tam telefonumu yere atacakken bir mesajla titriyor. İrkiliyorum, ismini duyduğumda kalbim neredeyse boğazıma fırlayacak gibi oluyor.
Ronan: Hey, takipçi *göz kırpan emoji*
Fark etti. Tanrım, fark etti.
Bugün neyim var benim? Ama siktir et onu, gerçekten. Cevap vermeyeceğim.
Mesajını görmezden geldiğimde, bir tane daha gönderiyor.
Ronan: How-about-no98 ilginç bir kullanıcı adı bu arada.
Sanki onu telefondan çıkarıp suratına bir yumruk atabilecekmişim gibi telefona dik dik bakıyorum.
Ayrıca çizimin hala acıyor. Gelip daha iyi öpmek ister misin?
Teal: Seni daha sert tırmalamalıydım.
Gönder'e basarken kendime lanet ediyorum. Neden onu şımartıyorum ki? Bugün pek çok düzenimi bozdum ve hepsi onun yüzünden. Başka bir felaketi önlemek için ondan uzak durmalıyım.
Acı. Yum.
Bacaklarım kasılıyor ve daha önce yaşadığım orgazm yeniden yüzeye çıkıyormuş gibi hissediyorum. Benden bu tepkiyi nasıl alabiliyor?
Ama beni kendi alanımdan çıkarabileceğini ve misilleme almayacağını düşünüyorsa, başka bir şeyi hak ediyor demektir.
Teal: Sen benim tipim değilsin. Aş kendini.
Ronan: Peki senin tipin nedir, *ma belle*?
Teal: Benim tipim en az on beş yaş büyük, tecrübeli ve tüm zaman boyunca uyuşturucu kullanan bir jigolo gibi gülümsemeyen biri. Kısacası, sen değilsin.
Bu mesajı gönderirken göğsümden bir yükün kalktığını hissediyorum. Ona haber vermek kadar kendime bu gerçeği hatırlatmaya da ihtiyacım vardı, çünkü

Bütün bunlar beni rahatsız ediyor - onun, benim tipim bile olmayan birinin düşüncelerimi bu kadar işgal etmesi.

Bir sonraki mesajını göndermeden önce uzun bir duraklama olur. **Ronan:** Ve yine de sadece göğüslerine dokunduğumda boşaldın. **Teal:** Çünkü sen olduğunu bilmiyordum.

Ronan: Bu yüzden mi tahrikin hâlâ midemi kaplıyor? Yanaklarım ısınıyor ve Pazar gününe kadar ona lanet okuyorum.

Ronan: Kurumuş ama orada. IG fotoğrafında gördün. Yıkayarak çıkarmıyorum.

Teal: Sen hastasın.

Ronan: Senden daha hasta olmadığımı düşünmek hoşuma gidiyor, *hanımefendi*, ama rekabeti seviyorum.

Ronan: Nişanı iptal edersen seni becerebilirim.

Seni becerebilir miyim? *Olabilir* mi? Sikiyle beni şereflelendirmesi gibi mi?

Bu piçin küstahlığı.

Teal: Sanki seni becermek istermişim gibi.

Ronan: Sanırım ikimiz de bu gece yaptığını kabul etmeliyiz.

Teal: Yapmadım.

Ronan: Elbette. Geceleri daha iyi uyumanıza yardımcı olacak her neyse. Sırıtişını neredeyse hayal edebiliyorum ve yüzünü ve bu aptal utanç duygusunu onunla birlikte parçalamak istiyorum.

İyi geceler, *güzelim*. Rüyamda senin orgazm yüzünü göreceğim.

Telefonumu kenara fırlatıyorum, kalbim neredeyse tehlikeli olacak kadar sert atıyor.

Benimle oynamanın iyi olduğunu mu düşünüyor? Oynamanın ne demek olduğunu anlayacaktır.

RONAN

T insan beynini karıştıran alışkanlıkları kırmakla ilgili bir şey var. Ya da Cole öyle diyor. Ben yine de ona inanıyorum çünkü Papa'nın İncil'i okuduğundan daha fazla okuyor.

Demek istediğim, alışkanlıklarımı kırmak beni tuhaflaştırıyor. Artık bunu çok net görebiliyorum.

Her gece parti vermekten, zulamdaki otu içmekten ve egzotik kızları becermekten bir rahip gibi yaşamaya başladım.

Parti kısmının üstesinden gelinebilir. Lars artık durmam için bana dırdır etmediği gibi, gece eğlencesinin olmaması annemin evde olduğu anlamına da geliyor. Onunla her gün kahvaltı ve akşam yemeği yiyebiliyorum. Söylemeye gerek yok, onun varlığı hayatımda sadece param ve statüm olduğu için var olan diğer tüm yabancılardan daha önemli.

Annemin burada olması aynı zamanda babamın da etrafta olduğu anlamına geliyor ve bu biraz berbat bir durum, özellikle de son zamanlarda beni daha yakından izlediği için.

Lars ve ben, kayıp bir eşyayı sorduğu her seferinde Oscar seviyesinde bir performans sergiledik.

Daha doğrusu, performansı ben sergilerim ve Lars da bana eşlik eder. O gecedен beri bu bizim olayımız haline geldi.

Bahaneler genellikle aynı kalıbı izler: *Ne? Bizde mi vardı? Arkadaşlarımıza vermiş olmalıyız.*

Babam bana çok fazla arkadaşımız olmadığını hatırlatıyor, ben de ona tabii ki var diyorum. Sadece o yokken ziyarete geliyorlar çünkü beni seviyor gibi görünüyorlar. Sanki bir şeyi itiraf etmem için beni yemiyor ve nedense parti kısmıyla ilgilenmiyor gibi geliyor.

Dokunulmamış tek şey annemin yıllarca biriktirdiği tabloları. Titreme geçirmeden ve resim çizmeyi tamamen bırakmak zorunda kalmadan önce sanat eğitimi almıştı.

Ya da belki de babam onu ev kadını olarak kalmaya ikna etmek için böyle bir şey uydurdu - daha doğrusu dünyanın dört bir yanında gezdirdiği kanlı sekreteri.

Her neyse, konuya dönecek olursak, birkaç gün önce *La Débauche*'da yaşadığım boktan olayın nedeni seks eksikliği. Normal bir insan gibi sevişiyor olsaydım, Teal hakkında asla böyle düşünmez ya da ona o mesajları göndermezdim.

Ya da ağzı ile İkinci Ron Astor arasında bir ilişki olduğunu hayal etti.

Şimdi bunu düzeltmenin tam zamanı.

Sonra onu köşeye sıkıştırıp babamı ziyaret etmesini sağlayacağım ve ona nişanı bozduğunu kibarca söyleyeceğim.

Claire'i arkamdan sürükleyerek kütüphanenin arka tarafındaki depoya götürüyorum. Kitap sıralarının arasından gizlice geçerken kıkırdıyor.

Claire birden fazla siktiğim birkaç kişiden biri. Onu orgazma ulaştırdığım sürece, ne istersem yapmama izin veriyor.

Gerçekten yapmak istediğin şey dışında mı yani? Sus, düşünceler.

Meraklı gözlerden uzaklaşır uzaklaşmaz Claire'in koyu kahverengi saçlarını omzunun üzerinden geçiriyorum. "Benim için soyun."

Alt dudağını yalıyor ve reddetmesini bekliyorum ama üniformasının ceketini fırlatıp atıyor ve gömleğinin düğmelerini açıyor. Dantelli sütyeninin içine uzanıp meme uçlarını sıkıyorum ve o da iç çekiyor.

İç çekmek mi? Gerçekten mi?

Bunu görmezden geliyorum ve meme uçlarıyla biraz daha oynuyorum. Bana doğru eğiliyor, zevkle nefes alıyor. Siktir, sanki onu okşuyorum.

Sadece meme uçlarına dokunduktan sonra yerde patlayan biri gibi değil.

Ama bu onunla ilgili değil.

Elimi kaldırıp Claire'in çenesini tutuyorum ve parmaklarımı kullanarak ağzını açıyorum.

"Sana sakso çekmemi ister misin?" Claire boğucu bir sesle soruyor... yanlıştır.

Çok yanlıştır.

İkinci Ron Astor'un onun için uyanmasını bile sağlayamıyorum.

İyi olacağım.

Sesi zihnime bir tren enkazı gibi giriyor. "İyi olacağımı söyle," diyorum Claire'e.

"İyi olacağım." Dilini üst dudağının üzerinde gezdiriyor ve kravatımı parmaklıyor. "Yine de *çok* fazla giyinmemiş misin?"

"Ses tonu öyle değil." Gülümsüyorum.

"Doğru söyle." Kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

O zaman tüm o lanet sesler beni kıyamet gibi vuruyor. Duymak istediğim onun sesi ya da görmek istediğim onun yüzü değil.

Kadın nüfusunu becerdiğim onca yıl boyunca hep bir tatminsizlik hissi yaşadım. Onları orgazma ulaştırdım ve karşılığında kendi orgazmımı yaşadım ama hep bir şeyler eksikti.

Yıllarca görmezden geldim, yanılsamış gibi davrandım.

Ama o gece, Teal karnıma sürtündüğünde, neyi kaçırdığımı fark ettim.

Bu eylemin ahlaksızlığı.

Vücudu her tarafımı sarmışken hayatımda hiç bu kadar sert olmamıştım.

Ve *asla* demek istiyorum.

O sahneye tanık olduğundan beri, İkinci Ron Astor seçici olmaya başladı ve kimseye sertleşmeyi reddediyor.

Bu Claire'in suçu değil, onun suçu.

Kapı açıldığında onu itmek üzereydim. İnce file çoraplı bacaklar görünmeden önce hafif bir aralıktan ışık geliyor.

Teal sırtını kapıya yapıştırıp arkasından kapatırken ağır ağır nefes alıyor ve göğsünü sıkarak çevresinden habersiz görünüyor.

Eğiliyor, sert nefesi loş alanı dolduruyor, ama dağınık halini, saçları yüzünün iki yanına dökülürken bile dudaklarının ayrılışını seçebiliyorum.

Bir çeşit kriz mi geçiriyor?

Şimdi düşünüyorum da, her zaman hiçliğin ortasında kaybolduğu ve kimsenin onu bulamadığı anlar olmuştur.

"Bize müsaade eder misiniz?" Claire bir elini kalçasına koyarak hafifçe ona doğru döndü. "Burası dolu."

Teal'in vücudu sarsılır, kafasını kaldırır. Gözlerinin karanlığı, ışığın yokluğuyla daha da ıssız görünür.

Beni gördüğü anda ifadesi yumuşuyor ama bu sadece bir saniye sürüyor. Önündeki sahnenin geri kalanı netleşiyor - Claire yarı çıplak, ellerim göğsünde - ve tıpkı bunun gibi, Teal'in yüz hatları boş bir cepheye dönüşüyor.

Duygusuz.

Boş.

Bunların hiçbirinin onu etkilemediğini mi düşünmemi istiyor? Sikerim öyle işi.

"Burada birinin olduğunu bilmiyordum." Arkasını dönmeye başladı. "Kalabilir ve izleyebilirsin." Gülümsedim. "Değil mi Claire?"

İkincisi başını sallıyor, bu işi bitirmek ve arkadaşlarına Ronan Astor'u becerdiğini söylemek için çok hevesli. Buradaki kızlar beni kullanıyor ve ben de onları kullanıyorum - kazan-kazan.

Teal kalmak için bir hamle yapmıyor.

Birisi kaçıyor.

Dudaklarım sırtarak kalkıyor. "Tabii bu konuda seni rahatsız eden bir şey yoksa?"

"Kendini övüyorsun." Yüzünü tamamen bana dönüyor, elleri iki yanında gevşek duruyor.

"Nişanlıma bir gösteri yapmaya ne dersin Claire?" Ona sırtıyorum. "O biraz röntgencidir."

Sanırım Teal'in çenesi kasılıyor, ama çok geçmeden

kayboluyor. "Kesinlikle Ron," diyor Claire nefes nefese.

"Dizlerinin üstüne çök, aşkım." Claire'le konuşuyorum ama dikkatim kapının yanındaki kızda. "Bana sakso çek ve iyi yap ki nişanım birkaç ipucu alabilsin."

Claire hiç itiraz etmeden dizlerinin üzerine çöküyor, parmakları kemerimle oynuyor.

Hadi, ma belle. Bunu durdurmak istediğini biliyorsun.

Teal'in bakışları, durum gözlerinin önünde ilerlerken bile ilgisiz ve kopuk kalıyor. Elleri biraz titriyor; onu bir şahin gibi izlemesem fark edilmeyecek bile.

Claire şimdi pantolonumun düğmelerini açıyor ve ben inliyorum. "Müstakbel kocanızın bir başkası tarafından üflenmesini izlemek nasıl bir duygu, hanımefendi? Sizi tahrik ediyor mu?"

Teal'in bakışları tekrar yüzüme kaymadan önce Claire'in parmaklarına takılıyor. "Beni tahrik eden bir tip var ve onu bu gece o yerde göreceğim."

İkimiz de çok iyi biliyoruz. Bu sefer, bunu mahvetmeyeceğinden emin olacağım. Belki sana da izletirim, ibret falan alırsın."

Çenem sıkılsa da sırtıyorum.

İyi oynadın, nişanlım.

Ama yaşlı bir adamın ona dokunmasını, sadece meme uçlarıyla oynayarak onu orgazma ulaştırmasını ve her yeri titrerken yüzünün kızarmasını izlememi umursayacağımı mı sanıyor?

Umurumda değil.

Siktir, umurumda.

Neden umurumda olsun ki?

Claire'i durdurmak üzereydim ki Teal bize doğru geldi. Tıpkı o gece bana bir saniyede saldırdığı gibi. Ani bir tepki.

Claire'i saçlarından tutup geri çekiyor. Kız kıcının üzerine düşerken çığlık atıyor. "Ne oluyor?"

"Git." Teal ona ters ters bakar.

"Hayır, sen git, seni ucube." Claire ayağa kalkar, ona saldırmak üzeredir.

Teal elini yüzüne götürerek onu durduruyor. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum, ama vücudu öfke ya da tedirginlikle titriyor olsa da normal görünüyor

- Ya da ikisi birden. Sanki yüzü duygularına yetişemiyor.

Onu dolaptan dışarı itiyor, ceketini arkasından fırlatıyor ve Claire'in tüm çığlıklarını ve protestolarını keserek kapıyı yüzüne kapatıyor.

Tekrar bana döndüğünde, boşluk hâlâ orada, ama elleri iki yanında yumruk olmuş.

"İşte bugünlük BJ'im gitti." Sesimi neşeli tutuyorum. "İşi bitirmek için Claire'i kovdun mu?"

"Rüya. On."

"Daha önce hiç kafa vermedin mi? Bu konuda yardımcı olabilirim." Önümü gösteriyorum. "İlk adım dizlerinin üzerine çökmek."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Oh, bekle." Dudaklarım bir sırıtışla kıvrılıyor. "Onunla da acı çekmeyi seviyor musun?" Hiçbir şey söylemiyor.

Pantolonumun düğmelerini geri ilikliyorum ve sanki aletim üzerine atlayacakmış gibi hareketi izliyor.

Doğruyu söylemek gerekirse, bunu yapmak istiyor.

"Madem Claire'in yerini almayı planlamıyordun, neden onu kapı dışarı ettin?" Gözleri sertleşiyor ama oflayıp pufalayıp başka tarafa bakıyor.

"Huh. Çünkü-"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" Bir kez daha bir yüzeye yaslanana ve ben onun üzerinde yükselene kadar ona yaklaşıyorum.

Bu pozisyonu sevmeye başlıyorum, hatta belki de seviyorum.

Tırnakları kollarına battığı için o da bu gerçeğin farkına varmış gibi görünüyor.

Teal yine de geri adım atmıyor. Köşeye sıkıştığında bile ters ters bakma gibi sevimli bir huyu var.

İçinde çok fazla mücadele var ve ben bunu santim santim keşfetmek, sonra da belki kırmak istiyorum.

Kesinlikle kırın ki arkasında ne olduğunu görebileyim.

"Tek bildiğim," diyor tarafsız bir sesle, "eğer bunu bir daha yaparsan, ben de senin önünde insanların beni becermesini sağlayacağım. Ben senin nişanlınım ve bu beni senin eşitin yapar, oyuncağın değil. Eğer başkalarının önünde bana saygısızlık edersen, ben de aynısını yaparım."

Gülümsüyorum ama arkasında mizah yok. "Umursadığımı nereden çıkardın?"

"O zaman devam edin. Bakalım ikimiz arasında en büyük teşhirci kimmiş. Bilin diye söylüyorum, ben asla kaybetmem."

Sikeyim. Bu kız.

"Bu gece *La Débauche*'a gitmiyorsun." Ya da hiçbir zaman, ama bu başka bir gün için.

"Neden olmasın?" diye alay ediyor. "Onun için dizlerimin üzerine çökerken birinin beni soymasını sağlayabilirim. Az önceki sahneyi yeniden canlandırmak istiyorum."

Onu ensesinden tutuyorum ve nefesi kesiliyor. Lanet olsun, sadece bir dokunuş ve şimdiden bu kadar duyarlı.

Onu kıtırsam ve son yemeğimmiş gibi yesem nasıl olurdu? Ya da daha iyisi, onu her zaman istediğim gibi geri çekilmeden becersem?

"Bırak gideyim."

"Bunu biraz daha inandırıcı hale getirmek isteyebilirsin," diye fısıldıyorum. "Ronan..."

"*Oui, ma belle?*"

"Eğer gitmeme izin vermezsen-"

"Ne? Dudağımdaki gibi bir aşk ısırtığı daha mı bırakacaksın?" Yavaş yavaş iyileşmekte olan hafif keşiğe dokunuyorum.

Bakışları parmağımı takip ediyor ve yutkunuyor, nefesleri dolabın sessizliğinde çatırdıyor.

"Beni incittiğini bilmek seni tahrik ediyor mu?"

"Ne? Hayır." Sesi hiç duymadığım kadar kısıktı.

Benim küçük çılgın güzelim.

"O zaman karşılığında incinme ihtimali mi?" Parmağım ensesinin derisinde aşağı yukarı geziniyor ve işte o zaman onu ele geçiren ürpertiği hissediyorum.

Hiçbir şey söylemeyince eğilip fısıldıyorum: "Çılgınlığını benden saklamana gerek yok, *güzelim*. Göster, sana ziyafet çekeceğime söz veriyorum."

Beni itiyor, yanakları kızarıyor. Kapıyı açıp dışarı fırladığında kıkırdıyorum.

"Nişanı bozmak için bir haftan var," diye sesleniyorum büyüleyici ses tonumla.

Geri dönmüyor ve en yakın çıkışa doğru koşuyor.

Bu benden ikinci kaçışı, ama üçüncüsü olmayacak.

TEAL

"H ey, Agnus." Bugün ilk kez gülümsüyorum.
Knox günde sadece bir kez gülümsediğimi söyleyerek benimle dalga geçmeyi seviyor ve umarım Elsa'nın yakalandığı gibi yakalanmaz ve kime gülümsediğimin farkındayım.

Araba sokaklarda savrulurken emniyet kemerini yerine takıyorum.

Agnus, Knox ve beni kendi çocuklarıymışız gibi yetiştirdi. Sekiz yaşındayken, Knox ve ben kardeşi Reginald tarafından kaçırıldık, ama ben buna kaçırılma demezdim. Knox ve ben annemin çalıştığı genelevden kaçıyorduk. Açlıktan ölüyorduk ve üşüyorduk, *çok* üşüyorduk; kış gecelerinde yorganın altındayken bile o soğuğu hâlâ hissedebiliyorum.

Reginald, metresiyle tanışırsak bize yemek teklif eden sosyetik bir şofördü. Knox bundan hoşlanmadı ve gitmememiz gerektiğini söyledi ama ben Reginald'ın elini tuttum ve arabasına bindik.

Yemeğimizi yedik. Patlayacağımızı düşünene kadar çok yedik ama aç ve pis çocuklar olarak yemeye devam ettik çünkü bir sonraki yemeğin ne zaman geleceğini asla bilemezdik.

Sonra Reginald'ın metresi ortaya çıktı - babamın ölen karısı Abigail - ve Elsa'nın şimdiki halinin tıpatıp aynısıydı.

Nazikti, bizi yıkadı ve yeni kıyafetler verdi. Ben bir kez bile konuşmadım ama Knox ona teşekkür etmeye ve sevimli halini sergilemeye devam etti.

Bilmediğimiz şey ise onun akıl hastası olduğu ve sadece ölen oğluna benzeyen çocukları beslediği idi. Saçımı kısacık kestirmiş bir kız olduğumu öğrendiği an çığına döndü.

Knox ve ben günlerce ya da haftalarca bir yeraltı bodrumunda mahsur kaldık, hala hatırlıyorum. Zar zor yemek yiyorduk ve bir keresinde dizlerimizi öyle bir kesmişti ki

onun oğluyla aynı yarayı alırdık.

O zamanlar Knox bana sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söylerken bile ağlıyordu.

Ben yapmadım.

Çok hissizdim ve bunun sebebi o olay değildi. Ben de konuşmadım. Tek yaptığım, yediğimiz son çikolatanın tadına bakmak için dudaklarımı yalamaktı.

Sonra babam geldi.

İnsanlar şövalyelerin ilgi alanınız olduğunu düşünüyor ama benimki babam, Ethan.

Bizi karısından kurtardı ve anneme geri götürmek üzereydi ama Knox götürmemesi için ona yalvardı.

Geri çekildim, genelevdeki o hayata geri dönmek ve onunla birlikte gelen her şeyi yaşamak zorunda olduğum düşüncesiyle tüm vücudum titriyordu.

Aradan on yıldan fazla zaman geçmesine rağmen Agnus'un benimle ilk konuştuğu anı hâlâ hatırlıyorum. Babam Knox'la konuşmakla meşguldü, sonra bu adam önüme çömeldi ve yatıştırıcı bir ses tonuyla "Geri dönmek istemiyor musun?" diye sordu.

Başımı o kadar sert salladım ki gülümsedi ve beni durdurdu. "Bunu söyleyebilir misin?"

"Lütfen bizi geri götürme." Haftalardır ilk kez konuşuyordum ve bunun nedeni Agnus'tu.

Ama bana sarılmadı. Babam sarıldı, belki de bu yüzden onu şövalyem olarak görüyorum.

Agnus farklı. Küçük bir iç çekişle onun yan profilini izliyorum. Onu hiç baba olarak görmedim. Garip, biliyorum. Ne de olsa babamın komada geçirdiği yıllar boyunca Knox ve benimle ilgilenen oydu.

Hiçbir zaman bir baba gibi de davranmadı. Her zaman işlerin halledilmesinde etkili oldu, hepsi bu.

Yıllar geçtikçe, başlangıçtaki hayranlık geliyor. Tam olarak hangi noktada olduğumu bilmiyorum ama tek bildiğim onun sessiz arkadaşlığından hoşlandığım ve hiç gülümsememesinin ya da duygularını göstermemesinin bir artı olduğu.

Ne? Herkesin farklı zevkleri vardır.

"Beni aldığın için teşekkürler, Agnus." Sadece başını sallıyor.

Az konuşur ya da hiç konuşmaz - bu da onun özelliklerinden biri. Babamın mütevellisi ve sağ kolu olduğunu söylemiş miydim? Babamın çeliğini yöneten kişi o.

O yapamadığında imparatorluk. Babam geri döndüğünden beri iş dünyasındaki yerini geri almasına yardım eden kişi o.

Agnus'ta neredeyse sonsuz olumlu nitelik var.

"Knox ve Elsa akşam yemeğinde orada olacaklar mı?" diye soruyor gözlerini yoldan ayırmadan.

"Knox arkadaşlarıyla dışarıda ve Elsa da Aiden'la birlikte, yani sanırım hayır." "Mükemmel."

Elbette öyle bulacaktı. Masada çok fazla gürültü yapıyorlar ve babam bundan hoşlansa da Agnus asla hoşlanmıyor.

Bu gece, sadece üçümüz olacağız, huzurlu ve mükemmel.

Ayrıca çok fazla enerjiden de hoşlanmıyorum. Duyularımı karıştırıyor ve beni yoruyor.

Daha önceki bir pislik gibi. Ayaklarının dibinde diz çökmüş kıza öyle davrandığıma inanamıyorum.

Ona sakso çekmişse ne olmuş? Bu beni ilgilendirmez. O bir piyon, sadece lanet bir piyon.

Ama bazen piyonlar tüm oyunu değiştirebilir. Babam sadece piyonlarını kullanarak birkaç kez kazandı.

Bu düşünceyi kovuyorum.

Neden bu piçin Agnus'la baş başa geçirdiğim zamanı mahvetmesine izin veriyorum? Onu tekrar inceliyorum, güçlü ellerini ve yüzünü.

Bana dokunan, beni hisseden ve beni hapseden diğer ellerin anıları zihnime hücum ediyor.

Çık kafamdan, lanet olası.

"Bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

Agnus'un sorusuyla irkildim. Ronan'la ilgili fantezilerime kendimi fazla kaptırmıştım ve neredeyse onu unutuyordum.

Aferin, Teal.

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, saniyeler içinde çözüleceğini çok iyi biliyorum. "Ne hakkında?"

"Tüm bu nişan fikri."

"Sana söyledim, sadece babama yardım etmeye çalışıyorum." "Anlıyorum."

Yalan söylediğimi biliyor, lanet olsun. Agnus'un hakkımda böyle düşünmesini istemiyorum ama aynı zamanda itiraf etmeyi de reddediyorum. Bu sır beni mezara kadar takip edecek. Ne o, ne babam, ne de Knox bundan zarar görecek.

Sadece ben ve omzumdaki gölge.

"Babama gerçekten yardım etmek istiyorum ve başka bir şey yaşıyor olabilirim. Sadece bana güvenmeni istiyorum."

"Bana neler olduğunu anlattırsan bunu düşüneceğim." Hiçbir şeyi kaçırmıyor.

"Agnus, hadi ama, herkesin sırları olmalı." "Ethan'a zarar verebilecekken değil."

"Bunu asla yapmam."

Başıyla onaylıyor ve böylece konu kapanmış oluyor. Peşime düşeceğinden hiç şüphem yok, bu da hamlelerim konusunda daha dikkatli olmam gerektiği anlamına geliyor.

Agnus'un babama zarar verebilecek her şeye karşı sıfır toleransı vardır. Babamın başarıya giden yolunda bir sorun olduğunu kanıtladığında neredeyse Elsa'ya karşı dönüyordu.

Muhtemelen bu yüzden ikisi pek anlaşıyor. Telefonum bir mesajla titriyor - Ronan.

Kulüpte çektiği fotoğrafımı gönderdi. İçinde bulunduğum pozisyonda yanaklarım ısıyor - hayatım boyunca hiç bulunmadığım bir pozisyon. İtaatkâr, şaşkın... tahrik olmuş. Parmağı göğüs ucumu sıkıyor ve neredeyse dokunuşunu zonklayan göğüslerimde hissediyorum.

Ronan: Kalkma seansımı mahvettiğin için, bu resme bakarak otuzbir çekeceğim.

Ellerini sikine sarıp benim resmime bakarak otuz bir çektiği görüntüsü midemin bulanmasına neden oluyor. Bu bende neden böyle bir etki yarattı ki?

Erkek mastürbasyonundan iğreniyorum, peki o yaptığında neden nefret etmiyorum? Telefonum başka bir mesajla titriyor.

Ronan: O zaman belki Ethan'a ve sevgili babama gönderirim. Hadi, bitir şu işi, *ma belle*, sana dünyaları vaat ediyorum.

Şaka yapıyorum. Sana acı vereceğime söz veriyorum.

Teal: Bu nasıl bir mantık? Nişanlın olmadığım halde bana dokunmakta sorun görmüyorsun da tam tersi mi?

Ding dong, sonunda anladın.

Teal: Neden?

Başka biri olsaydı asla takip etmeyeceğim bir meraka kendime izin veriyorum.

Ben bir stratejistim; gözlerim her zaman nihai hedeftedir. Operasyonun ortasında savrulmama izin vermem.

Ama Ronan tüm kuralların istisnasıdır.

Aptal sırtışı, cezalandırıcı elleri ve kişiliğindeki çelişkilerle tam bir anomali.

Ronan: Çünkü unvanın getirdiği yükler var. Yüklerle sikişmek istemiyorum. Tıpkı senin normal biriyle yatmak istememen gibi.

Metni okundu olarak işaretliyorum ama cevap vermiyorum.

Ronan: Bu son uyarın. Ben yapmadan önce nişanı bitir.
Tamam mı?

Sohbetten çıkarken omuzlarım sertleşiyor. Uzun zamandır beni tehdit ediyordu; tehdit *edilmeyeceğimi* öğrenmesinin zamanı geldi.

"Agnus?"

"Evet."

"Beni bir yere bırakabilir misin?"

Kişi listemdeki numarayı aradım ve bugün ikinci kez gülümsedim.

Ronan bana bulaşmamalıydı. O ısırsa, ben de ısırırım.

R O N A N

"W

"Bir kızın seni engellemesi ne anlama geliyor?"

Cole başını kitaptan kaldırmıyor; son zamanlarda sıkça okuduğu bir kitap, adı *Kötülüğün Anatomisi*. O Belli bir kitabı ezberleyene kadar uzun süre okuduğu dönemleri vardır.

"Şu anda okumamı engellemene benzer bir şeyden mi bahsediyorsun?"

"Aynı şey değil, kitapları beceremezsin." Kaşını kaldırdı, ben de elimi uzattım. "Bu düşünceyi dile getirme bile, Kaptan. Şimdi soruma dönelim: Neden?"

"Neden bana soruyorsunuz? Neden diğerlerine sormuyorsun?"

"Çünkü Aiden Elsa'yla yatıyor - bilgeliğini paylaştığından değil - ve Xander rehabilitasyonda, yani sahip olduğum tek şey sensin." Duraksıyorum, sırtıyorum. "Ayrıca, en akıllısı sensin."

"İyi kurtarış."

"İyi bir sporcu değilsem neyim ben? Öyle değil mi, Kaptan?"

Bir sayfayı çeviriyor, bir anlığına beni görmezden geliyor. Ben de peşine takıldım ve şimdi onun evindeyiz, daha doğrusu üvey babasının evindeyiz, Sebastian Queens. Birleşik Krallık'ın gelecekteki başbakanı ve babamın müttefiklerinden biri. Teal'in üvey babası Ethan Steel gibi önemli kişileri yakınında tutmayı seviyor.

Cole'un odası bir yatak ve bir masadan oluşan kişiliksiz bir oda ve neredeyse akılda kalıcı hiçbir şey yok. Odasını sıkıcı ve kitaplarla dolu tutarak etkileyici bir iş çıkarıyor.

Benim, Xander'ın ve hatta Aiden'ın aksine Cole insanları ağırlamaktan hoşlanmaz.

Söylemiştim, dış görünüşü kibar ama içi hıyarın teki.

"Eğer soruna cevap verirsem," diyor, "gidecek misin?"

"Bana blöf yapıp yapmayacağına bağlı." Bunu söylemem gerekiyor çünkü bu herifin sırf ortadan kaybolmanız için duymak istediklerinizi söyleme gibi bir eğilimi var, tıpkı benim barışı korumak için gülücükler dağıtmam gibi.

Hâlâ yatağında oturuyor, bir yumruğa yaslanıyor ama kitabı bırakmıyor. "Bana detayları ver."

Evet.

Masasındaki sandalyeyi sürüklüyorum, ters çeviriyorum ve kollarım üstte olacak şekilde oturuyorum. "Olay şu: Arkadaşım oral seks yapmak üzereydi ve bu kız sözümü kesti - yani *onu*, beni değil. Bildiğiniz gibi seks yapmakla ilgili bir sorunum yok. O bir ezik."

"Bizim dışımızda başka hangi arkadaşların var?"

"Sadece birileri. Bir de Lars var."

"Lars senden otuz yaş büyük. Onu bir arkadaş olarak görmek istediğinden emin misin?"

"Biliyorum ve sen boku yedin, Kaptan. Lars'a söylüyorum, kin tutan ve bunları küçük siyah defterine yazan bir züppe, bu yüzden size çay yok *ve* babamın kütüphanesinden size roman ödünç vermeyecek."

"O zaman belki de senin...yani *arkadaşının* sorun."

"Şaka yapıyorum, Kaptan. Sadece şaka yapıyorum." Ona en iyi gülümsememi veriyorum. "Peki neredeydik? Doğru, arkadaşım ve onu engelleyen kız."

Yüz ifadesi değişmiyor. "Ezik arkadaşın onu engellemesine izin mi verdi?"

"Neden ona ezik diyoruz?"

"Sen yaptın - ben sadece oyun oynuyorum." Dudakları sırtarak seğiriyor. "Ne de olsa o senin arkadaşın, değil mi?"

Dick.

"Evet, ona izin verdi."

"En azından onun yerine ağzını kullandı mı?"

"Hayır." İstemediğim için değil; kaçtığı için. Neden kaçmasına izin verdim ki?

"Arkadaşına ezik yerine korkak demeliyiz."

Sırıtiyormuş gibi yapıyorum. "Tüm tavsiyen bu mu?"

"Muhtemelen kıskanmıştır."

"Değil mi? Biliyordum."

"Ya da bir oyun oynuyor."

Lanet olsun. "Hangisinin hangisi olduğunu nereden biliyorsun?" "Bu tüm filozofların sorduğu bir soru." "Peki cevap?"

"Cevap yok Ronan. Kadınların beyinlerinin nasıl çalıştığını anlayamayacağın gerçeğiyle yaşamak zorundasın."

"Peki nasıl tepki vermeli?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Korkak olmayarak. Eğer bir şans yakalarsan, değerlendirebilir. Yani, *ezik arkadaşın* bunu değerlendirmeli."

Arkamdaki masadan bir kalem alıyorum ve sırtıtışını silmek için ona fırlatıyorum, ama başının üstünde yakalıyor. Sırtıtışı tam bir sırtıtışa dönüşüyor.

"Verdiğim bilgi her şeye rağmen yardımcı oldu." Kalemim işaret ve orta parmağı arasında çeviriyor. "Bana borçlu olduğunu düşünmüyor musun?"

Sırtıtma sırası bende. "Bana daha fazlasını borçlu olduğunu düşünmüyor musun? Gizli hayranının önünde nasıl davrandığını sana söylemediğimi düşünsene."

"Bir dahaki sefere, bana bir şey söyleyeceğin zaman, bunu Aiden etraftayken yapma."

"Neden? Fikrini değiştireceğini mi düşünüyorsun?" "Sanki değiştirecek de."

Kapı açılmadan önce kapı çalınıyor ve Silver içeri bakıyor. Okul üniformamızdan farklı. Evdeyken, kıvrımlarına oturan ve Xan ile benim ergenlikten beri bize göstermesi için onu kandırdığımız göğüslerine vurgu yapan pembe mini bir elbise giyiyor.

Silver gibi kızlar eskiden benim tipimdi: sarışın, kendine çeki düzen vermiş, günah kadar seksi ve benim sosyal konumumdan.

Artık kimse benim tipim değil gibi görünüyor.

Düzeltilme - İkinci Ron Astor sadece bir kişinin kendi tipi olduğunu düşünüyor ve fikrini değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Akşam yemeği hazır." Tekrar bana odaklanmadan önce Cole ile zar zor göz teması kuruyor. "Hey, Ronan. Bize katıl."

Cole'un yüzü her zamanki gibi - sıkılmış, dünyanın sıkıcılığı yüzünden intihar edecekmiş gibi - ama kalemim çevirmeyi bırakıyor.

"Ronan da tam gidiyordu," diyor.

"Küfür. Annenin yemeklerini dünyada özlemezdim." O çok satan bir yazar ve yine de en iyi yemekleri pişirmek için zaman buluyor. Silver'ın annesi daha ateşli, ama Cole'un annesi daha evcimen, daha yumuşak ve annemin arkadaşı. Silver'ın babası olsaydım, ikisini de alırdım. Sadece söylüyorum.

Ayağa fırlıyorum ve bir kolumu Gümüş'ün omzuna doluyorum. "Sadece bana mı öyle geliyor yoksa ev kıyafetleriyle bile çok mu seksi görünüyorsun?"

Sırıttırıyor ve altın sarısı saçlarını savuruyor. "Ne diyebilirim ki? Bu benim alışkanlığım." Cole'a bir bakış atıyorum ve o da "Git" diyor.

Üvey kız kardeşiyle koridorda yürürken onu görmemiş gibi yapıyorum.

Bize yetişti ve sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldadı. "O kolu kırmadan önce git."

"Silver, birinin konuştuğunu duydun mu?"

"Hiç sanmıyorum." O sırtttırıyor, ben de sırtttırıyorum.

Aiden'ın onca yıl hissettiklerini hissetmeye başlıyorum. Cole üzerindeki bu güç hissi coşku verici.

Telefonum titriyor. Evden bir mesaj.

Lars: Bir sorunumuz var.

COLE'UN ANNESİNİ YANAĞINDAN ÖPÜP OĞLUNU KIZDIRDIKTAN SONRA

Son bir kez, malikanelerinden ayrılıyorum.

Rekor sürede eve vardım. Yolda Lars'ı aradım ama açmadı, demek ki her ne halt ediyorsa onunla meşgul ve telefon konuşması için zamanı yok.

Umarım bu düşündüğüm şey değildir.

Eve adımımı attığım anda bunu hissediyorum - havadaki değişimi, atmosferdeki değişimi. Annemin o çok sevdiği yasemin kokusu bile solmuş, farklı bir koku tarafından yutulmuş gibi görünüyor.

Güçlü ama fark edilmeyen bir şey.

Lars girişte beliriyor ve babamın ofisine doğru başını sallıyor. Bana iki kez söylenmesine gerek kalmıyor ve her seferinde iki adım atıyorum, sadece kendimi koştırmaktan alıkoyuyorum çünkü çalışanlar bir kontun oğlunun koştüğünü görmemeli.

Parti vermesine ya da ot zulasını saklamasına da yardım etmemeleri gerektiğinden eminim, ama anlamsal.

Kapı açıldığında ofisin yakınındaydım ve iki adam çıktı. Biri babam, diğeri de onun küçük kardeşi Eduard Amca.

Babamın aksine Eduard otuzlu yaşlarının sonunda enerjik bir adam. Babamın işinin ithalat ve ihracat bölümünde çalışıyor. En sevdiği kardeşi olmasının yanı sıra babamın sağ kolu sayılır.

Dikkat çekmek için eksantrik renkli takımlar giyiyor. Bugün koyu mor renkte ve göğüs kısmında mozaik renkli bir kumaş var. Babası uzun boylu ve genişken, Eduard zayıf ve cılız omuzlara sahip. Bakışları en iyi ihtimalle ortalama: yuvarlak burun ve hafif şişkin yeşil gözler, sanki yuvalarına sığmıyorlarmış gibi. Onunla babam arasındaki genetik fark göze çarpıyor. Biri tam bir aristokrat gibi görünürken, diğeri hayırsever bir vaka gibi görünüyor - ki bir noktada Astor ailesinin üvey oğlu olarak öyleydi.

Eduard beni görür görmez babamın yanından ayrılıyor ve bana sarılıyor. Bir an donup kalıyorum, babamın gözleriyle karşılaşıyorum ve sonra kollarımı amcama doluyorum, 'unvanlı insanlar sarılmaz' gibi garip bir şekilde onu okşuyorum. Babam bile bunun üzerine başını sallıyor.

Eduard'a bu alışkanlığını bıraktırmayı asla başaramadı. Asla da bırakmayacak.

"Şu haline bak, yeğenim." Eduard bana yukarıdan aşağıya bakmak için geri çekildi. "Büyümüşsün."

Sırıyorum. "Sen hâlâ aynısın."

Bir kahkaha atıyor, sesi bir şarkının ters gitmiş halini andırıyor. "Öyleyim, yeğenim."

"Seni burada görmek sürpriz oldu." Birinin dünyanın öbür ucundan ani dönüşünü açıklayacağını umarak babamla onun arasına bakıyorum. Avustralya şubesinden sorumlu olduğunu ve bir daha geri dönmeyeceğini sanıyordum.

"Edric beni geri çağırdı." Eduard omzumu sıktı. "Harika değil mi?"

"Gerçekten." Dikkatimi babamın üzerinde tutuyorum.

"Ben meşgulüm, bundan böyle Londra şubesi ile amcan ilgilenecek."

"Neyle meşgulsün?" Kendimi durduramadan soruyorum. "Turistik gezilerinizle mi yoksa annemi dünyanın dört bir yanına sürüklemekle mi?"

"Senin tarafından sorgulanmayacağım." Bana ters ters bakıyor.

Gençken, Earl Astor'un bakışları çenemi kapatıp bana söylediği şeyi yapmam gerektiği anlamına geliyordu.

Hep öyle yapardım.

Ta ki onun bir bakışı hayatımı tamamen değiştirene kadar.

"Eduard, hadi çay içelim." Babası kardeşine gülümseyerek alt katı işaret ediyor. "Lars en sevdiğin çayı hazırladı."

"Lars. Ne kadar hoş. Onun her zaman yanında olduğunu unutmuşum." Eduard son bir kez omzumu sıkıyor. "Konuşacak çok şeyimiz var yeğenim. Dört gözle bekliyorum."

"Bana ayıracak vaktin olacağından emin değilim amca. Babam işle uğraşmaz." Söz konusu ebeveyne bakıyorum. "Her zamanki gibi *meşgul* olduğun için anneme gidiyorum."

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama ben çoktan koridorda annemle babamın yatak odasına doğru ilerlemeye başlamıştım.

Babamı yatıştırırken Eduard'ın sesi arkamda yankılanıyor, ona o yaşta olduğumu ve bana karşı sabırlı olması gerektiğini söylüyor.

İkisini de sikeyim.

İsimlerini, unvanlarını ve işlerini siktir et.

Annemle babamın yatak odasının önünde durup derin bir nefes alıyorum. Annem beni en kötü halimde göremez, yoksa bunu hisseder.

Hep öyle yapar. Çocukluğumdan beri durup bana bakar ve "*Dit moi tous, mon chou*" der.

Bunu yapmayı, yani aklımdan geçen her şeyi ona söylemeyi ya da *son chou* olmayı ne zaman bıraktım bilmiyorum. Hayır, bu bir yalan - tam olarak o anı biliyorum; sadece bunu annemle ilişkilendirmek istemedim.

O bir ışık. O an karanlıktır.

Derin bir nefes aldım ve kapıyı çaldım. Yanıt gelmedi. Tekrar çalıyorum ve ses gelmeyince kalbim hızla çarpıyor.

Geçen seferki gibi bayılmış olamaz, değil mi? "Anne?"

Cevap yok. "İçeri geliyorum."

Kapıyı itip içeri giriyorum ama odasında ondan bir iz yok. Banyoyu kontrol ettim ama orada da yoktu.

Hay sikeyim. Nereye gitti bu kız?

Annem odasından nadiren çıkar, çıktığında da e-postalarını yanıtlamak için kullandığı bitişikteki ofisine gider.

Konuşacak arkadaşı da yok. Bir keresinde dediği gibi, babam ve ben onun tüm dünyasıyız.

Tam ofisi kontrol edecekken balkonun kapalı kapısının önünden geiyorım. Annem güneşin altında duruyor, sarı bukleleri omuzlarına düşüyor ve gülüyor. Onu yıllardır böyle gülerken görmemiştim.

Bu gülüşün sebebi ise düşündüğümde daha çılgın ve daha güzel olan o minik kızıdan başkası değil.

Teal annemin elbisesine bir kurdele takıyor ve onu yine güldüren bir şey söylüyor. Nadir görülen İngiliz güneşi ikisinin de üzerine vuruyor, annemin saçlarını ve gözlerini parlatıyor ve Teal'in siyah bakışlarına bir parıltı veriyor.

Gülümüyor. Ağırbaşı ve ihtiyatlı ama orada. Bir gülümseme, hem de gerçek bir gülümseme.

Babam ve Eduard ile yaptığım toplantı yüzünden de olabilir, o küçücük şeyin hayatıma girmesinden bu yana geçen günler boyunca olan her şey yüzünden de olabilir.

Kesin olarak bildiğim bir şey var: Bu sefer gidemeyecek. Cole haklıydı. Bu şansı değerlendirmenin zamanı geldi.

TEAL

hiçbir zaman çene çalmayı sevmedim. Cildimin kaşınmasına neden oluyor. Ayrıca, bunun için çok garip biriyim.

İnsanlarla etkileşim her zaman zayıf yönüm olmuştur; bu yüzden mutlak minimumda tutun.

Ancak Charlotte'la otururken, durumu ayaküstü sohbet olarak değil, daha çok ikindi çayı gibi düşünüyorum. Daha doğrusu daha çekici ve sıra dışı bir şey.

İnsanlarla bağlantı kurmam uzun zaman alır - eğer kurabilirsem - ve onların bana ısınması da uzun zaman alır. Elsa ve arkadaşı Kim'e olan da buydu.

Charlotte farklı.

Tenimin izin verdiğiinden daha fazla hoş karşılandığımı hissettiren zarif bir inceliği var.

Yeni tanışmamıza rağmen, sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi konuşuyor, sanki Lars'ın bize çay yapması günlük bir olaymış gibi. Makyajını yapmayı ve elbisesini seçmeyi teklif ettiğimde itiraz bile etmedi.

Charlotte gibi unvanları olan insanlar, Viktorya dönemindeki gibi evde giyinirler.

Saatlerin geçtiğini hissetmiyordum. Gelme nedenim de kaybolmaya başlamıştı. Çok geçmeden kendimi onunla konuşurken buldum ve bu gibi durumlarda beklenen şeylerden dolayı değil.

Ben, konuşuyorum. Ben, sohbet eden.

İlk başta, bunun onun için üzüldüğümünden kaynaklandığını düşünüyorum. Ne de olsa Charlotte tüm bunların kurbanı ve hikâyesinin sonunda olacakları hak etmiyor.

Ama sonunda, tam da Knox'un şakalarını ve Elsa'nın yeni aşkını anlatmaya başladığım sırada onun arkadaşlığından hoşlandığımı fark ediyorum.

"Peki ya sen?" diye soruyor o tüy gibi hafif, kulakları rahatlatan sesiyle.

"Ben mi?" Belindeki kurdeleyi bağlarken duraksadım. Benimki eksantrik bir tip olsa da kıyafetlere ve g r n   e karşı her zaman bir ilgim olmuştur.

"Evet. Ablan gibi yeni bir aşkın var mı?"

"Hayır... İstemiyorum." Sondaki bu tereddüt de neyin nesi?

Charlotte'un güzel yüzü biraz düşüyor ama elimi ok uyor. "Bu fikri hemen reddetme. Asla bilemezsin."

"Nasıl..." Ona bakıyorum. "Sevmek ne demek? Yani, babamı ve Knox'u sevdiğimi biliyorum ama farklı bir türü olduğunu okumuştum?"

Kelimeleri söyler söylemez dudaklarımı b z yorum. Neden duyguları anlamakla ilgili sorunlarımı yeni tanıştığım ve çok az tanıdık bir kadına döküyorum?

Charlotte gülümsüyor; parlak ve biraz zayıf bir gülümseme ama bana oğlunu hatırlatıyor. Bu ı ıltıyı kimden aldığına dair hiçbir soru yok.

"Keşke bunun ders kitaplarında bir açıklaması olsaydı, ama sana  u sözü verebilirim: A kla kar ıla tığın an, onu tam burada tanıyacaksın, *ch rie*." Yumuşak elini sol g ğ  m n üzerine koyuyor.

Ona bir şeyler hissettiğimi söylemekten kendimi alıkoyuyorum ama çoğunlukla bunları fark edemiyorum. Bunu düzeltmenin bir yolu yok; terapi bile i e yaramadı. Bana sadece birkaç ipucu verdi ve bazen bunlar doğru cevapları vermiyor.

İnsan duyguları gariptir.

Charlotte elini bırakır ve i  çeker. "Edric'le ilk tanı tığımda benim de kafam en az senin kadar karı mı tı."

Tırnaklarım kurdeleye batıyor ama kısa süre sonra onları açıyorum. "Gerçekten mi?" "Biliyorsun, bizim evliliğimiz de görücü usulüydü."

" yle miydi?" Nasıl oluyor da hiçbir makale bundan bahsetmiyor?

Bu senin ikinci ı kalamandı, Teal.

"Evet. Babası ve ben i  ortağıydık, ama i te olay  rg s ." Fısıldamak için eğildi. "Edric'in en büyük kız kardeşim C line ile evlenmesi gerekiyordu."

"Oh."

"Biliyorum. Kız karde imin kaderini çaldım sayılır." Gülüyor, sesi nazik ve rahatsız edici değil. "Ama başka bir olay örgüsü daha var - kız kardeşim bir pembe dizideki gibi babamın muhafızıyla kaçtı ve ben de ailenin onurunu kurtarmak zorunda kaldım."

Babamın evimize getirdiği bu kibirli İngiliz'le evlenmek. O zamanlar Edric'ten çok nefret ederdim. Çok gururlu ve kontrolcüydü ve ben özgür bir ruhken o hayır cevabını kabul etmezdi."

Sözleri beni hazırlıksız yakaladı. "Ondan nefret mi ediyordun?" Gözlerini devirdi. "Ölümüne."

"O zaman onunla nasıl evlendin?"

Sinsi bir gülümseme dudaklarını kaldırıyor. "Onun duvarlarını yıktım ve yüzeyin altındaki adamı buldum, halka gösterdiği adamı değil ve içindeki adam ihtiyacım olduğunu asla bilmediğim adamdı. Yirmi üç yıldır evliyiz ve bu yıllar hayatımın en mutlu yılları oldu."

Yirmi üç yıldır evliyseler ve Ronan on sekiz yaşındaysa, birkaç yıl boyunca çocuksuz kalmışlar demektir. Nedenini merak ediyorum. Edric çürümüş mirasının yaşamasını sağlayacak türden bir adam, bu yüzden Ronan'ın doğumundan bir yıldan daha kısa bir süre önce evlendiklerini hayal ederdim.

Bu soruyu kendime saklıyorum çünkü dile getirirsem kulağa çok garip geliyor.

"İşte bu yüzden açık fikirli olmanı istiyorum, tatlım. Bazı duvarları yıkmadıkça ne bulacağınızı asla bilemezsiniz."

Tam olarak ne öneriyor? Oğlunun duvarlarını yıkmamı mı? Eğer durum buysa, o zaman zaten oluyor - sadece onun umduğu romantik şekilde değil.

Ve henüz bunu bilmiyor.

"*Bonsoir.*"

Omuzlarım, rüyalarımda -kâbuslarımda değil, lanet olası rüyalarımda-belirmeye başlayan sesle kaskatı kesiliyor.

Ronan balkonun kapısından içeri giriyor, kravat ve ceket hariç hâlâ üniformasını giyiyor. Gömleğinin üst düğmeleri açık, bir zamanlar her tarafına süründüğüm çıplak tenini ima ediyor -

Bu görüntüden kurtulmak için içimden başımı sallıyorum.

Eğilir ve annesinin şakağına bir öpücük kondurur. Yumuşak, şefkatli bir öpücük ve Charlotte zevkle iç çekiyor.

"Çok güzel görünüyorsun anne." Kızın küçük ellerini avuçlarının içine alıp parmak boğumlarını öpüyor.

"Hepsi Teal sayesinde." Charlotte önce bana sonra da gururla elbisesine ve makyajına bakıyor.

Yanaklarım ısındı.

Lanet olsun. Yüzüm kızarıyor mu? Yüzüm bile kızarmıyor.

"Öyle mi?" Ronan bana ters ters bakıyor. "Siyah sapkınlığınla annemin yüzünü mahvetme."

"Bu çok kaba," diye azarlıyor Charlotte.

Parmağımı makyaj malzemesi kutularının üzerinde gezdirirken sözleri bana batmıyormuş gibi yapıyorum. Eğer annesi burada olmasaydı, fırça sapını gözüne saplardım.

"Sadece şaka yapıyorum." Annesine sırtıyor.

"Bu şaka yapılacak bir şey değil, *mon chou*." Saçlarını okşamak için parmak uçlarında yükseliyor.

Orada anne-oğul bağının ortasında duruyorum ve sanki derimden dışarı itiliyorum.

Hayatım boyunca sahip olamadığım tek şey bir anneydi. Beni ve Knox'u doğuran kadın sayılmaz; o bir şeytan.

Duygularımın yarısını tanıyamamamın ve diğer yarısından sanki yanıyorlarmış gibi kaçmamın nedeni o.

Charlotte'un Ronan'a o mavi gözlerindeki ilgi ve şefkatle yaklaştığını görmek ondan daha da nefret etmeme neden oluyor.

Onun gibi bir anneyi hak etmiyor, tıpkı Edric'in onu bir eş olarak hak etmediği gibi.

"Anne, sevgili nişanlımı çalmamın bir sakıncası var mı?" Ona soruyor, ama çılgın sırtışı bana düşüyor.

Ben itiraz edemeden önce Charlotte konuştu. "Tabii ki sakıncası yok."

Oğlunun elini tutuyor ve benimkinin üzerine koyuyor. Parmaklarını benimkilere geçirip annesine gülümsediğinde tenindeki şok daha da artıyor. Etrafımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor ve bunun gücü karşısında bir irilmeyi bastırıyorum.

Charlotte gülümseyerek ve imalı bir şekilde "İyi eğlenceler çocuklar" diyerek uzaklaşır.

Ronan yatak odasının kapısını arkamızdan kapatır kapatmaz, sanki beni yakıyormuş gibi elimi onunkinden çekip kurtarıyorum - ve bir bakıma öyle de oluyor.

Beni kolumdan öyle bir tutuyor ki bir çılgılığı yutuyorum. "Yapma bunu."

"Ne yapmak?"

Beni korkutuyor. Anıları geri getiriyor.

Bunu dile getirmek yerine, alt dudağımı ısıyorum ve saçma olmayan ses tonumu benimsiyorum. "Dokun bana. Bana dokunmandan hoşlanmıyorum."

"Verdiğim tüm lanetleri saymama izin ver." Duraksıyor, boşdaki eliyle sayıyormuş gibi yapıyor. "Hiçbirini."

"Beni nereye götürüyorsun?" Beni koridorda sürüklerken ellerinden kurtulmaya çalışıyorum. Adımları o kadar uzun ve hızlı ki, hızına yetişmek için nefes nefese kalıyorum.

Lanet olası uzun boylu insanlar ve kilometrelerce uzayan bacakları. "Her şeyi berbat ettin, *güzelim* ve şimdi ödeşme zamanı."

Nefesim kesiliyor ve kolumdaki tutuşu karıncalanıyor. Sorun şu ki, neden karıncalanma olduğunu anlayamıyorum. Korku mu? Beklenti mi? Ya da belki daha kötü bir şey?

Ronan bir kapıyı iterek açıyor ve beni içeri itiyor. Tökezliyorum ve neredeyse düşüyorum ama kilit sesi uzaklarda kıyamet gibi yankılanırken dengemi sağlamak için kendimi duvara yaslıyorum.

Yutkunuyorum, başımı kaldırıp hızlıca etrafı gözden geçiriyorum. Koyu renk çarşafly yatağı, çerçeveli resimleri ve futbol topunu düşünürsek, burası onun odası.

Ronan sırtı kapıya dönük, eli arkasına uzanmış bir şekilde duruyor - şüphesiz az önce çevirdiği kilit için.

Vücudumu saran titremeleri belli etmemek için ellerimi iki yanıma düşmeye zorluyorum.

Bu gerçek bir tuzak değil. İstedğim zaman çıkabilirim. İstedğin zaman.

Bu sözleri kafamın içinde tekrar tekrar söylüyorum.

"Sanırım bir yanlış hesaplama oldu?" Gülümsüyor, ama şimdi bunun arkasında bir sürü pislik sakladığından eminim. "Anlaşmamıza göre, babamı ziyaret edip nişanı atman gerekiyordu, annemle elbise oyunu oynaman değil."

"Anlaşmamız mı?" Alay ettim. "Hiçbir şey için anlaştığımızı hatırlamıyorum." "Gerçekten mi?"

"Her şeyi kendin üstlendin." "Bu bitirmeyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Kesinlikle olmaz. Ve eğer beni o resimle bir daha tehdit edersen, artık Charlotte'ta bir müttefikim var." Burnumu çekiyormuş gibi yapıyorum. "Beni oraya zorla götürdüğünü söylersem ne hisseder sence? O resimde hiç de uyumlu görünmüyorum."

Çenesi kıpırdıyor ama sırtışı genişliyor. Ronan'ın bir şeyleri kamufle etmeye çalışırken daha çok gülümsediğini düşünmeye başlıyorum. "Annemin tek oğlu yerine sana inanacağını mı sanıyorsun?"

"Onu o pozisyona sokana kadar bilemeyiz." Umursuyormuş gibi yapıyorum. "Yumuşak bir kadına benziyor - kafanın içinde olup bitenlerle onu yaralamak istemem."

Kapıyı itiyor ve içimden bir ses kaçmamı, kaçmamı, hatta pencereden atlamamı, burada bir av gibi durmamı söylüyor.

Ben av değilim.

Bir daha asla av olmayacağım.

Çenemi yukarı kaldırarak, inatçı bakışlarımla onun bakışlarını karşılıyorum.

Erkekler beni korkutmuyor çünkü utanç ve mahcubiyet gibi normal duygulardan yoksunum. Ancak Ronan bana doğru adım atarken, omuriliğimin alt kısmındaki kilitlenmeye ya da kollarımda sürünen dans eden duygulara engel olamıyorum.

"Peki sen benim kafamın içinde dönen dolaplar hakkında ne biliyorsun, *güzelim*?" Hâlâ sırtıyor, sinsice yaklaşıyor, onun ve varlığının fazlasıyla farkında olmamı sağlıyor.

Onun ezici varlığı. Tıpkı kulüpteki o gece gibi.

Tek fark onu şu anda görüyor olmam ve muhtemelen bu yüzden onun yörüngesinden çıkamıyorum.

"Hâlâ içeride bir tur atmadın ama bunu değiştirmeye hazırım." Önümde durdu ve çenemi tuttu.

Hareketi yumuşak, neredeyse bir tüy öpücüğü gibi. Başparmağı ve işaret parmağı çenemi kontrol ediyor ve bir anda sanki bir kuklanın iplerini tutmuş gibi oluyor.

"Nasıl ödeyeceğiniz konusunda size söylediklerimi hatırlıyor musunuz?"

"Hiçbir şey için para ödemeyeceğim." Sakin ses tonuma şaşırdım. "Gerçekten başka seçeneğin olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Elbette var. Her konuda seçim hakkım var."

Sırıtsı kayboluyor ve normal kalmak için gösterdiği her türlü çaba bizi çevreleyen havada buharlaşıyor.

Her şey yükseliyor - göğsümün yükselip alçalması, ondan yayılan sıcaklık, baharat ve lanet gibi kokusu. Nefes aldığım, gördüğüm ve odaklanabildiğim tek şey o.

Kendimi onun elinden kurtarmaya çalışmıyorum. Hareket ettirilmeye, kontrol edilmeye, tamamen onun merhametine kalmaya hazır bir kuklayım.

Kendine gel Teal. Bu Ronan - bir piyon, bir fantezi değil.

"Nişanlına dokunmaktan hoşlanmadığını sanıyordum, unvan seni rahatsız ediyor falan," diye en nötr tonumu deniyorum. Bu son şansım

Üzerimdeki etkisinden kurtulmak için. "Yalan söyledim."

"Ne?"

"Daha doğrusu, fikrimi değiştirdim." "Fikrini değiştiremezsin."

"Tabii ki yapabilirim." Başparmağı alt dudağını okşarken işaret parmağını çenemin kıvrımında gezdiriyor. "Şimdi, merak ettiğim bir şey var."

Ağzımı kapatıyorum ama başparmağını iki parmağımın arasına sokup alt dudağıma bastırıyor ve kütüphanede bana ilk dokunduğunda yaptığı gibi rujumu sürüyor.

Tıpkı o zamanki gibi, vücudumda bir titreme oluyor - ama bu sefer daha güçlü, daha tehlikeli bir şey var.

Gülümsemiyor.

Gülümsemeye bile çalışmıyor.

"Fantezi listeni ne kadar ileri götürebileceğimi merak ediyorum." "Ne?"

Bakışları dudağımın üzerinde, sanki başparmağının hassas derinin üzerinde ileri geri gidip gelmesinden büyülenmiş gibi duruyor. "Biliyorsun, *La Débauche*'da benim için bıraktığın kontrol listesi. Küçük ahlaksız fantezilerin."

Kendime bir mezar kazmak deyiminin ne anlama geldiğini bu ana kadar hiç anlamamıştım. Keşke bir çukur çağırıp içinde kaybolabilsem.

Evet, o listeyi gördüğünü tahmin etmiştim ama unuttuğunu ya da daha iyisi pek dikkat etmediğini düşünmüştüm.

En karanlık sırlarım o listede, kimsenin görmemesi gereken sırlar, en azından Ronan'ın.

"Ve evet, onları hatırlıyorum." Sırıttıyor. "Onları ezberledim."

Oh, Tanrım.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

"Şimdi, bir bakalım, şöyle bir şeyle başlıyor..." Gözleri saf sadizmle parlıyor, yüzünde hiç görmediğim türden, alay ederken bile.

Eli göğsümde geziniyor, yavaş, hatta şehvetli. Gömleğimi ortadan yırttığında nefes almayı tamamen bırakıyorum.

"Seni çıplak bırakıyorum."

TEAL

T Düğmeler her yere uçuşup etrafımıza saçılırken yırtılan kumaşın sesi havayı dolduruyor.

Bir anlığına, sadece bir anlığına, tepki veremeyecek kadar sersemlemiştim.

Bir an için, sanki bu durumu biraz daha anlaşılır kılacakmış gibi, vahşi gözlerle ona bakıyorum.

Öyle değil.

Ceketimi ve gömleğimi çekip alması, beni sütyenim ve üniforma eteğimle bırakması için bir saniye yetti.

Bir hava akımı tenimi sarıyor ve kalbim sanki bir kriz geçirmiş - daha doğrusu durmuş - gibi yeniden canlanıyor.

Kıyafetler yumuşak bir vınlamayla yere düşüyor ve beni gerçekliğe geri itiyor.

İki kolumu göğsümün üzerinde kavuşturuyorum - titreyen kollar, tüyleri diken diken olmuş ve bilinmeyenin vaadiyle karıncalanan lanet kollar.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Sesim sadece bir fısıltı, kızgın görünmeye çalışmıyorum.

Olmalıyım; kalbimin derinliklerinde, olmam gerektiğini biliyorum, ama bunu yapacak cesareti bile toplayamıyorum. Giysilerimi yırtışında bacaklarımın güçsüzleşmesine neden olan bir şey var; ayakta kalabildiğime şaşıyorum.

"Fanteziyi gerçeğe dönüştürmek." Kollarımı tutuyor ve ikisini de iki yanıma itiyor.

Onun gücü tahribat yaratıyor - denesenez bile kaçamayacağınız türden. Kalçalarımı sallayan ve beni o kuklaya dönüştüren türden.

Aklımdan çıkaramıyorum. Ama bu sefer, iyi türden. Zevkli türden.

Ronan bir elini bileklerime doluyor ve onları arkama hapsediyor. Göğüslerim yüzüne doğru itiliyor, dikkatini çekmek için dua ediyor.

"Çok güzel göğüslerin var, bunu biliyor muydun?" Sütyenimin askısını açarken yemeğe dalmak üzereymiş gibi dudaklarını yalıyor. Göğüslerim nazik bir zıplamayla serbest kalıyor ve gözlerindeki bakış beni yutmak üzereymiş gibi kararıyor.

Bana
sahip ol.

Hayır,
hayır.

Bu Ronan, bunu yapamaz.

"Kes şunu." Kelimeler boğazımda düğümleniyor, sesim o kadar zayıf ki acınacak haldeyim. "Fantezilerinden biri daha." Bir parmağını meme ucuma doladı ve

O kadar sert bükülüyor ki aynı anda hem nefesim kesiliyor hem de inliyorum. "Durmak daha fazlası demek, değil mi *güzelim*?"

Oh, Tanrım. Bunu neden yazdım ki? Neden hatırlıyor ki?

O

m Eğer ben hastaysam ve o benim hastalığıma uyum sağlıyorsa, bu bizi ne u? yapar?

Cevabı düşünmek istemiyorum. Bir şey bana çok fazla olacağını söylüyor kendimi içine soktuğum durumdan daha kötü.

"Biliyorsun..." Sözünü kesiyor, meme ucumu tekrar büküyor ve kaçmak için tırmalayan sesleri tutma ihtiyacıyla kırırdanmama neden oluyor. "İlk defa birini kırmak istiyorum." Duraklıyor, tekrar çimdikliyor, yakıcı acı tüm bedenimi ele geçirene ve sinir uçlarım daha fazlasına ihtiyaç duyarak titreyene kadar. "Hayır, bu bir yalan. Bu ikinci kez oluyor. İlk önümde diz çöküp iyi bir kız gibi inlediğin zamandı. İyi bir kız değilsin ama seni köşeye sıkıştırdığımda iyi bir kıza dönüşüyorsun."

"Ronan..." Sesim kesik kesik, bölük pörçük ve ne söylemek istediğime dair hiçbir fikrim yok. Adı dudaklarımda yabancı geliyor, daha yeni, *çıldırıncı*.

"Gelmek ister misin, *Belle*?"

Boğazımdaki kalınlığı geçip yutkunuyorum, meme ucumda uyandırdığı hisleri, doğrudan ağrıyan çekirdeğime gidenleri hissetmeyi durduramıyorum.

Beni tuzağa düşürdüğü ve çıkışımı engellediği gerçeğini düşünmek için durmuyorum.

Belki de istediğim budur, değil mi? Lanet olası kaçış eksikliği.

Bu çok boktan bir durum, özellikle de geçmişte olanlardan sonra, ama hafifçe başımı sallıyorum.

Bir hafta kadar önce, gelmenin ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama şimdi, *onu* düşünmeden edemiyorum - ellerini, tenini... her şeyi.

"Kelimelere ihtiyacım olacak," diye düşünüyor.

Ona yalvaran bir bakışla bakıyorum ya da en azından öyle umuyorum; ona ters ters baktığımdan oldukça eminim. "Bana bunu söyletme."

"Ama duymak istiyorum. Senin kendi fantezilerin var, benim de kendi fantezilerim." Tekrar çimdikliyor ve dudağını ısırarak göğsüne çöküyorum. "Kelimeler Teal, yoksa bunu bütün gün yapmaya devam edebilirim. Seni yakınlaştıracığım ama asla serbest bırakmayacağım."

Bunu yapabilir mi?

Ona bakıyorum, gerçek mi yoksa benimle oyun mu oynuyor diye test ediyorum. Kaşlarındaki eğime bakılırsa çok ciddi görünüyor.

"Sadece yap."

Başparmağı ve işaret parmağı arasında meme ucumu eziyor. Acı beni ele geçirirken haykırıyorum.

Keşke sadece acı olsaydı, ama hayır, acı başka bir şey getiriyor - titreyen kalçalarımın arasında uyarılmayla biten bir şey.

"Bu ses tonu değil. Doğru söyle."

"Beni..."

"Ne?"

"Gel," diye nefes alıyorum. "Gelmemi sağla."

Beni geri ittiğinde kelime ağzımdan daha yeni çıkmıştı. Yatağa düşerken irkildim. Olayın şoku beni dilsiz bırakıyor, tek kelime bile edemiyorum.

"Elden geçirilmiş." Bir kaşını kaldırıyor. "Bunu o güzel listende hatırlıyor musun?"

"Canın cehenneme." Duvara, dolaptan çıkan aptal futbol formasına, kısacası onun dışında her yere bakıyorum.

Kendime bu fantezilerin onunla gerçekleşmemesi gerektiğini hatırlatmaya çalışıyorum. Onlar benim çok daha yaşlı ve deneyimli erkeklerim içindi.

Ayrıca bunlar sadece fanteziydi. Kulüp dışında, bunları yaşayacağımı hiç düşünmemiştim, özellikle de kriterlerime uymayan biriyle.

Nasıl oluyor da radarımdan tamamen çıkmışken şimdi radarımdaki tek kişi o oluyor? Nasıl oluyor da geceleri gözlerimi kapattığımda onun yüzünü görüyorum ve hatta rüyamda bile onu görüyorum?

Erkekler hakkında hiç rüya görmem. Sadece canavarlarla ilgili kabuslar görüyorum - daha doğrusu özellikle bir canavarla ilgili.

"Şu anda ne kadar güzel görüldüğünün farkında mısın, *güzelim*? Tamamen yayılmışsın ve almaya hazırsın."

Yanaklarım kızarıyor ama bu durumumdan utandığım için değil. Bana güzel dedi.

Benim güzel olduğumu düşünüyor.

Neden kalbim bunun için çarpıyor ki? Ronan'ın güzel olduğumu düşünmesini istemiyorum. Umurumda bile değil.

...değil mi?

Yatağın önünde diz çöküyor ve bacaklarımı ayırıyor. Eteğim belime kadar sıyrılıp pamuklu iç çamaşırımı ortaya çıkarınca nefesim kesiliyor.

"Oh, şuna bak." Orta parmağını kumaşın üzerinden kıvrımlarımda gezdiriyor. Kalçalarımı sıkmaya çalışıyorum, ama onları tokatlayarak ayırıyor ve beni inletiyor.

"İslaksın, sıırıslıklımsın ve sevişmeye hazırsın." "Böyle şeyler söylemeyi kes," diye mırıldandım.

"Ne gibi?" Kumaşın arasından girişimi okşuyor ve ben de sırtımı dönüyorum. "Herkes daha fazlası için yalvardığını duyana kadar seni ne kadar sert becereceğim gibi mi? Boşalırken sana ne kadar yüksek sesle çığlık attıracağım?"

Eğer yanaklarım daha önce kızardıysa, şimdi kıpkırmızı olmuş olmalılar. Hayatımda hiç bu kadar acımasızca sınıra getirileceğimi ya da kirli konuşmalarla bu kadar tahrik olacağımı düşünmemiştim.

Ronan parmaklarını iç çamaşırımın iki yanına geçiriyor ve tek seferde indiriyor.

"Ellerini çarşafın üzerinde tut." O kadar emredici konuşuyor ki omurgamdan aşağı bir titreme yayılıyor. "Eğer yapmazsan, duracağım."

Neyi durduracağını sormadan yüzü bacaklarımın arasında kayboluyor ve dilini klitorisimden aşağıya doğru kaydırıyor. Sadece temasla bile sırtım yataktan kalkıyor.

"Yüce Tanrım," diye nefes alıyorum.

"O değil." Yemeğine başlamak üzere olan bir aslan gibi dudaklarını yalayarak ortaya çıkıyor. "*Ben*."

Ve sonra kıvrımlarıma hızlı ve sert bir şekilde vurmaya geri döndü. Sanki bu beni çıldırtmaya yetmiyormuş gibi, dili açıklığıma girip çıkıyor

müstehcen bir şekilde, beni becererek, beni yiyip bitirerek.

"Çok lezzetlisin, *güzelim*. Seni bütün gün yiyebilirim."

Omurgamda binlerce ürperti patlıyor. Saçlarına uzanıyorum, temasa ihtiyaç duyuyorum, bana sahip olduğu kadar ona da işkence etmeye ihtiyaç duyuyorum. Çok yakınım, kulüpte meme uçlarıma işkence ederken hissettiğim o dalgaya çok yakınım.

Sadece onun getirebileceği bir dalga.

Kendime getirdiğim hiçbir orgazm o zamanki kadar tatmin edici olmadı - onu yaparken hayal ettiğimde bile.

Saçlarını avuçladığım anda dili kıvrımlarımı terk ediyor. Temas kaybı yüzünden inliyorum. "Ne? Neden...?"

Normal bir insan gibi konuşamıyorum bile.

"Ellerini çarşafların üzerinde tutmazsan duracağımı söylemiştim."

Saçlarını bırakıyorum ve ellerimi iki yanıma koyuyorum, sanki bir tepeyi tırmanıyormuşum gibi nefes nefese kalıyorum. "İyi olacağım."

Gözleri anlaşılmaz duygularla kararıyor. Sanki zengin kahverengi, siyah, güçlü ve öfkeyle vahşi olmak istiyor.

Değişikliğin ardındaki duyguyu anlayamayabilirim ama bir şekilde onu gıdıklayan bir şey olduğunu biliyorum.

"Bunu tekrarla." Göbeğime karşı alçak sesle konuşuyor ve hassas tenimdeki titreşimleri hissediyorum.

"İyi olacağım," diye

fısıldadım. Tüm gereken bu.

Dilini aşırı hassas klitorisime doğru kıvrıyor ve sanki hiç durmamış gibi.

Sanki hiç denemeden beni uçurumdan aşağı atabiliyor. Bu benim fantezim, ama yine de onu parçalıyor, mahvediyor, neredeyse benim değil onun olacak şekilde şekillendiriyor.

Ve bir şekilde, orijinalinden bile daha iyi.

Benden güçlü bir orgazm çıkarırken sırtım dikleşiyor. Küçük ürpermeler omurgamda geziniyor ve sonra tüm tenimde patlıyor. Bu benim ilk orgazmım değil, ama öyleymiş gibi hissettiriyor; daha güçlü ve beni bütünüyle ele geçiriyor.

Tıpkı onu benden çıkaran kişi gibi.

Sesi silmek için yüzümü yastığa saklıyorum. Boğuk bir çığlık gibi çıkıyor, gece geç saatlerde karanlık sokaklarda duyabileceğiniz bir şey.

Amıma sert bir tokat çarptığında hâlâ orgazmımı yaşıyordum. Çığlık atıyorum, gözlerim çırpınarak açılıyor. Ronan'ın yüzü bacaklarımdan arasından çıkarken inanamayarak bakıyorum.

"Neden... neden yaptın bunu?" Acıyla karışık bir zevkle soluk soluğa kaldım.

"Çıglıklarını yine gizleme yoksa sadece avuçlarım amına değmeyecek. Tekrar deneyelim ve bu sefer çıgık at."

Bacaklarımı ayırıyor, dudakları şişmiş klitorisime geri dönmeden önce beni iyice geriyor. Ağırdan almakla bile uğraşmıyor. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmadığım için de olabilir, onun çıldırtıcı hızından dolayı da olabilir.

İkisi de olabilir.

Bu sefer dalga bana daha sert ve çok daha hızlı çarpıyor.

Çıgık atıyorum, başım geriye düşüyor ve gözlerim kapanıyor. "Ronan... ah, Ronan..."

"Bu doğru. Ben." İşkence gören klitorisimi ısıyor. "Sadece ben."

Yatakta kıvraniyorum, tırnaklarım çarşafa batıyor, sessiz ya da hareketsiz kalamıyorum. Beni benim bile tanımadığım birine dönüştürüyor.

"Ronan..."

"Ne istiyorsun, *Belle*?" Bana karşı konuşuyor, sesinin titreşimi beni çığına çeviriyor. "Belki başka bir orgazmdan sonra ilham alırsın." Beni yarığımın üstünden altına doğru yalıyor ve ben titriyorum. "Hala sana doyamıyorum."

"Ben... Ben..."

"Ne?"

"S-sore."

"Ee?" Bacaklarımın arasından çıkıyor ve müstehcen bir şekilde dudaklarını yalıyor. Beni yalıyor olması itici olmalı ama değil.

Kahretsin, neden değil?

"Biliyorsun, bu beni durdurmalı. Geçmişte durdurdu. Ben kızları üzmem - Onlarla sevişiyorum ama seninle değil, *Belle*. Seni küçük, pis bir fahişe gibi becermek istiyorum."

Bu sözler beni rahatsız etmeli, ama beni ıslatıyor. Dudaklarından çıkan bu sesi neden seviyorum?

"Benim kullanımım olmayı seviyorsun." Kalçamı daha sıkı kavriyor. "Sen sevmiyor musun?"

Üstüme tırmanıyor, beni yakalamadan önce işkence gören meme ucuma hafifçe dokunuyor, beni yukarı çekiyor, böylece yarıya kadar oturuyorum ve dudaklarını benimkilere çarpıyor.

Diğer seferin aksine, ağırdan almak için durmuyor. Beni istila ediyor, fethediyor ve en önemlisi benim tadıma bakıyor: biraz tatlı, çokça kirli.

Daha önce hiç öpüşmemiştim. Her şeyin bir an önce bitmesini isterdim ve öpüşmek buna engel olurdu. Her türlü yakınlık engel oluyordu.

Ronan'ın öpücüğüne doyamadığım gerçeği endişe verici olmalı - ve öyle. Bir türlü doyamıyorum.

Yeterince öpüşme yok, yeterince dokunma yok.

Yeterince yok.

Daha fazlası için

açlıktan ölüyorum.

Çok daha fazlasına.

"Tadın günah gibi." Bana karşı nefes alıyor. "Ama neyin tadı daha güzel biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, zar zor

odaklanabiliyorum. "Spermim boğazına

kaçtı."

TEAL

"M

"Boğazına boşalacağım."

Aklımı kaçırmış olmalıyım, çünkü o bu sözleri söylediği anda neredeyse inliyordum.

Daha önce doğru ya da yanlış pek önemsemediğim için olabilir. Bir şekilde bunu umduğum için olabilir.

Her iki durumda da, sözleri içimde şiddetli bir arzu dalgasını ateşliyor.

Ronan beni kolumdan yakalıyor ve yatağın önüne düşmem için çeviriyor. Tıpkı beni yemek için diz çöktüğü gibi, şimdi dizlerimin üzerindeyim, meme uçlarım zonkluyor, amım ağrıyor ve çürük eteğim hala belimde, parmakları ve kendi uyarılmam tarafından mahvolmuş durumda.

Yatağın kenarına doğru kayıyor ve ayakta duracak şekilde sallanıyor, bir tanrı gibi üzerimde yükseliyor.

Bir ölüm tanrısı.

Şimdi anlıyorum, adı - lakabının Ölüm olmasının nedeni. Çaldığı için falan değil. Ses çıkarmadan hayatları bitirmesi.

Tedbirli ama acımasız.

Sevecen görünür ama aslında otoriterdir.

Ölüm.

Ve şimdi de benim peşimde. Bir sonraki hedefi benim ve bazı nedenlerden dolayı beni asla bırakmayacağını ya da benimle işinin bitmeyeceğini düşünüyorum.

"Bugün mahvettiğin oral seksi hatırlıyor musun?" Bir kaşını kaldırıyor.

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum, o kızın da benim şu an bulunduğum pozisyonda, dizlerinin üzerinde, onu memnun etmekten başka bir amacı olmadan nasıl durduğunu hatırlamak istemiyorum.

Hayır. Ben o değilim.

Ben kimsenin yedeği değilim. Ben benim ve Ronan şanslı. Beni dizlerimin üstüne çöktürdüğu için çok şanslı.

Bunu yapıyorum çünkü daha iki dakika önce benim için dizlerinin üzerine çöktü.

Eğer bir tanrıya kurban sunarsan, gitmene izin verir.

Bu kelimelerin neden aklıma geldiğini bilmiyorum, ama şimdi oradalar ve onlardan kurtulamıyorum.

Ayrıca, bu bir fedakarlık değil. Eğer öyleyse o zaman değerli bir şeyden vazgeçmem gerekir ama vazgeçmiyorum.

Eğer bir şey varsa... bir şey beni bunu yapmaya itiyor.

"O beni soyarken, döllerimi almaya hazırlanırken tahrik oldun mu?" Çenemi tutup başımı yukarı kaldırıyor. "Yoksa sen olmadığın için mi kızdın?"

Ona cevap vermeyi reddederek dudaklarımı bir çizgi halinde bırakıyorum. Bana ulaşamayacak ve kendime bile itiraf etmekten hoşlanmazken, o an hissettiklerimi bana itiraf ettiremeyecek.

"Düğmelerimi aç, *güzelim*. İyi yap."

"Peki ya istemezsem?" Soruyu fısıldıyorum. "O zaman seni bağlayabilirim."

Gözlerim büyüdü. "Hayır. Dosyamı okudun - bu benim sert hayır'ım." "O zaman düğmelerini çözmeye başla."

Ona bir saniye baktım. İki saniye.

Üç.

Bana doğru uzandı. "Benim planımla gideceğiz."

"Ben yaparım." Titreyen parmaklarım önce kemerini, sonra da pantolonunun düğmesini çözerken sesim titriyor.

Tehditlerini planlaması ve gerçekleştirecek olması beni farklı bir ruh haline itiyor.

Karanlık bir ormandan geçmek gibi, ama hayaletlerinden korkmak yerine, onlarla tanışmak, onları görmek için biraz hevesliyim.

Dokun onlara.

Çenemi bırakıyor ve saçlarımı okşayarak yüzümden uzaklaştırıyor - sanırım beni daha iyi görebilmek için.

Pantolonu kaslı kalçalarından aşağı kayarak bacaklarının etrafında toplandığında duraklıyorum. Dar tenini saran koyu mavi boxer'ı içinde kalıyor. Kalçalarını daha önce maçlarda ve abartılı selfie'lerinde görmüştüm ama

İlk defa onları üzerimde istiyorum. Nasıl olduğu umurumda değil, ama o kalçaların beni aralarında ezmesini, göründükleri kadar güçlü olup olmadıklarını öğrenmek istiyorum.

"Sikimi çıkar." Sesi beni boktan düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Bunu yaparken parmaklarımın titremesini durdurmaya çalışıyorum.

Oh, Tanrım.

Ronan her zaman - her zaman - ne kadar büyük olduğuyla övünür ve ben bunun bir tür karmaşık sorunu olduğu ve aletin gerçek boyutunu gizlemeye çalıştığı için olduğunu umardım.

Kanıtlar tam önümde duruyor.

Büyük, o kadar büyük ki içimi bir korku ürpertiyor. Bakire değilim ama bu şey canımı yakacak.

Çok acıyacak.

Bunu düşününce neden kalçalarım sıkıştı?

"Daha önce hiç oral seks yapmadım." Bunu neden söylediğimi bilmiyorum, ama orada olmasını istiyorum.

Yine de bunu söylerken onun bakışlarıyla karşılaşmıyorum. Bende kesinlikle bir sorun var.

"Oral seks hakkında kim bir şey söyledi?" Çenemi kavriyor ve beni bir kez daha onun ışıltılı bakışlarına hapsolmaya zorluyor. "Ağzını sikeceğim, güzelim."

İçim uyarılmayla kayganlaşıyor ve nabzım kulaklarımda kükrüyor.

Vay anasını.

Bundan sonra terapistime ihtiyacım olabilir.

Aklı başında hiçbir insan bu sözlerden bu kadar tahrik olmaz, değil mi?

Ben tepki veremediğim bir eliyle sikini kavriyor, diğeriyle saçlarımı kısa bir at kuyruğu şeklinde topluyor ve ucunu dudaklarıma dayıyor.

Tattığım ilk şey kendine özgü tuzlu pre-cum, sonra o, sonra da ben.

Ağzımı açmadan önce onun emrini bile beklemedim.

Karşılığında o da ağırdan alıyormuş gibi yapmıyor.

İlk hamle boğazımın arkasına isabet etti - sonuna kadar. Kendi tükürüğümle boğuluyorum ve hava kaynağım yok oluyor.

İki elimi de kalçalarına koyuyorum, tırnaklarım onu uzaklaştırmak için içgüdüsel bir çabayla derisini çiziyor.

Başımı saçlarımla bastırıyor, beni boğuyor. Hava almak için yalvarırken gözyaşlarım yanaklarıma düşüyor. Ben ağlamıyorum; bunlar farklı gözyaşları. Şehvet gözyaşları.

"Ellerini indir," diye emretti.

Yapıyorum. Sadece yapıyorum. Artık bunu düşünmek için durmuyorum. Gevşek ellerim yere çarptığı anda, nefesimi ve akıl sağlığımı da çalarak tekrar tekrar sokmadan önce bana büyük bir yudum hava vererek çekiliyor.

Göğsüm sıkışıyor, içim karıncalanıyor ve boşalma ihtiyacı beni tekrar vuruyor.

Beni bir nemfoman haline getirdi. Boşalmayı ve onu da boşaltmak üzere olduğumu düşünmeden edemiyorum.

Ben ona zevk veriyorum, o da bana.

"İşte bu," diye homurdanıyor, alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak. "Sikimi güzelce ıslat ki o daracık amcığının içine sokabileyim. O amcık sikimi istiyor, değil mi *güzelim*?"

Bir hıçkırık havayı yırtıyor ve başımı sallarken bunun bana ait olduğunu fark ediyorum. İsteyerek yapmadım ama başımı sallıyorum. Başımı sallamadan duramıyorum.

Beni mahvediyor, yozlaştırıyor ve ben bunun her saniyesinden zevk alıyorum. Bu fantezilerimden farklı.

Bu sahip olabileceğim en iyi fantezi.

"Bugün, o kızla beni bastığında, onun için sert değildim. Senin için sertleşmişim." *İtin.* "Seni becermek istedim." *İtmek.* "Seni mahvetmek." *İt.* "Sana sahip olmak."

Sikinin ağzımı kapatmasına çok sevindim yoksa şu anda çığlık atıyor olurum.

Onunla birlikteyken, sanki hiç var olmamışlar gibi, sanki tüm o zincirler ve duvarlar benim eserimmiş gibi tüm çekingenliklerimi bırakıyorum.

Beni mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde özgür bırakıyor. Ve bunun için ondan nefret ediyorum.

Bana bu tür garip bir aidiyet ve mutlak terk edilmişlik duygusunu hissettirenin o kadar insan arasından o olmasından nefret ediyorum.

O benim düşmanım.

O benim düşmanım olmalı.

Ama ağzımı sikerken, kullanırken, vahşileştirirken, daha fazlasını istemekten, daha fazlasını istemekten kendimi alamıyorum.

Hiç kimse için dizlerimin üzerine çökmem. Bu aşağılayıcı bir pozisyon ve bir zayıflık sembolü, ama onunlayken öyle hissetmiyorum.

Onunlayken, onun bana verdiği kadar benim de ona zevk verdiğim bir güç pozisyonu gibi hissediyorum.

Bana sahip olduğunu söylüyor, ama onun bana sahip olduğu kadar ben

de ona sahibim.

Ağzıma her girişinde benden bir parça alıyor, ben de ondan bir parça alıyorum.

Kimseye göstermediği kısmı.

Dinamiklerde bir değişim, bir güç oyunu. Dizlerimin üzerinde olmam güçten yoksun olduğum anlamına gelmez; bu sadece gücü tamamen farklı bir şekilde elde ettiğim anlamına gelir.

Kapı çalınır. "*Mon chou?* Lars'ın çöreklerini getirdim."

Charlotte'un sesiyle ikimiz de donup kalıyoruz - donup kalmak derken Ronan'ın boğazımın arkasında durup beni saçlarımdan tutmasını kastediyorum.

Oksijen eksikliği nedeniyle çevresel görüşümde siyah noktalar oluşuyor. Nefes almakta zorlanıyorum ve belki de bu yüzden başka birinin varlığıyla bile sis dağılmıyor. Hâlâ sürükleniyorum, dalgaya biniyorum, daha fazlasına ihtiyacım var.

"Hemen geliyorum anne." Sesi normal geliyor, ya da en azından koşullar göz önüne alındığında biraz normal. Tekrar bana odaklanıyor ve şehvet dolu bir sesle fısıldıyor. "Birinin içeri girip seni bu şekilde, sikimle boğulmuş halde görmesi hakkında ne hissediyorsun?" Başımı çılgınca sallıyorum ama o sadece sırtıyor. "Nişanlım olmak istiyorsun ama artık benim fahişemsin." Saçlarımdaki tutuşu daha güçlü, daha kontrollü hale geliyor. "Sadece benim için yaratılmışsın."

Bu kelimeler başımı döndürüyor ve bunun tek nedeni havasızlık değil.

Benimle böyle konuştukça daha da ıslanıyorum. O ne kadar ahlaksızlaşırsa, ben de onun ağına o kadar düşüyorum.

Ağzıma girip çıkmaya devam ediyor, bu sefer daha hızlı ve daha sert. Beni yönlendirmek için saçlarımı kullanıyor, onun onayı dışında herhangi bir hareket yapmama izin vermiyor.

Ben onun elinde bir kuklayım, doymak bilmeyen, istekli bir kukla.

Omuzları sertleşiyor ve başı hafifçe arkaya eğiliyor. Ağzıma güç vermeyi bıraktığında erkeksi güzelliğine ve tam kontrolüne bakmaktan kendimi alamıyorum. Boğazımın arkasına tuzlu bir şey çarpıyor, sonra çeneme damlıyor, yüzümü kaplayan salya ve gözyaşlarıyla karışıyor.

Ronan homurdanıyor, beni dikkatle izliyor, ağrıyan ağzımdan çekilirken neredeyse kendisi bir pus içindeymiş gibi. Dölünü başparmağıyla topluyor ve sanki bir santimi bile kaçırmak istemiyormuş, bir damlasını bile ziyan etmek istemiyormuş gibi dudaklarımı onunla kaplıyor, her tarafına bulaştırıyor.

Ağzımı dürttüğünde, başparmağını içeri alıp emerek temizlemekte tereddüt etmiyorum. Tek parmağını dilimin üzerinde gezdirirken boğazının derinliklerinde inliyor.

Ses bana bir şeyler hissettiriyor. Gurur duyuyorum, çünkü bunun arkasındaki sebep benim. Tanrısal yüz hatlarının memnuniyetle kırıışmasının sebebi benim.

Şehvet duyuyorum, çünkü iki orgazmdan sonra bile daha fazlası için açgözlüyüm. Ellerini tekrar üzerimde istiyorum. Beni kendi kendime kurduğum kaleden nasıl çıkaracağını bilen güçlü, zayıf ellerini.

Tam olarak tanımlayamadığım başka bir duygu daha var, omuzlarımı birbirine vuran ve kaçıp bir daha geri dönmek istememe neden olan bir duygu.

"Ronan?" Charlotte'un sesi tekrar gelir.

Boxerını ve pantolonunu yukarı çekerken büyü bozuluyor ve bir anda tüm evrenimin içine eden biri gibi değil, normal biri gibi görünüyor.

Bana son bir kez şaşkınca bakıyor ve kapıya yönelmeden önce sessiz kalmamı işaret ediyor.

Yatağın yanında kambur duruyorum, sırtının köşede kayboluşunu izlerken kalbim neredeyse göğsümden çıkacakmış gibi atıyor.

Hayatımda ilk kez kendimi kullanılmış hissediyorum ama yine de çok memnunum. İşte o zaman başımın büyük belada olduğunu kabul etmek için zaman ayırıyorum.

R O N A N

T Doğduğum günden beri rol yapmanın iyi tarafı, çoğu insanın gerçek beni görememesi.

Bazen o piçi ben bile göremiyorum. Yıllarca gayet iyi çalıştı ve ömür boyu abonelikten bahsediyoruz.

Benimle Teal gibi biri arasındaki fark - şu anda evinin merdivenlerinin tepesinden bana dik dik bakıyor - onun saklanamıyor olması.

'Siktir git' havasına sahip olsa bile çok gerçek, çok çiğ. Sahte olamaz ya da kastetmediğı şeyleri söyleyemez ve bu yüzden RES salonlarının ikiyüzlü oyununa asla uymaz.

Kızlar uyum sağlamak için her şeyi yaparken, o sadece sevdiği şeyi takip etti. Bir kez bile gülmedi ya da gülümsemedi çünkü bu bekleniyordu. O bir bükülme ile sosyal olarak garip bir fasulye. Çoğu sosyal açıdan beceriksiz insan bu kategoride olmak istemezken, Teal bundan hoşlanıyor - hatta bundan gurur bile duyuyor olabilir.

Bakışları da gerçek. Muhtemelen onunla ilgili en gerçek şey onlar, kalın kaşlarının çatılması ve cildinin bastırılmış öfkeyle kızarması. Kelimeler olmadan, benim burada olmamdan nefret ettiğini söylüyor. Kısacası benden ve varlığımdan nefret ediyor.

Sıraya gir, Belle.

Son bir haftadır, protestolarına, iğnelemelerine ve etrafta ne zaman bir yetişkin olsa beni bir tamirci gibi otobüsün altına atmaya çalışmasına rağmen onu okula ben götürüyorum.

Beni geçiştirmeye, görmezden gelmeye, yokmuşum gibi davranmaya çalışıyor. Bu işe yaramadığında, beni kötü göstermeye çalışıyor.

Teal hala halk oyununda bana karşı kazanamayacağını anlamıyor. Ben çok seviliyorum, çok cana yakınım ve Cole gibi aldatıcı bir sakinlik görüntüsü vermiyorum. Bu nedenle insanlar benden hoşlanıyor ve doğal olarak bana yöneliyorlar.

Bu bir hediye değil. Asla yalnız kalmayacağıma karar verdiğimde kendime verdiğim bir söz.

Bir saniye bile. Göz
kırpma için bile.

Bunu başarmak için insanların benden hoşlanması gerekiyordu. Farkına bile varmadan, sosyalleşmek isteyen herkesin fantezisinin özeti haline gelmeye başlamıştım.

Teal ve ben bu yönden zıtız. O kendi seçimiyle yalnız kaldı, asla zorla değil. Bu konuda zorlanmadı, çünkü insanlar ona toplumdan dışlanmış ve Şeytan'a tapan biri dediklerinde bile onlara yüz vermedi. Sadece sineye çekmiş ve onlara orta parmağını göstermiş.

Peki nasıl oluyor da onun gibi biri, benim insan tasavvuruma uymayan biri, düşüncelerimi tüketebiliyor?

Onu düşünmeyi bırakmadım. Elbiseleri ve saçları darmadağınık, dudakları ağzını siktığım için şişmiş bir halde evimden ayrıldığı günden sonra, İkinci Ron Astor'un fantezisi gerçek oldu.

Her gece rüyamda onun bana bakan siyah gözlerini görüyorum ve neredeyse hala dilimde onun tadı var.

İyi olacağımı söyleyen küçük sesini hâlâ duyabiliyorum. Sikeyim. Kelimeleri hiç bu kadar sevmemiştim, bir kızı hiç onun kadar düşünmemiştim.

Neyse ki, bu istenmeyen ilgiden kurtulmak için en iyi çözüme sahibim. Yeterince yaklaşırsam, sonunda ondan bıkacağım. Düşüncelerimi meşgul etmesinin nedeni, onun hakkında hala çok az şey biliyor olmam ve erkekler konusundaki kötü zevki.

Onun tipi olmalıyım.

Her neyse, bu yüzden o günden beri her gün geliyorum. Muhtemelen onunla ne yapacağımdan korktuğu için benimle yalnız kalmaktan kaçınarak uzaklaşmaya başladı.

O günden beri kafam aşırı çalışıyor, onu öyle bir becereceğim ki benden önceki ve sonraki herkesi unutacak.

Bekle. Peşime adam mı takıyor? Bu düşünce hoşuma gitmedi.

Knox oflayıp puflayarak geldiği yere geri dönerken omzumu sıkıyor. Okula gitmeden önce biraz daha zaman kazanacak - bu onun

Desen. Fark etmez. Er ya da geç, benim için gelecek.

Kelime oyunu yapıyorum.

"Boş ver onu. O hep böyledir." Knox masanın üzerindeki kaseden bir elma alır ve yüksek sesle çıtırdatır.

"Hep böyle miydi?" Ben de bir elma alıp havaya fırlatıyorum, umursamazmış gibi davranıyorum.

Knox ve ben haftalardır yakınlaşıyoruz ama son zamanlarda futbol antrenmanlarında bile mesafeli davranıyor. Ayrıca kız kardeşi hakkında konuşmaktan da hoşlanmıyor ki kardeş ilişkisini göz önünde bulundurduğumda bunu anlıyorum.

Ama içimden bir ses başka bir şey saklamaya çalıştığını söylüyor.

Bir sırrı bu kadar uzun süre saklamak bana bazı avantajlar sağlıyor; en önemlisi de birinin bir şey sakladığını hissedebiliyorum.

Knox, mesela.

"Neden soruyorsun?" Kocaman bir ısırik daha alıyor. "Onun en derin, en karanlık sırrını sana söylememi istiyorsun, böylece bunu ona karşı kullanabilirsin?"

Bir elimi havaya kaldırıp beyaz bayrak sallıyormuş gibi yapıyorum. "Sadece ikimizin de istemediği bir nişanı bitirmek istiyorum."

Ya da en azından ben istemiyordum. Artık o kadar emin değilim. İlişkimiz biter bitmez başka biriyle birlikte olabileceği düşüncesi, onu boğazından yakalayıp artık başkasını düşünmeyene kadar becermek istememe neden oluyor.

Daha önce bir kız hakkında hiç böyle düşüncelerim olmamıştı, hatta seksi bu şekilde görmemiştim.

Benim için sevişmek, insanları yakın tutmanın, geceleri asla yalnız geçirmemenin bir başka yoluydu. Bazı boktan fikirler içeri daldığında bile, genellikle onları sorunsuzca kovardım.

Teal ile değil.

Sanki onları dağılmış beynimde ön plana çıkarıyor. Knox yavaşça çığnıyor. "Nişanlanmak istiyor."

"Neden yapsın ki?"

Bir omzunu kaldırır. "Keşke bilseydim. Kız kardeşimin senin gibi bir zamparayla birlikte olmasını istediğimi mi sanıyorsun, dostum?"

"O zaman birbirimize yardım edebiliriz."

Kaşlarını kaldırıyor. "Ya da kız kardeşim için doğru olanı yapabilirsin." Siktir et.

"Artık Orta Çağ'da değiliz, Van Doren." "Görünüşe göre baban aksini düşünüyor."

İçimi çekiyorum, elmayı fırlatmadan önce duraklıyorum. "En azından bana onun hakkında bir şeyler söyle ki ona doğru davranabileyim."

Daha doğrusu, onu daha iyi tanımak. Onu en samimi anlarında gördükten sonra bile, hala bir bilmedir. Kendini kapatıyor, hemen kaleler ve duvarlar inşa ediyor.

Knox çığnıyor, bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Onu ürkütme." "Ne?"

"Bir anda ortaya çıkıp onu şaşırtmayın. Varlığınızın farkında değilken ona dokunmayın. Buna kötü tepki verir."

Birkaç şey yerine oturuyor - hafifçe zıplaması ve sonra bunu hemen gizlemesi, dolaba sığırken ağır ağır nefes alması.

Bir çeşit atağı var.

Ama onu duvara yapıştırdığımda yoktu. Beni zaten tanıdığı için miydi?

Yüzümü tamamen Knox'a döndüm.

"Sebebi ne?" "Çocukluk travması."

"Elsa'nın annesiyle olan şeyler mi?" Knox'la yakınlaştığımız ve partilerde karanlık köşelerde ot içtiğimiz zamanlarda bana Teal'le birlikte Ethan Steel'in ailesinin bir parçası olduklarını ve karısının onlara neler yaptığını anlatmıştı.

Aiden'in başına da benzer bir şey geldiğinden şüpheleniyorum ama herif bundan hiç bahsetmiyor.

"Hayır. Daha derin bir şey." Bitmiş elmayı çöp kutusuna atıyor. "Günün psikolojik dersi için hepsi bu kadar."

Daha derin bir şey mi?

Akli dengesi bozuk bir kadın tarafından kaçırılmaktan, onun ölü oğlu gibi davranmaya zorlanmaktan ve onun tarafından kesilmekten daha derin ne olabilir? Teal ve Knox'un dizlerinde o zamanların kanıtı olan soluk yara izleri var.

Bir elini cebine atıyor ve bana ters ters bakarken gözleri biraz düşüyor. "Bu nişanı istemediğini biliyorum ama kız kardeşime herhangi bir şekilde zarar verirsen kökenimin kanıtını görürsün. *Bizim kökenlerimizin.*"

Sokak çocukları. Bir fahişenin babalarını bile tanımayan çocukları, çünkü anneleri bile tanımıyor.

Van Doren ikizlerinin gerçeği bu. Edric dahil herkes bunu biliyor. Ethan Steel'in onların babası olması kökenlerini değiştirdiği anlamına gelmiyor. Yine de Edric, Ethan'la ortaklık için nişanlanmayı kabul etti.

Beni kime atacağı umurunda değildi.

Kontluk 101: Fahişeler gibi görücü usulü evlilikler için çocuklarınızı satmak.

"Sadece bir tavsiye," diyor Knox. "Öyle mi?"

"Ona aşık olma."

Gülüyorum, elmayı ona fırlatıyorum. "Bu asla olmayacak."

Meyveyi başının üstünde yakalar. "Güzel, çünkü bu asla karşılık bulmayacak. T nasıl hissedeceğini bilmiyor."

Sanki bu durum onu uzun zamandır rahatsız ediyormuş ve başkalarının da aynı duruma düşmesini istemiyormuş gibi üzüntüyle söylüyor.

Tam o sırada merdivenlerden iner. Bu kez yanında Ethan'ın ortağı, danışmanı ya da her ne haltsa Agnus var. Ona bazı şeyleri soruyor ve o da her şeyin ayrıntılı açıklamasını yaparak cevap veriyor.

Sonra bir şey oluyor, masayı öyle sıkı kavramamı sağlayan bir şey ki tendonlarımın kopmamasına şaşıyorum.

Merdivenlerin dibine geldiklerinde, ona bakıyor ve dudakları şehvetli bir gülümsemeye dönüşüyor - yumuşak, sıcak, lanet olası melek gibi.

Dürüst olduğunu biliyorum çünkü hayatını kurtarmak için sahte bir gülümseme yapamıyor. Ciddi olduğunu biliyorum çünkü tüm vücudu Agnus'a doğru bakıyor.

Benim tipim en az on beş yaş büyük, deneyimli ve tüm zaman boyunca uyuşturucu kullanan bir jigolo gibi gülümsemeyen biridir. Kısacası, sen değilsin.

Sözleri kafamın arkasında bir döngü halinde oynuyor.

Bakışlarım son on yılını birlikte geçirdiği, gülümseyerek baktığı adama kayıyor.

Onun lanet tipi.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirmek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. Masadan kalkıp onlara doğru ilerliyorum. Gülümsemesi düşüyor ve bana 'uzak dur' bakışı atıyor.

Uzak durmak mı? Uzak mı durayım?

Bir elimi sırtının küçük kısmına koyuyorum ve tamamen hareketsiz kalırken vücudundan hafif bir ürperti geçiyor.

Şurada. Çok daha iyi.

"Agnus, değil mi?" Dişlerimi göstererek ona sırtıyorum.

O da benim gibi ilk kez tanışıyor muyuz gibi davranarak başıyla onaylıyor.

"Bize izin verirseniz, nişanlımı okula bırakacağım."

"Agnus bunu yapabilir." Kıpırdanmaya çalışıyor ama parmaklarımı belinin hassas derisine batırıyorum ve nefesinin altında irkilmesine neden oluyorum.

"Eminim meşgul bir adamdır." Gülümsüyorum. "Değil mi?"

"Evet, gerçekten." Adam kızın saçlarını karıştırıyor ve kız öyle bir kızarıyor ki solgun teni pembeleşiyor. "Eve bırakılmak istersen beni ara."

Azı dişlerimi gıcırdatıyorum ama her zamanki gülümsememle konuşuyorum. "Gerek yok. Ben yaparım

o."

Ve böylece onu da yanımda dışarı sürükledim. Sadece birkaç saniye içinde, benim

ruh hali griden siyaha döndü. Hayır, siyah değil - kırmızı, ve lanet olası katil.

"Sana beni almamanı söylemiştim," diye itiraz ediyor. "Ben de sana işlerin böyle yürümediğini söylemiştim." "Bırak gideyim, Ronan. Yetişemiyorum."

Girişe ulaştığımızda ona bakıyorum. Onu bileğinden tutuyorum ve o bana yetişmeye çalışırken kendi ayakları üzerinde tökezliyor.

Gitmesine izin vermek yerine, onu duvara çarptım. Sırtını küt yüzeye yaslayınca nefesi kesildi. "Agnus'a sahip olduğun için seni kaldırmama ihtiyacın yok mu?"

"Şey, evet." Sesindeki titremeye rağmen bana bakıyor.

"*Evet, öyle* mi?" Gülüyorum ama arkasında mizah yok. Onun da bunu gördüğünü biliyorum çünkü yutkunuyor, siyah gözleri korkuya benzer bir şeyle doluyor.

Korku iyidir. Korku onun yerini bildiği anlamına gelir.

"Yani bu senin baba sapkınlığını mahvettiğim anlamına mı geliyor, Teal?"

"Canın cehenneme, tamam mı? Agnus hakkında bu şekilde konuşmana izin vermeyeceğim." "Peki onun hakkında ne şekilde konuşmalıyım?"

Senin bu hale gelmenin sebebi o mu?

fanteziler, *ma belle*? Öyle mi?"

"Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim."

Onu çenesinden kavriyorum ve boynunu eğik bir açıya zorluyorum, böylece ona bakıyorum. "Unut onu, hemen şimdi başla."

"Yoksa ne olur?"

"Yoksa seni pişman ederim."

Yüz hatlarında bir şey kıvılcımlanıyor, bir meydan okuma, göğsünü şişirmeden önce bir tür 'oyun başla dı'. "Hayır."

"Oh, Teal." Tenini okşuyorum, içim yanıyor olsa da sesim sakın ve dokunuşum nazik. "Boku yedin."

TEAL

İ eçmişte RES'in koridorlarında yürürken birbirlerine fısıldayan ya da bir köşede öpüşen çiftler gördüğümde, yanlarından hızla geçerdim.

Aiden'la birlikteyken Elsa'nın yanında mümkün olduğunca az bulunmaya karar verdim. Sanki baş başaymışlar gibi onu dillemeye başladığında kimseyi umursamıyor. Xander'la çıkmaya başladığında Kim'den bile uzak durdum çünkü kitaplarda okuduğum ve gözlerimi fena halde devirmeme neden olan ruh eşleri havasını veriyorlardı.

Ruh eşi diye bir şey yoktur. Bunların hepsi kimyasal bir reaksiyon, bir dopamin patlaması, bir yükseliş ve her yükseliş gibi eninde sonunda yok olacak.

Elsa ve Kim'e tam olarak bu sözleri söylediğimde bana güldüler. Anlamadığımı düşündüler. Asıl anlamayan onlar ve zamanla ben de 'Ben size söylemiştim' diyebileceğim.

Bu planın ve genel olarak düşüncelerimin çöküşü, bunun gibi bir andır.

Koridorda yürürken Ronan kolunu belime dolamış, ne kadar dirsek çeksem de kıpırdamıyor.

Aksine, sanki doğuştan birbirimize bağılmışız gibi kendini yanıma daha sıkı yapııştırıyor. Knox ve ben bile öyle değildik.

Onun yakınlığı planımda bir çentik. Baharatlı kokusunu içime çekmeye ve sıcaklığının tadını çıkarmaya devam etme şeklim, o bağımlılık durumuna tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. Bilirsiniz, daha önce belirlediğim yüksekliğin ardından gelen şey benim altımda.

Sadece bu da değil, beni evimde köşeye sıkıştırdığından beri hiçbir şey olmamış gibi davranıyor.

Hala kızlara - ve erkeklere - ve öğretmenler ve okul personeli de dahil olmak üzere yolumuza çıkan herkese gülümsüyor.

Ölüm lakabına rağmen burada seviliyor. Üstünü çizim - sadece sevmekle kalmıyor, aynı zamanda ona tapılıyor ve her tanrı gibi onun da bir dini ve kurbanlar için bir sunağı var. Instagram ve Snapchat'tekiler dışında takipçileri ve fanatikleri var.

Söz konusu fanatikler, çoğunlukla da kadınlar, Ronan beni yanına çekip tüm dünyanın, daha doğrusu okulun görmesi için etrafta dolaştırdıkça bana ters ters bakmaya devam ediyor.

Dikkat çekmeyi sevmiyorum ve bunun nedeni Elsa gibi radarın altında kalmayı tercih etmem değil, dikkat çekmenin aptalca bir şey olması. İlgiyle ne yaparsın? Onu yiyemezsin bile.

Ayrıca, parmaklarını kalça kemiğimin etine sokan şerefsiz gibi dikkat çekmeye çalışan insanlar da çok sahtekârdır. Aslında ne sakladıklarını asla bilemezsiniz.

Onun bir jigolo, sahte, sığ biri olduğunu düşünüyordum ama Ronan Astor'un görüldüğünden daha fazlası olduğunu zor yoldan öğrendim. O, geldiğini asla göremeyeceğiniz bir felaket. O, popülerliğin, pitoresk gülümsemenin ve ailenin altında saklı bir canavar.

Lanet ailesi.

Ne yapacağı kestirilemeyen biri olması, odasında annesiyle kapının diğer tarafında karşılaştığı andan beri beni geriyor.

Bunu itiraf etmekten hoşlanmıyorum ama beni sarsıyor. Planıma çentik üstüne çentik atıyor ve akıl sağlığımı korumak ve net hareket tarzımı korumak için ondan uzak durmam gerekiyor.

Ama aynı zamanda, daha önce beni duvara çarpıp Agnus'tan uzak durmam için uyardığında, onu kışkırtmaktan kendimi alamadım.

İnsanları kışkırtan bir tip değilimdir - hatta her türlü kışkırtmanın yanından geçip giderim - ama onunla birlikte tüm domino taşlarım yerlerinden oynadı ve devrildi.

Düzen ya da strateji yok, sadece bilinmeyen var. Siyah dumanla kaplı karanlık bir labirente atılmak gibi.

Gerçek şu ki, parmaklarımı diğer Ronan'a daldırmak istiyorum, sadece benim görebildiğim, popülerlik oylaması için yarışmayan Ronan'a.

Bunu neden isteyeyim ki? Bilmiyorum.

O da yardımcı olmuyor. Ne buraya gelirken ne de şimdi tek kelime etmedi.

Boku yedin.

O söyledi. Onu duydum. Neden harekete geçmiyor? Misilleme yapması için çok beklemem mi gerekiyor?

Misillemesi ve bu sefer ne kadar ileri gideceği konusunda heyecanlandığım için doktora görünmem gerekiyor mu?

"Özenti sürtük," diye fısıldıyor Claire, geçen gün yanımdan geçerken.

Genelde onlara zaman ayırmasam da, kendimin sınırlarımdayım ve sürtüklerin beni ezip geçmesine izin vermiyorum.

Bunu bir plan için başlattıysam ne olmuş? Herkes yerini bilmeli.

"Hey sen." Ronan'ı da durmaya zorlayarak duruyorum.

Kız ve arkadaşı bana ters ters bakıyor, sonra da Ronan'a kirpiklerini kırıştırıyorlar. "Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, neden yüksek sesle konuşmuyorsun?"

Herkes duysun diye mi?" Sesim sakın, hatta nötr.

Küçük bir kalabalığın toplanmaya başladığını fark ettim, ama daha az umursayamazdım.

Bu onlarla ilgili değil; benimle ilgili.

Öz değerim. Saygınlığım.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Claire masummuş gibi davranıyor, Ronan'a hâlâ 'sık beni' bakışı atıyor.

"Ronan'ı ondan çaldığın gerçeği dışında." Uzun boylu sarışın bir kız olan arkadaşı elini kalçasına koyar.

"Hanımlar." Ronan sırtıyor, ses tonu o iğrenç mutlu-şanslı ses tonu.

"Kavga etmeyin. Herkes payını alacak."

Herkes pay mı alıyor?

Herkes pay mı alacak?

Yüzüme hücum eden kan yüzünden yanmadığıma şaşıyorum.

Ama yine de neden umurumda olsun ki? Ben nihai hedefime ulaştığım sürece istediği kadar hisse verebilir.

O önemli değil.

"O böyle düşünmüyor Ron." Claire sorunları olan bir çocuk gibi surat asıyor.

Ron.

Tabii ki erkek-fahişe diyorlar.

Konuşmaya fırsat bulamadan kendimi onun elinden kurtarıyorum ve Claire'le burun buruna gelene kadar ona doğru ilerliyorum. "Neden biliyor musun?"

Hakkını yemeyelim, duruşunu bozmuyor ve onu korkutmuyormuşum gibi davranıyor. Ne de olsa bu okuldaki kadın nüfusu onunla aynı fikirde, benimle değil.

"Ben onun nişanlısıyım. Bu terimi hiç duydun mu?" Burnumun ucuyla ona bakıyorum. "Google'da arat, belki o zaman konuşabiliriz."

Claire'in yüzü kaşlarını çatarak buruşuyor ama arkadaşı parmağıyla beni işaret ediyor. "Sen sadece onun nişanlısısın çünkü buna zorlandı. Görücü usulü evlilik. Google'da ara."

"Ben yaptım ve hepiniz kırıntılar için yalvarırken ona resmen sahip olmayı bu şekilde başardım." Önce ona, sonra da ağızları bir karış açık ya da gözlerinde kötü niyetle beni izleyen kızlara -ya da her ikisine birden- bakıyorum. "İçinizden biri beni tehdit ederse, vereceğim tepki hiç hoşunuza gitmeyecek. Bu benim ilk ve son uyarım."

Sonra Ronan'ı tutup olay yerinden uzaklaştırıyorum. Onu diğerlerine sırtırken, özür dileyen gülümsemelerini sunarken ya da masum bir jigolo gibi görünmek için her ne yapıyorsa onu yaparken bulmayı umuyorum ama bakışları tamamen benim üzerimde.

Sadece ben.

O zengin kahverengi gözler, hafif renkli bir renk tonuna sahip, o kaşlar hafifçe kavisli. Hayatında ilk kez okul bahçesinde gülümsemiyor, sırtmıyor ya da sırtmıyor. Aksine, biraz kızgın görünüyor.

Onu koridorda iterken buna odaklanacak zamanım yok. Sınıfa yaklaştığımızda, gitmesine izin verdim.

Diğer kızlar uzaktan izliyorlar. Şeytan'a kurban sunduğumu düşündükleri için yarısı korkmuş olmalı - iyi. En azından bu onları benim davamdan uzak tutar. Diğer yarısı benden daha çok nefret ediyor ve ölümümü planlıyor gibi görünüyor.

Hepsinin canı cehenneme.

Buraya kadar o küçük sürtükler çalışmamı mahvetsin diye gelmedim. için.

Dürüst olmak gerekirse, halka açık gösterinizin arkasındaki tek nedenin bu olduğunu mu düşünüyorsunuz?
sahiplik?

Kafamın içindeki sesi duymazdan geliyorum, aynı anda içimden geçen bu duyguları irdelemek istemiyorum. Hepsini bir kenara bırakın, tek bir duyguyu aynı anda kavramak bile zor.

"Bu da neydi şimdi?" Ronan beni kolumdan tutarak sınıfa girmemi yasakladı.

"Bir şey yok." Tekrar içeri girmeye çalışıyorum.

Bu sefer beni arkasına çekti ve sırtımı öğretmenler odasının yakınındaki karanlık bir köşenin duvarına çarptı.

Lanet olsun. Onun nesi var ve beni duvarlara mihliyor? Ve neden omurgam beklentiyle karıncalanıyor?

Bakışlarıyla karşılaştığımda, biraz boş, biraz okunamaz, biraz gölgeli. "Dedim ki. Bu da neydi böyle?"

Bana o şekilde baktığında tüm bedenimin canlanması çok mu yanlış? Ne zaman maskesini çıkarıp bana gerçek, ham halini gösterse?

Sadece bana. Benden başkasına değil.

Yine de sert ses tonumu kullanıyorum. "Başkalarının önünde bana saygısızlık etmeye cüret etme Ronan. Buna iyi tepki vermem."

"Belli ki." Parmakları koluma giriyor ve teni ceketim ve gömleğimle benimkinden ayrılmış olsa da, sanki çıplak etimi kavlıyor ve kendini ona kazıyor gibi.

"Bırakın beni," diye tıslayarak etrafımızı izliyorum. Öğretmenler bu sahneye iyi tepki vermeyecektir.

"Bazı şeyleri açıklığa kavuşturmadan olmaz." "Hangi şeyleri?"

"Bana sahip olduğuna dair aptal inancın gibi." Sesi soğuk, hatta acımasız. "Bana sahip değilsin, *Belle*. Tam tersi."

Çenemi kaldırıyorum. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"İşte bu, ve eğer bana bir daha meydan okursan, bunu kanıtlarım." "Nasıl kanıtlayacaksın?"

"Az önceki şovunuzu düşünürsek..." Sözünü kesiyor. "Bunu bilmek istemezsin."

"Ronan," diye uyarıyorum.

"Teal." Sırıttıyor.

"Siktir git."

"Eğer uyarımı dikkate almazsan seni becermekten fazlasını yapacağım." "Sen neden bahsediyorsun?"

Kolunu başımın yanındaki duvara dayıyor ve yüzü benimkinden sadece bir nefes uzakta olacak şekilde eğiliyor. Göğüslerim ceketinden bir santim uzakta kabarıyor.

"Agnus'tan uzak dur ve daha önce de söylediğin gibi bu senin ilk ve son uyarın."

Tahrik duygusu beni tekrar vuruyor. Beni öpmesini, dudağımı ısırmasını ve kan akıtmasını istiyorum. Sanki bu dünyadaki son günüymüş ve o günü birlikte geçirmek istediği tek kişi benmişim gibi beni yutmasını istiyorum.

Ama en önemlisi, onun bana hayat vermesini istiyorum.

"Peki ya yapmazsam?" Mırıldanıyorum.

"Çok fazla sikişceğim ama seninle değil." Yüzü ve sesi nötr. "Röntgencilığe meraklı olduğun için ön sıralarda oturabilirsin. Claire ve arkadaşını becerirken sana bir gösteri sunacağım, sen de izleyeceksin ve sen olmayacağını bileceksin."

İçimde kırmızı ve sıcak bir şey patlıyor. Kendi kanım, damarlarım ya da öfkem olabilir; bilmiyorum. Tek bildiğim susamayacağım. Hizmet ettiği şeyi geri vermek zorundayım.

"Ondan sonra şovumu izleyebilirsin." Parmaklarımı kravatının üzerinde gezdiriyorum. "Bir arama listem var, biliyorsun. Beni beceren tüm erkekler tekrar yapmak için açık olacak ve tahmin et ne olacak Ronan? Onlar benim tipim - yaşlı, deneyimli ve bir kadını nasıl iyi hissettireceklerinin farkındalar."

Kalın sessizlik aramızda bir saniye kadar uzun süre kalıyor.

Ronan'ın daha önce yaptığı gibi harekete geçmesini bekledim. Bana hayır demesini, beni öpmesini ya da herhangi bir şey yapmasını bekledim.

Onun yerine gülümsüyor.

Neden gülümsüyor ki?

"Bunu sen yap, *Belle*." *Ne?*

"Şimdi izin verirseniz, gidip üçlü planımı yapacağım." Beni itti.

Tenimdeki havanın boşluğu terk edilmek, bir kenara atılmak gibi.

Bu dünyada en nefret ettiğim duygulardan biri.

"Şaka yapmıyorum." Sırtına doğru konuşuyorum.

"Bunu yapacağım." Omzunun üzerinden bana

bakıyor. "Ben de yapacağım." Ve sonra tekrar

yürümeye başladı. Lanet olsun. Lanet olsun.

Bu şekilde gitmemesi gerekiyordu. Neden beni durdurmuyor?

Yapmalı ve ben de karşılığında onu durdurmalıyım.

Tabii bu göt herif gerçekten bunu yapmak

istemiyorsa? Ciddi olamaz.

"Ronan." Beni görmezden gelmesini bekleyerek adını söylüyorum ama o dönüp bana bakıyor.

Yüzünde hâlâ o iğrenç gülümseme var, yakıp kül etmek istediğim gülümseme. "Ne oldu, *Belle*?"

"Bu da başka bir oyun mu?"

"Bilmiyorum. Sen söyle, çünkü ben adil oynamam."

"Aletin olması, bir şeyleri sadece senin yapabileceğin anlamına gelmez."

"Bir amcığın olması, bir şeyleri yapabilecek tek kişinin sen olduğun anlamına gelmez," diye karşılık veriyor hiç vakit kaybetmeden.

Bu bir meydan okuma. Bana meydan okuyor. "Ne istiyorsun?" Tersliyorum.

"Söyle bana." "Bana söylemeni istiyorum."

"Ne istediğini nereden bileyim?" "Bir yolunu bul.

Bunu sen başlattın."

"Bunu ben mi başlattım?" İnanamayarak tekrarlıyorum.

"Yaptın. Şimdi, sen onu tamir ederken, ben de gidip dozumu alacağım."

Bu sefer, göğsümde bir şeyler büzüşüp ölse de, sınıfın içinde kaybolurken onu durdurmuyorum.

Siktir et onu.

Adil oynamayan tek kişi o değil.

R O N A N

Ten iyi planlar bir planla başlar. Bu, bela için bir tohum ekmek kadar basit bir şey olabilir.

Dün yaptığım gibi.

Claire ve arkadaşıyla üçlü yapma planımı açıkladığımdan beri Teal beni görmezden geliyor. İzlemediğimi düşündüğünde, arkamdan ters ters bakıyor.

Gözlerini dikmeden duramıyor. Bu onun kişiliğinde var ve duygularından arınabilmesinin tek yolu.

Bazen, ben onun çevresel görüş alanında olduğumda kaşları çatılıyor, sanki neler olduğunu anlayamıyormuş gibi. Bir şeylerin yanlış gittiğinin farkında ama nasıl düzelteceğini bilemiyor.

Bilmediği şey ise er ya da geç hizaya geleceği.

Benim lanet çizgim.

Dün akşam bütün geceyi Knox'la birlikte evlerinde geçirdim, rehberindeki her kimse onunla çıkmadığından emin olmak için. O enayiler hakkında daha sonra bir şeyler yapacağım. Onları hayatından silmekle başlayacak ve gelecekte onlarla temas kurmamakla bitecek.

Şimdilik hatasını kabul etmeli, ne yaptığını anlamalı ve bir daha yapmayacağına söz vermelidir.

Teal'de gerçek olmasının dışında bir şey var. Bir şeyi anlamadığında da çılgına dönüyor. Bu durum Google'ın onun için cevaplayabileceği bir şey değil, tıpkı benim onun hakkındaki sorularıma cevap veremeyeceği gibi. İnternette o ve Knox hakkında Ethan'ın üvey çocukları oldukları gerçeği dışında hiçbir şey yok. Her şey çok şüpheli ve Knox yardımcı olmasa da, yardımcı olan başka bir aile üyesi var.

Elsa'yı koşu antrenmanından hemen önce buluyorum, Aiden denen şerefsizin onu yalnız bıraktığı tek zaman.

Sahaya doğru ilerlerken kolumu omzuna doladım ve yanına düştüm. "En sevdiğim Ellie nasıl?"

"Çok Ellie'niz var mı?"

"Sadece üç." Sırıtiyorum. "Ve sen içlerinde en iyisisin." "Sen iflah olmazsın, Ronan."

"İltifatlarınız kalbimi ısıtıyor."

Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Antrenmanda olman gerekmiyor mu?" "İptal edildi. King'e söyleme."

"Neden olmasın?" diye fısıldıyor, sanki bu ayrıntılı bir komploymuş gibi.

"O her zaman bir pislik, ben ise sadece ara sıra bir pislik olabiliyorum." Gülüyor, yan tarafımı dürtüyor. "Bunu söylediğini duymasına izin verme."

"Sırrımız. Hayatım buna bağı - cidden."

"Madem bunu biliyorsun, neden onu kışkırtmaya devam ediyorsun?" Bir omzumu kaldırıyorum.

"Çünkü eğlenceli."

"Eğlenceli, ha?"

"Eğlenceden ya da eğlencesizlikten bahsetmişken, benimle evlenmeyi reddettiğin ve beni üvey kız kardeşine verdiği için hâlâ her gece yastığıma kapanıp ağlıyorum." Üzölmüş gibi yapıyorum. "Senin için sığ bir eğlenceden daha fazlasını ifade ettiğimi sanıyordum, Ellie."

"Hey, Teal harika

biri." "Öyle mi?"

"Öyle. Sadece yanlış anlaşıldı."

"Yanlış mı anladın, gerçekten mi? Dün okulda başlattığı dehşet hikâyesini duymuşsunuzdur."

Garip bir şekilde gülümsüyor. Tam on ikiden vurdum. "O sadece korumacı ve kışkırtılmaktan hoşlanmıyor."

"Sence bu nişan olayını istiyor mu?" "İstediğini söyledi."

Bu sözleri söylerken Elsa'nın yüzünün nasıl buruştuğunu kaçırmıyorum. Ona inanmıyor.

Bu çok ilginç.

"Sence yalan mı söylüyor?" İlgisizmişim gibi davranıyorum.

"Hayır, ama..." Dudağını ısırarak bana bakıyor. "Sen de benim arkadaşımısın ve bunu bilmen gerektiğini düşünüyorum."

"Neyi biliyorsun?"

"Bence Teal her zaman Agnus'a aşık olmuştur."

Yine lanet Agnus. O adamı bir daha gördüğümde çocukça ve karakterime aykırı bir şey olacak - ya da ruh halime bağlı olarak suç işleyecek.

"Bilesin diye söylüyorum, en çok seni seviyorum Ro." Elsa omzunda sallanan elimi okşuyor. "Agnus çok çıkarıcı biri ve babamın işleri için önemli biri olmasından hoşlanmıyorum. Eğer bir taraf seçmek zorunda kalırsam, bu şüphesiz seninki olacaktır."

Elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "Beni sevdiğini biliyordum. Şimdi, Aiden'in bilmemesi gereken şu üçlü hakkında..."

"Kes şunu." Kıkırdıyor.

"Yemin ederim benim aletim onunkinden daha büyük." "Bunu nereden biliyorsun?"

"Duş, Ellie. Hiç duydun mu? Aiden ve ben sayamayacağım kadar çok kez birlikte duş aldık."

Yanakları kızardı. "Bu görüntüye ihtiyacım yoktu."

Bir kaşımı salladım. "Evet, öyle yaptın. Şimdi onsuz ne kadar eğleneceğimizi planlayalım."

"Kim olmadan?" Aiden'in sesi planımı şeytanın kılıcı gibi kesiyor. Kolumu Elsa'nın omzundan çekip alıyor ve onu belinden tutarken aramıza giriyor. "Bugünden itibaren, ben burada yokken Elsa'ya yaklaşımana izin yok."

"Soru şu ki, burada değilsen nasıl bilebilirsin?" Alay ediyorum. "Güzel forma."

Bana ters ters bakıyor, ben de sırtıyorum. Antrenmanın iptal edildiğini öğrenmeden önce takım formasını ve şortunu giymişti. Hâlâ formamı giydiğime göre, demek ki başından beri biliyordum ve ona söylemedim.

Aiden'in damarına basmak. Güzel zamanlardı.

"Elsa sadece üçlü yapmayı kabul ediyordu," diye devam ediyorum. "İstersen izleyebilirsin."

Elsa susmamı işaret ediyor, güvenliğim konusunda endişeli görünüyor. Aiden'in hayatımı tehdit etmesini ve sene başından beri benim için kazdığı mezarı hatırlatmasını bekliyordum ama onun yerine sırtıttı.

Ne oluyor lan? Artık bağışıklığı mı var?

Hayır, hadi ama. Aiden'i kışkırtarak poker oynamayan yüzünü göstermesini sağlamak son zamanlardaki favori hobilerimden biri.

Ben de kabul ettim ve parmaklarımı şıklattım. "Bu senin için sorun olmadığı anlamına geliyor, değil mi? Ellie, boyutunu kastetmiştim ve -"

Sözümü kesti. "Nişanlın nasıl Astor?"

Gülümsüyorum. "Muhtemelen bazı satanist ayinler yapıyordur." "Hey!" Elsa beni azarlıyor.

Ben de sırtıyormuş gibi yapıyorum. Elsa'nın bilmediği şey, bu görüntüyü devam ettirmem gerektiği, Teal'i umursamadığıma herkesi inandırmam gerektiği.

- Bunu onun bile bilmesi gerekiyor. Aiden'ın Elsa'nın suretine bürünerek etrafta caka satması gibi onun da benim zayıflığım haline gelmesinin mümkün olmadığını anlaması gerekiyor.

Benim zayıflıklarım yok. İnsanlarım var.

Hayatımın her köşesini dolduran bir sürü lanet insan.

Peki ya Teal o kalabalığın arasından sıyrılırsa? Öğle tatilinde onu arayıp da bulamadıysam ne olmuş? Göstermeyeceğim ya da onu sormayacağım.

Hatasını kabul edip bana geri dönecek olan o olacak, tam tersi değil.

Ben bir kontun varisiyim. Gerçek duygularımızı asla göstermeyiz.

"Anlıyorum," diye düşünür Aiden. "O zaman Cole'la birlikte olmasının nedeni bu olmalı. Bilirsiniz, yol göstermek için."

Cole'la ne işi var?

Sanki aklımı okuyormuş gibi, Aiden'ın sırtışı genişliyor. "Onun ritüellerini biliyorsun.

İlginç olabilirler."

"Uh-huh." Dişlerimi sıkarak bunu nasıl söyleyebildiğimi bilmiyorum.

"Bahçedeler, arka tarafa yakın."

Cole, Teal'le birlikte bahçede, genellikle bir sürüngen gibi tek başına kitap okuduğu yerde. Onunla orada ne işi var?

Peki bana gelmek yerine Cole'la ne yapıyor? "Ben sormadım." Aiden'a gülümsüyorum.

"Sadece söylüyorum. Çok rahatlardı." Benimle konuşuyor ama dudakları Elsa'nın alnına doğru kelimeleri fısıldıyor. "Gelişmeleri bana gönder."

Sonra da kız arkadaşıyla birlikte koridorda kayboluyor, sahaya doğru değil.

Bir an için orada durup Aiden'ın sözlerini değerlendiriyorum. Beni kızdırmak için yalan söylüyor olabilir, ama sorun da bu zaten: yalan söylemiyor, yani. Kaosu seviyor ama bir şeyler uyduracak kadar değil.

Cole ve Teal rahatlar.

Elimi saçlarımda gezdiriyorum. *Hay sikeyim!*

"Hey, Ron." Claire'in yumuşak sesi, beni kolumdan yakalamadan önce kafamın içine giriyor. "Gergin görünüyorsun. Seni gevşetmemi ister misin? Reese'in de yardımı olur."

Yüzüne bakıyorum ama onu göremiyorum. Sikim o kadar sarkık ki, ikinci Ron Astor ağlamaya başlamak üzere - ve iyi anlamda değil.

Claire ve arkadaşı artık benim için bir bok yapmıyorlar. Onları becermeyi hiç planlamadım ve dn Teal'e meydan okumam sadece bir meydan okumaydı. Asla harekete geçmeyi planlamadım. Neredeyse eminim ki o da tehdidini yerine getirmeyi hiç düşünmedi.

Cole'la ne işi var?

"Görüşürüz, Claire." Okulun diğer girişine ve bahçeye doğru aceleyle ilerlerken onu ve hayal kırıklığına uğramış yüz ifadesini gözden uzaklaştırıyorum.

Kendime Cole'un onun tipi olmadığını söylemeye çalışıyorum. O daha yaşlı ve berbat tipleri tercih ediyor.

Yine de rahat. Aiden *rahat* dedi. Rahat ne demek? Ağacın altında birlikte oturup şiir mi okuyorlar? Konuşuyorlar - ki bu Teal'in olabileceği kadar rahat mı? Belki de *Nasıl Sıcılır ve Diğer Sorular* başlıklı kendi kitaplarını yazıyorlardır.

Kendime bunu söylerken bile attığım her adımda kanım kaynıyor. Görüş alanımda bile değiller ve ben bir orospuyu kesmeye ve bir pisliği öldürmeye hazırım.

RES'e ilk transfer olduğunda Cole'un ilk selamlaştığı kişi olması gibi kk şeyleri düşünmemeye çalışıyorum.

Ya da Aiden'in evinde ma izlediğimizde, onun isteyerek yanına oturduğu tek kişi olduğunu ve konuştuğunda onu nasıl dinlediğini.

Onun tipi değil.

Sonra onu kulübüne kabul edenin kendisi olduğunu ve o gece orada olacağını bildiğini hatırlıyorum. *Tesadüf* dedi piç kurusu.

Cole'da tesadüf diye bir şey yoktur. Her şeyi planlar, sonra da başından beri tesadfmş gibi davranır.

Sikik herif.

Ayaklarım kendi iradesiyle durdu. Tabii ki Cole ve Teal aynı bankta oturmuş kitap okuyorlardı.

Sanki bir dönem dizisindeymiş gibi aynı kitaptan okuyorlar. Teal saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. İşe yaramaz. Sa telleri çok ipeksi ve kısa sürede yüzüne düşecek. Cole'a gülümsüyor ve piç kurusu sanki bu sevimsiz bir gençlik filmiymiş gibi gülümsüyor.

Grşm kırmızıya döndü.

Bunun Cole ve Aiden tarafından planlanmış olması umurumda değil; Teal'den başlayarak hepsi yerlerini öğrenecekler.

Bir el kolumu kavıyor ve beni olduğum yerde durduruyor. Silver'ın hesapçı yüz hatlarına bakıyorum, kaltak maskesi yerinde ve belaya hazır.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Aiden onunla burada buluşmam için bana mesaj attı."

Tabii ki yaptı. O göt herif bir yerlerde kız arkadaşıyla sevişirken kan peşinde.

"Burada değil," diye mırıldanıyorum dişlerimi sıkarken.

"Bunu görebiliyorum." Beni bırakıp kollarını kavuştururken bakışları Cole ve Teal'in üzerinden ayrılmıyor.

"Bu konuda ne yapacaksın, kraliçe arı?" "Bir şey yapacağımı sana düşündüren nedir?"

"Hadi ama Silver, benim. İkimiz de o güzel küçük kafanın içinde bela planladığını biliyoruz." Sırıttıyorum. "İşbirliğine ne dersin?"

Kaşlarını kaldırıyor. "İşbirliği mi?"

"Cole ve Teal herkesle oynayabileceklerini düşünüyorlar ama bizi düşünmediler, değil mi?"

Dudakları sırtarak kıvrılıyor ve ben de ona sırtarak karşılık veriyorum.

Teal'i uyarmıştım. Ona boku yediğini söyledim ama dinlemedi. Sözler onu yola getirmediyse, eylem getirecektir.

TEAL

R Google'da arama yapmak zordur. Hangi kaynaklara inanacağınızı ve hangilerini söylenti olarak değerlendireceğinizi bilmeniz gerekir.

Astor ailesiyle ilgili son dedikodular gibi. Acaba Ronan amcasının dönüşünü ve kudretli kontun geçtiğimiz aylarda Charlotte'u nereye götürdüğüne dair söylentileri bilmektedir.

Ronan'ın bilip bilmemesi umurumda değil. Ne de olsa o bir Astor. Eğer internetteki bazı forumlar biliyorsa, muhtemelen o da biliyordur.

Babam ve Agnus bize her zaman internetin tavşan deliğinden uzak durmamızı söyler, çünkü gerçeklerden çok yalanlar söyler, ama ateş olmayan yerden duman çıkmaz.

Astor ailesinin sonunu şimdiden görebiliyorum, çünkü bundan emin olacağım. Göğsümün garip şeyler yapmasına neden olan tek kişi Charlotte. Keşke bunu ona bulaşmadan ya da zarar vermeden yapabilseydim.

derler ki, fedakarlık olmadan zafer kazanılmaz.

Çok üzgünüm, Charlotte.

Belki de ikiye bölünmüş davranmayı bırakmalı ve artık onu ziyaret etmemeli ya da mesaj atmamalıyım.

Ölüm ve korku arasındaki korelasyonla ilgili makaleye geçiyorum. İnsanların, intihara meyilli olanlar da dahil olmak üzere, içgüdüsel olarak ölmekten nasıl korktuklarıyla ilgili.

Ölüm korkusu bana yabancı bir kavram. Eninde sonunda gerçekleşecek bir şeyden neden korkarsınız ki? Nasıl olsa gelecek, bari ona doğru yapılan yolculuğu değerli kılalım.

"Ölüm ve savaş. İlginç."

Cole'un dingin sesiyle başım kalkıyor. Elinde *Calila e Dimna* adında, üzerinde hayvan resimleri olan bir kitapla yanıma kayıyor.

"İlginç bir kitap," diyorum.

"Biliyorum. Sonunda kopyamı aldım." Telefonumu işaret ediyor. "Ama senin makalen kadar ilginç değil."

Telefonuma bakıyorum. *Savaş Zamanlarında Ölüm ve Korku*.

Ekranı karartıyorum, bunu okumaktan utandığım için değil, Cole'un kitabı daha etkileyici görüldüğü için.

Cole üniformasını giymiş, ceketini çıkarmış ve gömleğinin kollarını dirseklerinin altına kadar kıvrımış. Yüzündeki sakin ifadeyle, kızların uzaktan hayranlık duyduğu yakışıklı kitap ineklerinden biri gibi görünüyor. Aiden'dan farklı nedenlerden dolayı. Kız kardeşimin erkek arkadaşı - hiç. Cole seviyor, ama tarafsız bir şekilde.

RES'e geldiğimde önce o bana yaklaştı ve sanki birbirimizi hayatımız boyunca tanıyormuşuz gibi benimle konuştu. Ayrıca bazı eğilimlerimiz de var.

Etkileşimlerimiz kolay ve endişe verici olmasa da, Cole'un her zaman uygun kolunda bir amacı olduğunu biliyorum.

Beni bir kez sattı ve bunu anlamadığımı düşünüyorsa kiminle uğraştığını bilmiyor demektir.

Aldatmada o kadar iyi olmayabilirim ama birini savaş alanına nasıl çekeceğimi biliyorum.

"Bana kitabından bahset" dedim.

"Eski masallar, daha doğrusu fabllar, on iki yüzyılda Arapçaya, oradan da İspanyolcaya çevrilmiş." İlk sayfayı açıyor ve parmaklarını kelimelerin üzerinde gezdiriyor.

"Ne hakkında konuşuyor?" Elimle gösterdim.

"Felsefe hayvanlar şeklinde anlatılır. Örneğin aslan kraldır ve farklı rolleri temsil eden başkaları da vardır."

"Ne gibi?"

"Öküz ve boğa. Sence neyi temsil ediyorlar?" "Kurnazlık mı?

Güç mü?"

Dudakları küçük bir gülümsemeyle titriyor. "Muhtemelen. Her masalın bir amacı vardır." "Tıpkı satrançtaki her taş ve dominolar gibi mi?"

"Aynen öyle."

Kaşımı kaldırıyorum. "Hey, bu okulun tamamı gibi bir şey."

O da benim hareketimi yansıtıyor. "Muhtemelen.

Hepimiz bir rolü yerine getiriyoruz." "Senin oyununda hangi rolü üstleniyorum Cole?"

"Woah." Şaşırmış gibi davranıyor. "Bana haksızlık ediyorsun, Teal."

"Peki ya *senin* adaletsizliğin? Ronan'a kulüpten bahsettiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Neden ben olduğumu düşündün?"

"Okuldan orada gördüğüm tek kişi sensin. Bunu anlamak için dahi olmaya gerek yok."

"Tek kişi değil. Unuttuğun başka biri daha var." "O başkası Ronan'a söylemez."

Dudakları tekrar kıvrılıyor. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Onunla bir anlaşma yaptım. Ayrıca, oyun oynayan tek kişi sensin."

"Anlaşıldı." Sanki b a ş ı n d a n beri okuyormuş gibi sayfayı çeviriyor.

"Ancak, kendimi savunmam gerekirse, Ronan bunu zaten anlayacaktı, bu yüzden ona söyleyip iyilik kazanabileceğimi düşündüm."

"Sen söylemeseydin bunu anlayamazdı."

"Oh, yapardı. Ronan bir köpek gibidir - eğitilmiş bir köpek. Bir şeylerin kokusunu uzaktan alır ve avını bulana kadar durmaz. Ona söylememiş olsaydım, seni takip eder, izler, içeri girer, telefonunu ve e-postalarını hackler ve sonunda istediğini elde ederdi. Ben sadece bunu herkes için kolaylaştırdım."

Öfkelendim. Sanki bu masaldaki melek oymuş ve hepimiz şükranlarımızı sunmalı ve muhtemelen onun sunağında bazı kurbanlar sunmalıymışız gibi konuşuyor.

"Senin yüzünden şimdi beni kolumdan yakaladı ve ne yapmak istediğimi biliyor musun Cole?"

"Anlat bana. Can kulağıyla dinliyorum."

Kendime kurnaz bir gülümseme bırakıyorum. "Sen benim eğlencemi mahvettin, beni seninkini mahvetmekten alıkoyan ne?"

"Eğlencenizi mahvetmedim - bunu ben yaptım. Bunu göremiyor musun?"

İnanamayarak bakıyorum. "Bunu sen mi yaptın? Ronan'la birlikte olmak nasıl oluyor da benim eğlenmemi sağlıyor?"

"Teal, Ronan'ın hayatına ilginç bir tat kattığını sen bile kabul edebilirsin. Ben sadece iyi bir aşk tanrısı olmaya çalışıyorum."

İçim kaynarken bile alay ediyorum.

Cole bildiğinden çok daha fazlasını mahvettiğini anlamıyor. Örneğin benim planım - eskiden çok netti, ama şimdi her şey bulanık su ve taramaya bile başlayamadığım duygular.

"Bana Ronan'dan bahset,"
diyorum. "Ronan'ı mı
anlatayım?"

"Yaptığın şeyden sonra, en azından bana bilgi verebilirsin. Neden bazen farklı davranıyor?"

Kıkırdıyor. "Oh, o kısmı gördün." "Yani biliyorsun."

"Üçümüzün var ama o bunu göstermekten hoşlanmıyor. Yılda bir kez Cadılar Bayramı'nda ancak görüyoruz. Onu nasıl çıkardığınızı sorabilir miyim?"

"Onu nasıl geri sokacağımı bulmaya çalışıyorum, dışarı çıkarmayı değil." "Yine de emin misin?"

Evet. Hayır. Hayır. Bilmiyorum.

Bu pislik beni sevmediğim ya da anlamadığım bir versiyonuma dönüştürüyor. Bedenimi ele geçiren ve beni düşüncesiz bırakan bir yabancı var.

En kötüsü de anlamak istemem. İçten içe onunla oturmak, konuşmak, ona dokunmak istiyorum.

Sadece onunla ol.

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin Teal?" Cole bir sayfa daha çevirir. "Hayır."

"Bence hoşuna gidiyor," diye devam ediyor, cevabımı duymazdan gelerek. "Belki hoşuna gitmesinden hoşlanmıyorsun. Belki de planın üzerinde yaratacağı etkilerden hoşlanmıyorsun - ve bu arada, paylaşmak istersen can kulağıyla dinliyorum."

"Zor pas." Sadece kendi oyununda kullanacak.

Knox'a bundan bahsetmedim bile ve omzumun üstündeki gölge ile aramda sıkışıp kalacak.

"O burada," diye fısıldıyor Cole ve başımı kaldırmama gerek kalmadan kimden bahsettiğini anlıyorum.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıp elimi hızla aşağı indiriyorum. Neden hep onun ilgisini çekmek için dua eden kızlar gibi davranıyorum?

"Benimle birlikte oku." Cole vurgulanmış bir satırı işaret eder.

Söylediklerimin kölesiyim ama gizlediklerimin efendisiyim.

"Bunu neden yapıyoruz?"

Mırıldanıyorum. "Yapabildiğimiz için mi?"

Çünkü yapabiliriz? Bu Cole'un karakteri hakkında çok ilgi çekici. Her zaman yapabildiği için mi bir şeyler yapıyor?

Dünyanın yanışını izlemekten hoşlanan insanlardan biri mi?

"Selam." Ronan'ın sesi baloncuğumu kesiyor. Bakmadan önce bir nefes alıyorum

Yukarı.

Hiçbir şey beni önümdeki sahneye hazırlayamazdı.

Ronan, Silver'ı omzuna yapıştırmış, Silver da ona hülyalı kanlı gözlerle bakıyor.

Sarı saçları ve kışkırtıcı güzelliğiyle Silver - Ronan'ın geçmişte yöneldiği tip.

Bu da ne...

"Evet, Kaptan, Teal." Ronan bize sırtıyor. "Silver ve ben içki, sigara içip sevişecektik. Kim katılmak ister?"

"Evet, bize katılın. Teal?" Bana bakıyor, gözleri "*Bir kodu kırdın*" diye bağılıyor.

Silver ve ben arkadaş değiliz, hatta yakın bile değiliz ama bir anlaşmamız var.

Bunu neden şimdi yapıyor?

Şifreyi ben kırmadım. *O* kırdı.

Cole kıpırdamadan duruyor, bakışlarını önce onlara sonra da kitabına çeviriyor. "Teal ve benim okumamız gereken bir kitap var."

Elbette Cole'la devam edebilirim. Ronan'a gerçekten inat etmek istersem Cole'u tutup öpebilirim ve sonra kıyametin koptuğunu görebilirim, ama böyle sahte şeyler yapamam.

Onun gözlerinin içine bakıp başka biriymiş gibi davranamam.

Ya da bekle... belki yapabilirim.

Ne de olsa numara. Göze göz.

Ben adaletle inanan biriyim. Tüm bu karmaşayı o başlattı ve daha da kötüleştirmeye devam ediyor.

Silver'ın Ronan'ın kravatıyla oynayan Fransız manikürlü tırnaklarına son bir kez bakıyorum ve sonra avucumu Cole'un yanağına koyarak bana dönmesini sağlıyorum. "Kitap okumaktan daha eğlenceli bir şeyler yapabiliriz."

Gözlerinde bir şey parlıyor, sadizm gibi bir şey. Görüldüğü anda kayboluyor. Bir sonraki adımı atamadan güçlü bir el kolumu sarıyor ve beni ayağa kaldırırken nefes nefese kalıyorum.

Ronan, cehennemi ve tüm arkadaşlarını serbest bırakmanın eşiğinde öfkeli gözlerle bana bakıyor. "Ne halt ettiğini sanıyorsun -yani, gerçekten ne *halt* ettiğini-?"

"Sana söylemiştim." Sesim sakın. Fazla sakın. "Bana bir şeyler yapmana izin verebilirim ama bana saygısızlık etme. Ben senin lanet oyuncağın değilim."

Göğsünü itiyorum ve bahçeden hışımla çıkıyorum, göğsüm kabarıyor ve kalbim neredeyse dışarı fırlayacak.

Otoparka vardığımda bir elimi göğsüme koyup bu kadar sert ve hızlı atmamasını diliyorum.

Neyin var senin, kalp? Neden hayata geri dönüyorsun?

Ve kim için? Lanet bir jigolo için mi? Ne bileyim, daha uygun biri olamaz mı?

Biri arkamdan bana çarpıyor ve ciğerlerim daralarak bağıriyorum. Kişi özür diler ve yoluna devam eder.

Elimi kalbime götürerek arabalardan birine yaslandım ve bana çarpanın Ronan olmasını dilediğimi fark ettim. Öyle olmasaydı, kalbim biraz ölebilirdi.

"Ne yaptığını sanıyorsun, Teal? Eğer kaltak görüntüsü istiyorsan, alacağın şey bu." Silver'in sesi düşüncelerimi böldü.

Yüzüme doğru bir manken gibi yürüyor, kollarını kavuşturmuş ve yüzü kötülük dolu. Acaba duyguları gösterme yeteneğim olsaydı ben de böyle mi görünürdüm?

Bacaklarımı açıp kollarımı kavuşturarak onun duruşunu taklit ediyorum. "Komik, çünkü oradaki gösterinin senin bir sürtük olduğunu sanıyordum."

"Sen hiçbir şey görmedin, Teal. Sana göstermek zorunda bırakma beni."

"Gerçekten senden korktuğumu mu sanıyorsun? Eğer bıçaklarsan, ben de seni bıçaklarım."

Sonra saldırdı. Eli havaya kalkıyor ve beni saçlarımdan çekerek neredeyse kökünden koparıyor.

Ben de aynısını yapıyorum.

Birbirimizi saçlarımızdan tutuyoruz ama acıyı hissetmek yerine birbirimize sadece bakışlarımızı sunuyoruz.

"Bir anlaşmamız vardı," diye mırıldanmayı başarıyor. "Ve sen bunu mahvettin."

"Oh, öyle mi? Kendini duyuyor musun?"

"Sana kulüpte, sen benim yolumdan çekildiğin sürece ben de senin yolundan çekileceğim demiştim, peki sen ne yaptın? Pençelerini nişanlımın üzerinde gezdiriyordun. Benim -"

Daha fazlasını söylemeden, onu onunla birlikte görmenin dengemi tamamen bozduğunu, kıyaslandığımda kendimi küçük hissetmiş olabileceğimi, belki de ona benden daha çok yakıştığını itiraf etmeden önce sözümü kesiyorum. Silver, geleceğin muhtemel başbakanı Sebastian Queens'in kızı. Annesi zeki, güzel ve etkili konuşan bir parlamento üyesi.

Cole'un annesi olan üvey annesi bile zeki hikaye anlatımıyla tanınan, çok satan, dahi bir yazardır. Silver, bir kontun oğlunun birlikte olması gereken her şeyin özüdür. Kıyafetleri her zaman tertemiz, Chanel kokuyor ve pitoresk bir ailesi ve hayatı olan bir sosyal medya tanrıçası. Hatta piyano bile çalıyor.

Kendimi asla küçük hissetmem. Kendime izin vermiyorum. Ronan Astor bana ne yapıyor böyle?

"Önce sen vardın." Homurdanıyor. "Ben iyi bir insan değilim, Teal. Beni test etme."

"Ben de iyi bir insan değilim."

Uzun saniyeler boyunca birbirimize bakıyoruz ve sonra aynı anda birbirimizi serbest bırakıyoruz.

"Uzak dur, ben de duracağım," diye uyarıyor, saçlarını Charlotte'unkini andıran bir zarafetle yerine koyarken. Ronan'ın annesi yumuşak bir kadinken, Silver sert bir kadın ve sürtük rolünü çok iyi oynuyor.

Elsa ve Kim onu zaten bu şekilde sınıflandırıyor. Aslında, tüm okul onu kraliçe arı olarak görüyor. Onu kulüpte gördükten sonra, ona bu açıdan bakmak benim için çok zor.

"Ondan hoşlanmadığını sanıyordum." Siyah tırnaklarımı inceliyorum. "Kulüpte öyle görünüyordu."

Yanakları kızardı. "Kapa çeneni."

"Ben sadece gördüğümü söylüyorum, Silver."

"Oh, benim de gördüğüm gibi söylememi mi istiyorsun?" Doğruldu ve boyu daha uzun olduğu için her santimini bana bakmak için kullanıyor. "Ronan'dan korkuyorsun, Teal."

"Ben mi korkuyorum?" Alay ediyorum.

"Evet. Gotik ve satanist dış görünüşün içinden geçip içindeki gerçek kızı görebileceğini biliyorsun ve bunu istemiyorsun, bu yüzden savunmaya geçtin ve duvarlarını korumaya karar verdin. Ama ne var biliyor musunuz? Hem duvarlarını koruyup hem de ona sahip çıkamazsın. Günün birinde seçim yapmak zorunda kalacaksın." Saçlarını savuruyor. "Ama ben ne bilirim ki, değil mi?"

Arabasına doğru giderken Silver'ın sırtına bakmaya devam ediyorum.

Sözleri zihnimde dönüp duruyor ama etkileri hedeflediğinden çok daha kötü. Ronan'a gidip planını yalnız bırakmam için beni suçlu hissettirmek istiyordu ama başka bir şey fark ettim.

Bir daha asla hissetmeyeceğime dair ettiğim yeminden sonra hissettiğimi fark ediyorum. Ve bu duygulardan kurtulmam gerektiğini fark ediyorum.

Bunu yapmanın tek bir yolu var.

R O N A N

T Şapka gecesi, Meet Up'ta etrafta dolanıyorum.
Tamam, belki de somurtmak yanlış kelime. Müşterisi olmayan bir fahişe gibi somurtuyorum.

Peki benim acıma kim şahit olacak? Şu anda yanımda istemediğim diğer üç piç kurusu.

Xander rehabilitasyondan yeni döndü ve dünyaya biraz huzur vermek için birinin kurtulması gereken gamzeleriyle lanet bir aptal gibi sırtıyor. Onları bu kadar özel yapan ne? Yanaklarındaki delikler gibiler. Bayanlar için hep abartıldığını düşünmüşümdür.

Kimmy bile onları seviyor, gizlice ya da açıkça ya da ne derseniz deyin, ama hepimiz Kimmy ve Elsa'nın berbat bir erkek zevki olduğu konusunda hemfikiriz. Hepimiz derken Lars'ı ve kafam güzelken ona hikayeler anlattığımda beni kastediyorum.

Şimdi olduğu gibi.

Bu bok çok iyi.

Esrardan bir nefes çekiyorum ve gözlerimi kapatıp beni içine çekmesine izin veriyorum. Ben keş değilim. Genel kanının aksine, her gün ot içmiyorum. Sadece kafamın yerinde olmasını istemediğimde ya da birini boğazlamak istediğimde ve bunu yapamayacağımı bildiğimde içiyorum.

Odamda sigara içtiğimde Lars regl oluyor ve küçük kara defterine benim hakkımda yazılar yazıyor, özellikle de en sevdiği kont evdeyken. Lars lanet bir hain. Onu insan listemden çıkarıyorum. Cole ve Aiden'ı da çıkarıyorum.

Bu iki piç kurusu kavga havamda olmadığım için şanslı yoksa ikisinin de yüzünü birbirine yapıştırırdım.

Ya da değil.

Şiddet ara sıra aklımdan geçse de harekete gemiyorum - daha doğrusu asla harekete geçmeyecek kadar kendimi kontrol edebiliyorum. Bütün bu paket bir araya geliyor: bir kontun varisi, asil bir unvan, beklentiler ve iyi çocuk etiketi.

Belki de genç yaşıta mahvolmamış olsaydım, bu imajla büyürdüm. Belki de esrarımı içerken onun hayal kırıklığına uğramış, kızgın obsidyen gözlerinin bana baktığını hayal etmezdim, sanki aynı anda hem onu hayal kırıklığına uğratmışım hem de korkutmuşum gibi.

Aiden'ın yanında oturmuş, başını yumruğına yaslamış ve daha önce birlikteyken okuduğı kitabı okuyan Cole'a ters ters bakıyorum.

O kitap batıyor.

"Am önerimin en iyisi olduğı konusunda hepimiz hemfikir olmalıyız," diyor Aiden, sandalyemin kolçağına oturmuş bir top çeviren Xander'a.

"Senin önerilerin hiçbir zaman en iyisi olmuyor." Xan gözlerini devirir. "Eğer bir şey varsa, en kötüsüdür."

"Onlar en iyisi." Aiden'ın dudakları sırtarak eğilir. "Nash'e sor." Cole başını kitabından kaldırmadan onu tersler.

"Nash küçük, önemsiz bir sürtük, bu yüzden onun fikrinin hiçbir önemi yok." Aiden beni işaret ediyor. "Astor'a sor. Bugün ona en iyi bahşışı ben verdim."

Tek kelime etmeden başımı sallıyorum.

"Ve o mesajı Silver'a sen gönderdin," diyor Cole. Bu bir soru değil; bundan son derece emin ve biz konuşurken Aiden'ın ölümünü planladığından yüzde yüz eminim.

Genelde çatışmalarını sırtarak izlerdim. Hatta bazen kışkırtırdım ama şimdi Aiden'ın değil Cole'un yenilmesini istiyorum, kin güder gibi, seni sonsuza kadar avlayacağım tarzında.

"Bekle." Xander topunu çevirirken duraksıyor. "Bugün olay çıktı, değil mi? Vay be. Kaçırdığımı inanamıyorum. Gelişme var mı? Ron?"

"Bana hiçbir şey söylemiyorsun." Cole'a ters ters bakmaya devam ediyorum. "Sana neden söyleyeyim ki?"

"Hadi ama." Xan şakayla karışık omzuma vuruyor. "Bunun için hâlâ tuzlu musun? Çok boşboğazsın, Ron. Sana bir şey söyleseydim *Daily Mail*'de çıkardı."

O ve ekipteki herkes benim sır tutmadığımı düşünmeyi seviyor ve ben de bu imajı mükemmelleştirdim çünkü onların en karanlık yönlerini ortaya dökmelerini istemiyorum.

sırlarım var. Bunların taşıyıcısı olmak istemiyorum çünkü bunlar beni sadece aşağı çeker.

Bu yüzden ne zaman içlerinden biri bana bir şey söylese, tüm ekibin bilmesini sağlarım ki bana bok atmayı bıraksınlar.

Zaten bir sırda dolup taşıyorum. Zamanla genişlemeye ve hayattan daha büyük olmaya devam ediyor ve eğer başkalarını eklersem, sadece kopacağım. Her şeyi bırakacağım.

Ve ben bunu anneme yapamam. Sadece...*yapamam*.

Aiden yarı sıkılmış bir ses tonuyla, "Olanların özet versiyonu şöyle," diye söze başlıyor. "Nash, Teal'le vakit geçirerek bir savaş başlatmaya çalışıyordu ve Astor da Silver'ı getirerek bizi savaşların ona yakışmadığına inandırdıktan sonra kendi savaşını başlattı. Astor bize şeytani ayinlere ve alaycılığa eğilimi olan yeni nişanlısını umursamadığını düşündürmeye çalışıyor ama aslında Nash'i öldürmenin ve kimsenin haberi olmadan gömmenin en iyi yolunu düşünüyor. Bu arada Nash de kitap okuyormuş gibi yaparken aynı şeyi düşünüyor, çünkü kimse bana inanmasa da her zaman söylediğim gibi Nash küçük bir sürtük."

"Lanet olsun." Xan elindeki topu havaya fırlattı ve sonra yakaladı. "Bütün bunları kaçırdığıma inanamıyorum."

Cole başını kitabından kaldırmıyor bile, çünkü kaldırsa gerçek duygularını gösterecek ve o bunu yapacak biri değil.

Şanslıyım ki, sevgili esrarım var. İstesem de istemesem de tüm duyguları siliyor. İfadem sakın, neredeyse mutlu görünmeli.

"Yani..." Xan beni dürtüyor. "Yeni nişanlın falan, ha? Ne zamandan beri babanın emirlerini dinliyorsun?"

"Bilmiyorum." Uzun bir nefes alıp telefonumu kontrol ediyorum. Hiçbir şey yok.

Tam bir çöl. Hiçbir mesajıma cevap vermedi. Evet, bazen beni görmezden geliyor ama bu kadar değil.

Bir ile on arasında bir ölçekte, birinin balkonuna tırmanmak ne kadar tehlikelidir?

Aiden ve Xan'dan örnek alırdım ama aslında onları siktir et.

"Ama sen onunla nişanlısın, değil mi?" Xander ısrar ediyor.

"Öyleyim ve eğer bir şerefsiz buna engel olursa, yerimde durmam."

"Bir tehdit mi duyuyorum?" Aiden sırtıyor.

Cole hâlâ yumruğuna yaslanmış olsa da başını yavaşça kaldırıyor.

"Öyle mi? Yani bir tehdit."

"Sen söyle Kaptan. Benim yarı sahamda oynarsan seni ezerim."

"Woah." Xander beni göstererek kıkırdıyor. "Ölüm dışarı çıkıyor. Çıkıyor. Göğüslerinizi tutun, sürtükler."

"Göster ona Astor." Aiden Cole'un omzunu tutuyor. "O senin bu yönünü hak ediyor."

Cole'a ters ters bakıyorum, o da bana ters ters bakıp "Teal'i istemediğini sanıyordum?" diyor.

"Seni ilgilendirmez diye düşünmüştüm."

"Tabii ki onu istiyor," diye alay ediyor

Aiden. Ona ters ters bakıyorum.

"Ne?" Masum numarası yapıyor. "Sadece diyorum ki, eğer kovalamak ve fethetmekle ilgili ipuçları istiyorsan, sana Kral'ın ev halkını durdurma ve vazgeçirme el kitabından ipuçları verebilirim."

"Bu kulağa çok yanlış geliyor," diyor Xander. "Bunu biliyorsun, değil mi?" "Sevgili kuzenim Lev Astrid'i nasıl aldı sanıyorsun? İkimiz de bunları alıyoruz

Jonathan'dan genler. Ben uzaylı değilim. Babam sadece işle daha çok ilgileniyor. Bir insan istediğini düşünsenize."

Hepimiz duraksıyoruz ve sonra başımızı hoşnutsuzlukla sallıyoruz.

Jonathan King'in yanında insan olmaması daha iyi.

"Gördün mü?" Aiden bir şeyi kanıtlamak istercesine kaşlarını kaldırıyor. "Şimdi, Astor'a dönelim.

- Nişanlın konusunda yardım ister misin?"

"Yardıma ihtiyacım yok. Sadece hepinizin siktirip gitmesine ihtiyacım var." Ve mesajlarıma cevap vermesini.

Hala cevap yok. Lanet mesajları bile görmedi.

Cole ayağa kalkıp banyoya doğru yönelmeden önce bir an bana tuhaf tuhaf bakıyor.

"Hey, Knight," diye başlar Aiden. "Ona yol göster. Ben hâlâ kovala ve fethet diyorum ama belki Knight'ın kedi yöntemleri işe yarar."

"Siktir git, Kral." Xander sırtıyor. "Kıskanıyorsun çünkü benim Kim'le olan bağlantıma asla sahip olamayacaksın."

"Bununla yaşayabilirim."

"Aranızda çakmağı olan var mı?" Ben soruyorum.

"Nash'inki bende." Aiden onu önümde sallıyor. "Neden?"

Sendeleyerek ayağa kalkıyorum, çakmağı kapıyorum ve Nash'in az önce sandalyesinin üzerine bıraktığı kitabı ateşe veriyorum. Alevler kitabı yiyip bitirirken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Bu kitabı buraya getirirken çeviri sorunları, sınırlı baskılar, falan filan yüzünden çok zorlandığını duymuştum.

Teal'le birlikte okumamalıydı. Onunla oturmamalı ve yanaklarını avuçlamasına izin vermemeliydi.

Yanaklarını avuçlamasına izin verdiği tek kişi benim. "Seni öldürecek." Xander nefesinin altında kıkırdıyor.

"Aferin Astor." Aiden omzumu sıktı. "Arkadaşım olmaya uygunsun." İkisi de beni durdurmaya çalışmıyor.

Çıkarken yanan kitabı ve çakmağı şömineye atıyorum. "Kaptan'a selamlarımı söyle."

Dışarı çıkarken cevaplarını beklemiyorum. Soğuk hava üniformamın ceketinin ve gömleğimin altından sızıyor.

Meet'in önüne gelir gelmez bir kol omzuma dolanıyor.

Yuk

arı. "Yo." Xan bana sırtıyor. "İyi misin?"

Aiden ve Cole sadizm ve sosyopatik eğilimleri paylaşırken -

Diğer şeylerin yanı sıra, Xander ve ben her zaman birbirimize çok yakın olduk.

Sırrımı bilen tek kişi o. Birkaç yıl önce beni bir partide saklanırken bulduğunda ona söyledim - bunu hiç yapmadığım bir zamanda. Çok boğucuydu ve uyuşukluktan başka bir şey hissetmek için arabamı çarpmak istedim. Ağzımdan kaçırdım, her şeyi değil ama bana ağır gelen kısmını.

Xander o zamandan beri sırrımı saklıyor. Birbirimize takılabiliriz ama o her zaman benim arkamı kollar, ben de onun. Daha önce yalan söyledim - bana sırrını söylemediği için kızgın değilim. Ayrıca Kimmy ile olan hikayesinde aşk tanrısını oynadım. Onun desteği benim için bu kadar önemli.

Bu yüzden rehabilitasyona gittiğinde kendimi biraz boşlukta hissettim. Tabii ki bunu o şerefsiz asla itiraf etmeyeceğim yoksa kaydedip torunlarıma gösterir.

"Ben iyiyim," diyorum.

"Hayır, konuşmuyorsun. Orada neredeyse hiç konuşmadın, Ron. Bu sana hiç yakışmıyor." "Ot yüzünden."

"Belli bir Teal değil mi?" Kaşlarını imalı bir şekilde sallıyor.

"Siktir git."

"Hayır, kalbini çalan kızla gerçekten ilgileniyorum."

"Kalbimi çalmıyor." "Akıl

sağlığını o zaman?"

Muhtemelen. "Çok fazla şey saklıyor."

"Saklanmak mı?"

"Evet, ona ulaşamayacağımı hissediyorum."

"Biliyor musun, Kim daha önce benden saklanmaya çalıştı ve kimse göremezken ben onu nasıl görebildim biliyor musun?"

"Nasıl?"

Yüzü yumuşuyor. "O anı yaşadım ve onu gerçekten gördüm. Onun hakkındaki önyargılarımı, yanlış düşüncelerimi değil. Sadece onu."

"Eğer saklanıyorsa bunu nasıl yapacağım?" Teal, Kim'den çok farklı. İkincisi kalbini bir şekilde koluna takıyor. Teal kapalı bir kapı.

"O zaman doğru yapmıyorsun."

"Bu bir cevap değil. Sen berbat bir meclis üyesisin, Xan."

"Canın cehenneme dostum." Omzumu sıktı. "Bana ihtiyacın olursa buradayım."

"Kuku anlarını Kimmy'ye sakla."

Sırıtarak beni tersliyor ve ben de arabama doğru ilerleyip kapının önünde dururken jestine karşılık veriyorum.

Telefonumu kaldırıp ona bakıyorum. Bilinçaltım, eğer yeterince uzun süre ya da yeterince sert bakarsam, sihirli bir şekilde bir cevapla aydınlanacağına dair çılgınca bir düşünceye sahip.

Ekran aydınlanıyor ve ben duraklıyorum. Bu taktik gerçekten işe yarıyor mu?

Ekranı Knox'un adını gördüğümde umudum kırıldı. Zaten evlerine bir ziyarette bulunacaktım, belki Agnus onunla vakit geçiriyorsa onu öldürebilirdim. Noel'de ona en sevdiği çayı verirsem Lars'ın cinayeti örtbas edeceğinden eminim.

"Hey, Van Doren," diye cevap veriyorum. "Teal'i gördün mü?"

"Komik, ben de sana aynı soruyu soracaktım." "Ah, lanet olsun, tamam."

"Ah, siktir, tamam mı?" Şaşkınlıkla tekrarlıyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

Nerede o?"

"Muhtemelen bir yerlerde arınıyordur."

"Arınmak."

"Bunu bazen yapıyor. Yüzerek ya da koşarak arınmak için ortadan kaybolur ve sonra daha iyi bir şekilde geri döner. Bu onun tarzı."

Nasıl yuvarlanıyor? Neden sanki normalmiş gibi konuşuyor?

Ve neden yüzmek ve koşmak Teal gibi birinin arınma yolları değilmiş gibi hissediyorum?

"Genelde nereye gider?" Ben soruyorum. "Bilmiyoruz. Hiç bilmiyoruz." Hay sikeyim.

TEAL

T Koşmaktan daha çok nefret ettiğim bir şey yok.
Ve bu sadece fiziksel aktivite, nefes darlığı ya da benden talepte bulunan kasların çığılığı yüzünden değil işkenceye son verin.

Koşmanın getirdiği anılar.

Knox ve ben annemin çatısı altında kalmayacağımıza karar verdiğimizde küçük ayaklarımızın bizi taşıyabildiği kadar hızlı koştuk.

Kirli sokaklarda koştuk, koştuk. Marketten yiyecek çaldıktan sonra koştuk. Hiçbir şey yapmamış olsak bile bir polis düdüğü duyduktan sonra koştuk. Küçük zihinlerimizde, polisin çalınan yiyecekler için bizi bulacağına ve annemize geri götüreceğine inanıyorduk.

Olabilirdi. Geri dönmek zorunda kalabilirdik. Dönmedik çünkü kaçtık.

Doğal olarak, koşuyla ilgili tüm anılarım saçma sapan. Ne zaman koşmayı düşünsem, beynim belki şimdi yakalanırsınız, belki şimdi bizi anneme geri götürürler ve o da bana bunu yaptırır gibi boktan şeylerle doluyor.

-

Parkta ilerlemeye devam ederken başımı sallıyorum. Kaç saattir koştuğumu saymayı bıraktım. Su içmek ve nefes almak için duraklıyorum ama tekrar koşabildiğim an koşuyorum. Koşuyorum.

Bacaklarımın beni buradan başka bir yere götürmesine izin veriyorum. Beni Birmingham'a geri götürüyor, iğrenç anıları ve düşünmek istemediğim şeyleri kışkırtıyor ama aynı zamanda şimdiki zamanı da ortadan kaldırıyor.

İçinde bulunduğum çıkmazı siliyor - ya da daha doğrusu ben böyle düşünmek istiyorum.

Duruyorum, bedenimi bir bankın üzerine atıyorum ve bir kedi tıslıyor, sonra da huzurunu bozduğum için bana ters ters bakarak atlıyor.

Nefes alışım pürüzlü, dalgalı ve kontrolden çıkmış durumda. Çantamdan bir havlu çıkarıp alnımı siliyorum.

Gece sabaha döndü ve şimdi öğleden sonra. En son insanlarla etkileşime geçtiğimden beri koca bir gün geçti.

En azından benim tanıdığım insanlarda.

Geceyi koşarak geçirdim, sonra ormana gidip biraz daha koştum ve şimdi parka geri döndüm.

Babam ve Agnus zaten biliyorlar, ama muhtemelen bütün gün evde olmayacağımı tahmin etmiyorlardı. Bu yüzden onların ofiste çalıştıkları bir geceyi seçtim.

Anlasalar bile, anlayacaklardır. Buna ihtiyacım olduğunu biliyorlar.

Terapistim buna başa çıkma mekanizması derdi. Ben buna arınma diyorum.

Bilirsiniz, insanlar sünger gibidir. Çok fazla şeyi içlerine çekerler ve öyle bir zaman gelir ki boğulmamak ya da daha kötüsü patlamamak için bu duyguları dışarı atmaları gerekir.

Ortalama bir insandan daha fazla arınmaya ihtiyacım var çünkü o karanlık içeri girdiğinde onu dışarıda bırakamıyorum. Başka bir yöne bakamam ve olmuyormuş gibi davranamam ve dünya devam edebilir.

Bu tür bir karanlık sadece derimin altında süzülmele kalmıyor, aynı zamanda kafamı ele geçiriyor ve oraya çılgın fikirler koyuyor, belki de, sadece belki de beklemek en iyi taktik değildir. Belki de hissetmeyi tamamen bırakmadan önce hissettiklerimi onlara da hissettirmeliyim.

Belki omzumdaki gölge sonunda ağlamayı keser. Ama

hayır. Bekleyebilirim. Ben acı çektiysem, o da çekebilir.

Ben kanarsam, o da kanar.

Bu düşünceler karşısında kalp atışlarım hızlanıyor ve kalbimden hiç bu kadar nefret etmemiştim.

Tüm arındırma çabalarım rağmen o aptal kahverengi gözleri aklımdan çıkaramıyorum. Onu düşüncelerimden kovamıyorum.

Ben ne kadar çok koşarsam, o o kadar hızlı içeri dalıyor. Kendime fiziksel olarak işkence ettikçe, onun ellerinin üzerimde olmasını, beni hissetmesini, bana dokunmasını, bana sahip olmasını daha çok arzuluyorum -

Başımı sallıyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Ronan Astor pisliğin teki, hepsi bu.

Knox'a bir mesaj göndermek ve daha sonra geleceğimi bildirmek için telefonumu açıyorum.

Ekranım birkaç mesajla aydınlandığında  a ırmıyorum. Elsa ve Knox, nereye gideceğimi önceden söylediğimden emin olsam bile endi elenme eğilimindeler.

Elsa: Katılmak istersen Kim ve ben kızlar gecesi düzenliyoruz.

Knox: Neden bana kaybolduğunu söylemedin? Babamdan duymak zorunda kaldım. İkiz ayrıcalıklarını kaybediyorsun, kardeşim.

Knox: Bana iyi olduğuna dair mesaj at.

Mesajlarla i imin bittiğini düşünerek ikisine de yanıt veriyorum ama sonra en üstte bir düzine başka mesaj beliriyor.

Ne zaman onun adı geçse kalbim o aptalca şeyi yapıyor.
Tanrım, neyim var benim?

İlk mesaj okuldan çıktıktan bir saat sonraydı.

Ronan: Sana hatanı anlamanı söylediğimde, Cole ile birlikte olmanı değil, lanet olası hatanı anlamanı kastetmi tim. Spoiler uyarısı: Bu senin durumunu daha da k t le tirdi.

Kısa süre sonra bir mesaj daha gönderdi.

Ronan: Neredesin? Telefonun neden kapalı? Başka bir tane göndermeden önce bir saat kapalı kaldı.

Ronan: Teal, benimle ta ak geçme yoksa seni bulduğumda bağlarım. Lanet telefonuna cevap ver.

Ronan: Eğer bu senin zoru oynama versiyonunsa, i e yarıyor. Mesajlarıma cevap ver ya da aramalarıma cevap ver. Konu mamız lazım. Durum.

Bir sonraki mesajı birkaç saat sonra, saat sekizdeydi.

Ronan: Nerede olduğumu biliyor musun? Bulu ma'da. Buraya daha önce de geldin ama arkasındaki hikayeyi biliyor musun? Burası Aiden'a ölen annesinden miras kalan yer. Kendimiz olup sadece konu abildiğimiz tek yer. Genelde hikayenin çoğunu ben anlatırım. Ama  u an konu muyorum. Ot içerken seni düşünüyorum ve cinayetten paçayı sıyrmanın mükemmel yolunu ve Cole'un cesedini asitle eritip eritemeyeceğimi düşünüyorum. Bu seni ne yapar bilmiyorum ama cinayete sebep olmaya yakın bir şey. Eğer olmak istemiyorsan, bana cevap vermeye ne dersin?

Durduramadan dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Sanki orada onunla birlikteymi siniz gibi hissettiren bir tarzı var. Onu kesinlikle hayal edebiliyorum.

Cole'la olanlar için üzgünüm ama o da masum değil.

Kısa bir süre sonra aşağıdaki metin geldi.

Ronan: Knox'un bahsettiği tüm bu arındırma da neyin nesi? Ne yapıyorsun sen? Agnus denen herifin Ethan'la birlikte şirkette olduğunu doğruladım. Sen de kulüpte değilsin. Bu iyi bir kurtarış, senin iyiliğin için, benim değil. Neden arınman gerekiyor? Bunu ne kadar vurgulasam az ama bana cevap ver.

Alt dudağımı ısıyorum, kalbim hızlı ve yüksek sesle atıyor. Knox'un bunu ona söylediğine inanamıyorum. Bunun bizim sırrımız olması gerekiyordu. Neden herkes Ronan'ın hayatımı gizlemek için iyi olduğunu düşünüyor?

Ben de dahil, çünkü şu anda bile o mesaja cevap vermek ve bu ruh halindeyken düşündüğüm her şeyi itiraf etmek istiyorum.

Üzerimde öyle bir etkisi var ki Ronan, kendimi soyup onunla birlikte olmak istiyorum.

Bu da benim gibi birinin onun gibi biriyle başına gelebilecek en kötü şey.

Bu görücü usulü evliliği kapmış olabilirim, bunun için diş diş mücadele etmiş olabilirim ama gerçek şu ki o bir kontun oğlu.

Ben bir fahişenin çocuğuyum.

Birkaç saat sonra, gece, ondan bir mesaj daha gelir.

Ronan: Çileden çıkarıcısın - bunu sana daha önce söyleyen oldu mu? O kadar sinir bozucusun ki başka bir seviyede. O kadar sinir bozucusun ki sana bir şeyler yapmak istiyorum. Ama burada yanımda değilsin, bu yüzden senin şerefine bir tane sürüyorum, *ma belle*. Geçen seferki gibi yüzünü sikerken dudaklarının aletimin etrafına dolanması anısına mastürbasyon yapıyorum. Seni tekrar gördüğümde, seni tamamen becereceğim.

Ağzım açık kalıyor ve soğuk hava tenimde tüylerimi diken diken ediyor. Ronan'ın mastürbasyon yaptığı ve sadece mastürbasyon yapmakla kalmayıp benim için mastürbasyon yaptığı görüntüsüyle savaşıyorum.

Ben ne zaman erkek mastürbasyonunun bu kadar hayranı oldum? Ve herhangi bir erkek değil

- Onu.

Bu sabah bir mesaj daha geldi.

Ronan: Senin yüzünden uyuyamadım. Şimdi mutlu musun? Değilim. Mutluyum yani. Lars da mutlu değil çünkü bütün gece benim saçma sapan konuşmalarımı dinlemesine neden oldum. Küçük kara defterine benim hakkımda yazıyor.

ot zulamı sakladım. Artık evde bana ot yok. Hepsi senin yüzünden, *Belle*. Seni bir daha gördüğümde hıncımı amından çıkaracağım, ki bu okulda günün ilk dersinde olsa iyi olur.

Bir saat sonra.

Ronan: Burada değilsin. Neden burada değilsin? Ve neden Elsa ve Knox senin arınmanın iyi olduğunu düşünüyor? Bana cevap versen iyi olur yoksa yemin ederim.

Tamam, bu tehditkâr geldi. Seni tehdit etmek istemiyorum ama mecbur kalırsam ederim.

Ronan: O mesajın bana bir faydası olmadı ama siktir et. Kimse sana söylemediyse, durmam, bu yüzden seni arayıp bulacağım ve evet, bu kulağa sapıkça geliyor, ama yine siktir et. Seni bulup cezalandıracağım.

Sanki ellerim yanıyormuş gibi bir sonraki metne geçiyorum. Kızgınlıktan yalvarmaya ve tekrar kızgınlığa doğru ilerleyişi okumak içimde bir şeylere dokunuyor. Tüy kadar hafif bir dokunuş ama derin ve çığ ve tek istediğim daha fazlası.

Bir sonraki mesaj birkaç saat sonra.

Tamam, peki. Claire ve arkadaşını tehdit etmemeliydim. Adını bile bilmiyorum. Sanırım onunla bir kez yatmıştım ama adını hatırlamıyorsam, unutulabilir olduğu kesin. Neyse, konu bu değil. Bunu yapmayı hiç planlamamıştım. Seks kısmını kastediyorum. İtiraf etmeni istedim, sen bunu yap, ben de bu berbat günü hafızamızdan sileyim, ne dersin?

Gözlerimi kısıyorum. Claire'in arkadaşının adını hatırlamıyor ama Claire'in adını hatırlıyorsa, bu onun unutulmaz bir sikik olduğu anlamına mı geliyor?

Lanet olsun. Tüm bu metinden sonra aklımda kalan tek şeyin bu olduğuna inanamıyorum.

Ronan: Evini tekrar ziyaret ettim. Agnus oradaydı. Telefonunu çöpe attım. Knox bana çocukça davrandığımı söyledi, ben de ona siktirip gitmesini söyledim. (Bu arada, dün Cole'un en yeni kitap oyuncağını da yaktım. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde iki başarıya imza attım). Eğer Agnus'a o lanet gülen gözlerle bakmasaydın, telefonunu bağışlayabilirdim, ama oh neyse, RIP telefon. Bu sürüngende ne buluyorsun ki? Elsa onun bir psikopat olduğunu söylüyor, insanları manipüle eden ve duyguları olmayan gerçek bir psikopat gibi.

Ronan: Bekle... bu senin tipin mi? Bu yüzden mi Cole'la birlikteydin? Hadi, bir tip seç. Baba sapıklığı ya da psikopat sapıklığı.

Ronan: Ben ikisinden de iyiyim. Sadece söylüyorum.

Yüksek sesle gülüyorum, sonra elimi tersiyle sesi gizliyorum. O bir anomali. Ciddi biri.

Niyeti olmasa bile beni güldüren tek kişi o.

Bir sonraki mesaj iki saat önce geldi.

Ronan: Ortadan kaybolalı tam yirmi dört saat oldu. Ortadan kaybolma çaban için tebrikler, ama bunun bir sonu olacak. Seni bulması için bir özel dedektif ve hatta MI6 kiralayacağım. Kendini hazırla.

Son iki mesajı bir saat önce geldi.

Ronan: Buluşmadayım ve herkesi ot içmek ve seni huzur içinde düşünmek için dışarı attım. Seni özledim ve seni bulduğumda becereceğim, benim çılgın *güzelim*. Ve özel dedektifle görüşmelerim başladı. Ethan'ı kayıp ihbarında bulunması için ikna edeceğim. Aşağı iniyorsun.

Ronan: Yine de seni özledim.

Son kelimeleri okuduktan sonra göğsüm o kadar sıkışıyor ki, kalbimin göğüs kafesimden kopup hapsoldüğü yerden fırlamamasına şaşırıyorum. Böyle sözleri nasıl bu kadar kolay söyleyebiliyor, sanki her zaman bana söylemesi gerekiyormuş gibi?

Başka hiç kimse yapamazken o bana nasıl bu kadar zahmetsizce ulaşabiliyor?

Farkına bile varmadan ayağa kalkıyorum. Bu sefer normalmiş ya da bir evreymiş gibi davranmıyorum.

Öyle değil ve benim için sorun değil.

Ronan'ın beni bulması, cezalandırması ve aradaki her şey benim için sorun değil.

Çünkü gerçek şu ki, o normal değil, ben de değilim.

Ve belki de, sadece belki de, bu tamamen iyidir.

TEAL

B Buluşma yerine vardığımda gece olmuştu.
Sadece kapıyı itip açtığımda ne yaptığımı düşünmek için bir saniye ayırıyorum.

Buraya Ronan için geldim.

Ayrıca buradaki tek kişi o. Arabasını dışarıda park halinde gördüğümde bunu doğruladım, diğerlerinin araçlarından eser yoktu.

Yapabilirim. Bunu kesinlikle yapabilirim.

Derin nefesler alıyorum ve ilerliyorum. Bir ayak diğerinin önünde. Bir adım.

İki adım.

Üç adım.

O kadar da zor değil ve muhtemelen ilk kez adım atarken adımlar hakkında düşünüyorum.

Sanki yeniden kulübe gitmiş gibiyim - dizlerimin üzerinde birinin beni bir geceliğine de olsa özgür bırakmasını bekliyorum.

Sahip olduğum kişi aklımdaki son kişiydi, ama belki de Cole ve Knox'un dediği gibi, farkında olmadan buna ihtiyacım vardı.

Belki de büyük bir hata yapıyorum.

Meet Up'ın küçük salonunun girişinde durduğumda düşüncelerim de ayaklarım da durma noktasına geliyor. Yumuşak sarı bir ışık mekânı aydınlatıyor, mobilyaların üzerine rahat bir parıltı yayıyor ama yine de yalnız hissettiriyor.

Ronan kanepede oturuyor, üzerinde hâlâ üniforması var, ceketini çıkarıp kolçağın üzerine atmış. Gömleğinin kollarını kıvrımış, damarlı ve güçlü kollarını ortaya çıkarmış, bir yandan da esrar çekiyor.

Diğer eliyle telefonunu tutuyor ve sanki kırıp parçalamayı düşünüyormuş gibi ona bakıyor.

Sahip olduğum ve hala sahip olduğum tüm şüphelerim o görüşte buharlaşıyor. Yalnız kalırken cevap bekliyor.

Ronan yalnızlığı seven bir insan değildir. Aiden ve Cole bu konuda tamamen rahatken ve Xander bazen buna yönelebilirken, Ronan öyle ya da böyle her zaman insanlarla birlikte.

İlk başta bunun partileri çok sevdiği için olduğunu düşünmüştüm ama muhtemelen daha fazlası var.

Onu kendi isteğiyle yalnız bulmak bir ilk. Aiden ve Xander kız arkadaşlarını ona tercih ettiklerinde hep dramatik kavgalar çıkarırdı. Ekranına bakmak için onları dışarı atması yeni bir şey.

Bir şeyler yazıyor ve telefonum titriyor. Boğazımda bir yumruyla kontrol ettim.

Biliyor musun, yalnız olmaktan nefret ediyorum. İblisler geri gelip öfkelenmek ve her yeri yakıp yıkmak istedikleri zaman.

Yutkunuyorum, yazısıyla yüzü arasına bakıyorum.

Şeytanlar.

Bazı nedenlerden dolayı onda da olduğundan şüpheleniyordum ama gerçek olduklarını hiç düşünmemiştim, belki de kendimi ona yansıttığımı sanıyordum. Meğer şeytanları gerçekmiş; sadece onları o kadar iyi saklıyor ki orada olduklarını tahmin bile edemezsiniz.

Diğerlerinin onların varlığından haberdar olduğundan şüpheliyim. Nefesimi tutarak cevap yazıyorum.

Teal: Yalnız kalıyorum çünkü şeytanlarımı bu şekilde kontrol edebiliyorum. İnsanlar onları ortaya çıkarıyor.

Gönder'e basar basmaz ona bakıyorum. Bir gülümseme dudaklarını eğiyor ve güzel yüzünü buruşturuyor - hayalini kurmaktan kendimi alamadığım o *aptal* güzel yüzünü.

Koltuğunda doğrulur ve sonra daktilo eder.

Ronan: Bu yönden zıt kutuplarız. Ama neyse ki zıt kutuplar birbirini çeker diye bir laf var.

Ronan: Sen ve ben bu arada, sen ve başka bir piç değil.

Telefonda dansa devam etmek yerine, sırt çantamı ve telefonumu sessizce yere bırakıp ona doğru yürüyorum.

Önünde durup görüşünü engellediğimde hâlâ telefonuna bakıyordu. Gözleri telefondan bana kayıyor ve bende kalıyor.

Yüzüme baktıkça nefes almak daha da zorlaşıyor. Sanki havama, akıl sağlığıma ve tüm sağduyuma el koyuyor.

Hakkı olmayan şeylere ve duygulara el koyuyor.

"Vay canına, istediğimi görmemi sağlıyorsa bu bok iyidir." Esrarı çeviriyor. "Şu Liverpool'dan kalan zulama ekleme yapmalıyım, hemen."

"Gerçekten buradayım," diye mırıldanıyorum.

"Mesaja cevap vermiyorsun." Telefonu sallıyor. "Burada dururken sana bunu yaptırabilir miyim?"

Telefonunu aldım ve parmaklarımdan çektim.

"Benim telefonumda değil, seninkinde... ya da orijinal görüntünde, ya da her neyse." "Ben aslında buradayım Ronan. Bu bir görüntü değil."

Bir saniye boş boş bakıyor, sonra hiç uyardıktan bileğimden tutup beni aşağı çekiyor. Kendimi onun sıcak ve sert kucağında bulduğumda dudaklarımdan heyecanlı bir çığlık dökülüyor.

Diğer eliyle yanağımı avuçluyor ve sonra çimdikliyor. "Ow."

İrkildim. "Bu ne içindi?"

"Sen gerçeksin."

"Ben de öyle diyordum." "Sen buradasın."

"Belli ki."

"Neden buradasın?" Gözlerini kısar. "Kaptan'la bir tür randevun mu vardı?"

"Bana burada yalnız olduğunu söyleyen bir mesaj göndermiştin, hatırladın mı?"

"Yani benim için mi buradasın?" Sanki inanmıyormuş gibi merakla söylüyor.

"Söylememi bekleme."

"Çok sinir bozucusun, bunu biliyor musun?"

"Bunu bana uzun ve yapışkan mesajlarla söyledin." Onu azarlamam falan gerekiyordu ama sesim kendi kulaklarıma bile mutlu geliyordu.

En son ne zaman mutlu olduğumu ya da mutluluğun sadece birinin kucağına oturup yanağınızı okşaması anlamına gelip gelmediğini bile hatırlamıyorum.

Hayır, biri değil. *O*. Ronan.

Dudakları sırtarak eğildi. "Yine de geldin." Alay ettim.

"Şimdi, *güzelim*, itiraf zamanı." "İtiraf larım mı?"

"Bunu unuttuğumu sanma. Neyi yanlış yaptın?"

Konuşurken bileğimin derisini okşuyor ve diğer başparmağını dudağımın yanında gezdiriyor ama dokunacak kadar yakın değil.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Elbette biliyorsun. Sadece söylemek istemiyorsun. *Söylemek* zorundasın, *Belle*." "Ya istemiyorsam?"

"O zaman sonsuz bir kısır döngü içinde dönüp duracağız. Ben de senin kadar berbat durumdayım."

"Güzel. Agnus'la ilgili ve bana söylediğinde nasıl bırakmayı reddettiğim hakkında.

için

." "Neden yapmadın?"

Alt dudağımı ısıırıyorum ve gözlerimi kaçırmaya çalışıyorum, ama o beni Çenemi sıkıca kavrayınca kalçalarım geriliyor.

"Neden, Teal?" Ses tonunda beni avucunun içine alan bir emirle konuşma tarzı var.

Bu çok yanlış.

Ve yine de çok

doğru.

"Tepkini görmek istedim, tamam mı?"

"Tepkimi görmek istedin. Bu hoşuma gitti."

"Ama ben istemedim. Tepkin berbattı."

Kurt gibi sırtarak dudaklarını büküyor ve beni nefesi tenimi gıdıklayana kadar yaklaştırıyor, sıcak ve yakın, o kadar yakın ki ayak parmaklarım kıvrılıyor - ki asla kıvrılmazlar.

Konuştığında da alçak sesle mırıldanıyor. "Tepki olarak ne istedin? Sert bir sikiş mi? Ağzının tekrar sikilmesini mi?"

Sadece onun yanındayken mümkün olan bir şekilde göğsüm sıkışıyor ama nötr tonumu korumayı başarıyorum. "Herkesin pay almasıyla ilgisi olmayan bir şey."

Onu taklit ettiğimde sırtışı genişledi. "Kıskandın mı, *Belle*?"

"Agnus'u kıskandığın kadar değil. Ne de olsa o benim tipim. Sen değilsin."

Boğazının derinliklerinde hırlıyor. "O şerefsizin adını bir daha ağzına alma. Cinayetin üstünde değilim. Ciddiyim. Hatta bunu saklamanın yolları hakkında Lars'a danışıyorum."

Bu beni bir şekilde gülümsetiyor ama hemen maskeliyorum. "Başka kız da yok. Cinayet işlemekten çekinmem. Ciddiyim."

"Sen delisin, tabii ki değilsin."

Bu omuzlarımı düşürüyor. Sayamayacağım kadar çok kez deli, ucube ve Şeytan'ın dölü olarak adlandırıldım ama nedense Ronan'ın beni bu şekilde etiketlemesini istemiyorum.

"Deli olduğumu mu düşünüyorsun?" Sesim ancak fısıltıyı geçiyordu ve

o.

"Düşünmüyorum. *Biliyorum.*" Bu sefer parmağını benimkinin üzerinde gezdirdi.

Sanki rujumu sürüyormuş gibi dudaklarım, tıpkı kütüphanede bana ilk dokunduğu zamanki gibi. "Ve senin çılgınlığının her zerresini istiyorum."

Nefesim kesiliyor, kalp atışlarım kontrolden çıkıyor. Eğer bu kelimeler beni etkilemenin bir yoluysa, işe yarıyor.

Çok iyi çalışıyorlar.

Bileğimi bırakıyor ve ceketimi çıkarıyor, sonra parmaklarıyla gömleğimin düğmelerini açıyor. Kıpırdamadan duruyorum, tek bir hareketin hata olacağından ve aramızdaki havada dalgalanan bağı kaybedeceğimden korkuyorum.

Ama sonra kalçaları aşağıdan bana doğru itiyor ve kaba temasla iniliyorum. Üniforma eteği giydiğim için, çıkıntısı doğrudan nabız gibi atan göbeğime değiyor.

Tekrar yapıyor ve bu sefer denge için iki omzunu birden tutuyorum.

"Kıpırdamadan dur," diye emretti.

Vücudum kaskatı kesiliyor ama beni kuru kuru becerirken bunu yapmak çok zor. Sadece kıyafetlerin sürtünmesi bile kalçalarımı titretmeye yetiyor.

Ben yerimde kalmaya çalışırken, o çoktan gömleğimden ve sütyenimden kurtulmuş ve her iki göğsümü de ellerinin arasında tutuyor.

Başparmaklarının uçlarını sıkı tomurcukların üzerinde gezdirdiği anda nefesim kesiliyor, başım neredeyse omzuna düşüyor.

Çifte saldırısına devam ederken, meme uçlarımı döndürürken ve kıyafetlerin üzerinden içime girerken, "Görüyorum ki hâlâ hassassın," diye düşünüyor.

İstesem bile yerimde durmam imkânsızdı. Ağzı meme ucumu buluyor ve sertçe emiyor.

Oh. Tanrım.

Hareketsiz kalamayarak çıkıntısına biniyorum. Emmesi yoğunlaşıyor ve ereksiyonuna karşı yukarı ve aşağı hareketlerim de artıyor.

Dilini meme ucuma doğru çeviriyor. Bir, iki... "Oh... Ronan... eğer bunu yaparsan, ben... oooh." Ağzına sertçe boşaldım, giyinik sikine karşı. Amıma dokunmasına bile gerek yoktu.

"Senin tipin kim şimdi?" Bana tepki bile veremediğim kibirli bir sırıtış atıyor. İçimde dönen son zevk patlamasını kontrol altına almaya çalışmakla meşgulüm.

Ronan eteğimin kancasını ustalıkla açıyor ve ıslak iç çamaşırlarımı titreyen bacaklarımdan aşağıya çekip diğer giysilerimin arasına, yere atıyor. "Artık benim küçük fahişemsin, değil mi *güzelim*?"

"Ben fahişe değilim." Tartışmaya çalışıyorum ama sesim çok nefesli, çok şehvet dolu.

"Sen benim fahişemsin. Sadece benim."

Aniden ayağa kalktı ve ben kanepeye düştüm, zihnim karmakarışık düşüncelerle doluydu. "Ne-"

Pantolonunu ve boxer külotunu rekor bir sürede çıkardığında ve ardından gömleğini çıkardığında sözlerim kesiliyor.

Aptal gibi aval aval bakıyorum. İstesem bile aval aval bakmayı bırakamam.

Ronan bir tanrı, bir ölümsüz, bir efsane gibi güzel. Hiçbir zaman durup karın kaslarına bakan kızlardan biri olmadım. Instagram'da paylaştığı milyonlarca fotoğrafta onun karın kaslarını gördüm ve hiçbir zaman şimdiki gibi güzel olduklarını düşünmedim.

Belki de artık onun fiziksel güzelliğinden başka bir şey bana görünür olduğu içindir.

Yara izlerini görebiliyorum, dizlerimdeki gibi değil ama o karın kaslarının ve büyüleyici gülümsemesinin altında saklı olan yara izlerini. Kimsenin görmediği ama onun bildiği yaraları, insanlarla birlikte olarak gizlediği yaraları.

Ne de olsa en acı verici yaralar görünmez olanlardır.

Hâlâ onu inceliyorum, onu tanımaya çalışıyorum ama o buna bile izin vermiyor. Beni kanepeye çekiyor, deri gıcırıyor ve üzerime abanıp güçlü diziyle bacaklarımı ayırıyor.

Ayrılırlar. Kendi istekleriyle, sadece... ayrılırlar.

Misyoner seksini hiç sevmedim, bulanık yüzlerine bakmayı hiç sevmedim, ama şimdi? Tanrım, şimdi beni ters çevirip her zaman istediğim gibi köpek stili yaparsa ağlamaya başlayabilirim.

Bir avucumu yanağına koyup onu öpüyorum. Onu o kadar sert öpüyorum ki bu sırada ruhunu emdiğimden neredeyse eminim. Ronan beni tüm yoğunluğuyla öperken ağzımın içinde homurdanıyor.

Aramıza uzanıyor ve sikine bir prezervatif sarıyor.

"Sana kolay davranmayacağım, *güzelim*. Kulağına Fransızca aşk sözcükleri söylemeyeceğim ya da seninle sevişmeyeceğim. Seni becereceğim, canını yakacağım ve

her saniyesine bayılacaksınız."

Tek bir acımasız hamleyle içime girerken ağzı benimkine geri dönüyor. Ciğerlerimdeki hava boşalırken denge için sırtını kavıyorum.

Oh. Tanrım.

Bu güç daha önce hissettiklerime hiç benzemiyor. Ronan hızını artırdı ve beni sert ve pis bir şekilde sikti.

Söylediği gibi, acıtıyor. O büyük ve hızlı bitirmiyor. Hayır.

Durmadan devam ediyor. Sanki canımı yakmak istiyormuş gibi, sanki derimin altına kendini kazımak istiyormuş gibi sevişiyor, böylece hissettiğim, kokladığım ve tattığım tek şey o oluyor.

Ve öyle.

Duyularım onun baharatlı kokusuyla, sikini tekrar tekrar içime sokarken çıkardığı alçak hırıltılarla dolup taşıyor.

Sanki son birkaç gündür olan her şey için beni cezalandırıyor. Beni hem zevkten hem de acıdan çılgına çeviriyor. Sessizlikte bir hıçkırık yankılanıyor ve çok geçmeden bunun bana ait olduğunu fark ediyorum.

Bedenime ve ruhuma sahip oluyor ve bunu durdurmak ya da duraklatmak için hiçbir yolum yok. Tek yapabildiğim ona binmek, beni almasına izin vermek, benimle birlikte yüzmek.

Ve bu hayatım boyunca yaşadığım en özgürleştirici his.

Bunu durdurmak istiyor muyum? Ya ait olmayı düşündüğüm onca zaman boyunca buna yanlış şekilde yaklaştıysam? Ya bu - bu ezici vuruş - beklediğim tek şeyse?

"Oh, Ronan..."

"Henüz gelmiyorsun." Kulağımın lobunu ısıyor ve ben çığlık atıyorum. "Bunu hissedeceksin, bizi hissedeceksin, böylece bir dahaki sefere tipin olmadığımı söylediğinde, her santimine sahip olduğum bu lanet anı düşüneceksin."

Nefes nefese kaldığımda tırnaklarım sırtına batıyor ve onun, bizim güçlü kokumuzun birbirine karışıp yoğunlaştığını ve beni daha da yükseklerle çıkardığını fark ediyorum.

Dalga bana çarptığında, şimdiye kadar benden çıkardığı orgazmlardan farklı. Bu seferki birdenbire bana saldırmadan önce derimin altında atıyor.

Sert ve hızlı bir şekilde düşüyorum ve tek uçurum

Ronan. Sadece Ronan.

İhtiyacım olduğunu bilmediğim en iyi uçurum.

Onun işi bitmedi. Yaklaşmadı bile. Sanki benimle işi hiç bitmeyecekmiş gibi tekrar tekrar içime girmeye devam ediyor.

Sanki beni sonsuza kadar sikebilirmiş gibi.

İticileri daha uzun, daha hızlı ve daha acı verici hale geliyor. O kadar acı veriyorlar ki; bu çok lezzetli ve tahrik edici.

Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Sanki bana dokunuyor ve ben gidici oluyorum.

Paramparça

oldum.

Güçlendim.

Bir elini aramıza sokuyor ve klitorisime vuruyor. "Şimdi benimle tekrar düş."

Benim var.

Öyle işte.

Sırtının kaskatı kesildiği ve itişlerinin aniden durduğu aynı anda boşalıyorum.

"Benim. Sadece benim," diye homurdanıyor hayvansı bir öpücükle dudaklarıma yapışmadan önce.

R O N A N

G Reed sadece açgözlülüktür.
Ne kadar alırsanız alın asla doymazsınız. Asla durmazsınız, sanki tüm frenleriniz yok olmuş gibi.

Suya batıyor ve çıkış yolu bulamıyor.

Bırakın etrafınızı sarmasını, yakınınızda bile istemediğinizi düşündüğünüz kızla birlikte uyuyor olmaktır.

Teal'in göz kapakları ikinci - yoksa üçüncü müydü? - raunddan hemen sonra kapandı. İkinci, kesinlikle ikinci. Nekrofilinin üstünde olduğuma inanmak istiyorum, o yüzden ikincide bırakalım.

Gerçi bu kız söz konusu olduğunda sınırlarım bulanıklaşıyor.

Başını göğsüme yaslarırken saçları yüzünü kısmen örtüyor ve parmakları karnımın üzerinde yayılıyor - minik, siyah tırnakları.

Yanaklarında dalgalanan uzun kirpikleriyle daha genç ve savunmasız görünüyor; herkesin tanıdığı ve içten içe kışkırdığı Teal'e hiç benzemiyor.

Gizliden gizliye, çünkü herkes onun kadar etkilenmemiş, onun kadar kendinden emin olmak istiyor, ama asla onun seviyesine ulaşamıyorlar. Onların durumunda bu ya bir imaj ya da zorlamadır. Bunu çok iyi yapıyor çünkü toplumsal standartları gerçekten umursamıyor.

İlgisi birkaç kişiye - Ethan, Knox, Elsa ve şu lanet Agnus'a - kadar uzanıyor ve bunu o kadar bile göstermiyor.

Onu daha iyi görebilmek ve hafızama kazıyabilmek için bir parmağımı yanağında gezdiriyor ve siyah saçlarını yüzünden çekiyorum.

Neden onu bir yere kapatma, belki de içine ulaşma ve güzel kafasının içinde gizlenenleri ilk görme hakkına sahip olma ihtiyacı duyduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Başkalarının sırlarından her zaman nefret etmişimdir, ama onunki görmezden gelemeyeceğim, cazibesine karşı koyamayacağım bir yasak meyve.

Teal'in derisini pençelemek istiyorum, sadece fiziksel olarak değil - kafasını istila etmek ve ötesini, içini, her yerini görmek istiyorum.

Berbat mı? Muhtemelen, ama bu kızın etrafında böyle oluyorum. Büyük Ronan Astor'un düştüğü durum bu.

Sikim bile, Ron Astor the Second, onun içinde olmayı içeren her fikre katılıyor.

Karşıma çıktığından beri hiç gevşemedim ve onun bir hayalet, bir imgelem ya da bana eşlik edecek herhangi bir şey olduğunu düşündüm.

İyi bir sürünge gibi, gecenin çoğunu onun uyuyan yüzünü izleyerek geçirdim. İkinci Ron Astor zaten uyumama izin vermezdi. Sanki Viagra ile kafayı bulmuş gibi uyanıktı.

Onu içime çekiyorum, ciğerlerimin onunla ilgili her şeyle genişlemesine izin veriyorum. Diğer kızlar gibi belirli kokulara sahip olmaması çok garip. Chanel ya da Dior kokmuyor. Meyveli ya da çiçekli sabun ya da şampuan bile kullanmıyor. Ondan yayılan sadece hafif bir ıhlamur kokusu var ve parfüm olarak kabul edilebilecek kadar belirgin değil. Sanki fark edilmemek için çok çaballıyor gibi.

Ama değil. Yakın bile değil.

Burnumu istila eden koku kireçten çok onun kokusu. Biraz dengesiz, biraz masum, biraz... gizemli.

Teal, sise en yakın gördüğüm şey. Orada ama ona dokunduğunuzda sanki yokmuş gibi hissediyorsunuz.

Uykusunda bir şeyler mırıldanıyor ve ben saçlarını okşuyorum, parmaklarım ipeksi tellerin arasında kayboluyor. Sanki hiç dağılmayacaklarmış gibi.

Orgazmla uyandığında nasıl hissedeceğini merak ediyorum. Sonuçta, yeterince uzun süre uyudu.

İkinci Ron Astor ve ben sessizce acı çekerken onun uyuması hiç adil değil.

Bunu öğrenmenin bir yolu var.

Biraz kıpırdıyorum ve deri koltuk protesto için gıcırıyor. Aramıza uzanıyorum ve meme uçlarını büküyorum. Elim aşağı inip klitorisini minik daireler çizerek ovarken dudağından bir mırıltı kaçıyor.

Beklediğimin aksine, elime karşı direnmiyor ve tamamen hareketsiz kalıyor, gözleri sımsıkı kapalı ve kaşları çatık. Sanırım bu

Zapt etmeye çalıştığı zevk yüzünden, ama sonra anlaşılmaz kelimeler fısıldıyor. Ağzından bir miyavlama daha dökülüyor ve kısa süre sonra hıçkırığa dönüşüyor.

Ses o kadar tekinsiz ve çiğ ki göğsümden vuruyor.

"Lütfen..." diye sessizce hıçkırır. "Özür dilerim... çok özür dilerim... Anne... Anne... Özür dilerim... lütfen."

Sopayla vurulmuş gibi elimi çekiyorum. Ne oluyor lan?

Teal'in gözleri aniden açılır ve bir an için obsidyen kara delikler gibi görünürler. Gözyaşlarıyla doludurlar, ama orada hiçbir şey yoktur, boş, derin bir delik.

Onu ilk kez ağlarken görüyorum ve bu şimdiye kadar tanık olduğum en unutulmaz sahne. Sanki kendi gözyaşlarını hissetmiyor, sanki burada değilmiş gibi.

Sanki o yokmuş gibi.

Ya da belki de var, ama farklı bir boyutta, farklı insanlarla ve farklı bir ruh haliyle.

"Teal?" Etrafını tanıdığına dair herhangi bir işaret göstermediğinde ona sesleniyorum.

Uzun saniyeler boyunca gözlerini kırpmadı, bakışları hâlâ içinde hayat olmayan bir boşluk gibi.

Saçlarını biraz daha sıkı tutuyorum. "Bana bak, Teal."

Yavaşça, çok yavaşça, gözleri tekrar bana kayıyor. Parıltı gözlerine sızıyor ama sanki hiçbir şey görmüyormuş gibi.

İçinde bulunduğu trans halinden bir şekilde çıkması birkaç saniyesini alıyor.

"R-Ronan?"

"Evet."

"Ne oldu...?" Bakışları sanki bir anıyı canlandırmaya çalışıyormuş gibi aramızda kayboluyor.

Lütfen bana dün geceyi tamamen unutmadığını söyleyin; eğer öyleyse, ikinci Ron Astor ve ben gidip kendimizi bir metre altına gömeriz.

"Oh..." Ayağa kalkıyor ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor, bunun onun tek gergin tik'i olduğunu düşünmeye başlıyorum - ya da en azından saklayamadığı tek tik olduğunu. "Genelde uykuya dalmam..." Sözünü kesiyor ve kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Bir şey mi söyledim ya da yaptım?"

Dişlerimin arasından yalan söylüyorum. "Hayır."

Teal onunla yüzleştiginizde açılacak bir tip değil. Aksine, bence o saklanan bir tip. Eğer onun duvarlarını yıkarsam, sadece onları yeniden inşa etmekle kalmayacak, aynı zamanda bu kez aşılmaz çelikten yapıldıklarından da emin olacak.

"Sanırım az önce bir kabus gördün." Yüzünü işaret ediyorum.

Parmaklarını gözlerinin altına yerleştiriyor ve gözyaşları olduğunu fark ettiğinde ellerinin tersiyle hızlıca siliyor. "Bu çok garip. Özür dilerim."

"Benden neden özür diliyorsun?" Özür dilemesi gereken kişi bendim. Bunu bir şekilde ben tetikledim.

Ceketimi kolçaktan çekip omuzlarına sarıyorum. Hâlâ titriyorlar ve tepkisini ne kadar saklamaya çalışsa da ürkmüş ve sarsılmış durumda. Şerefsizin tekiyim ama bu şansı onu dışarı çekmek için kullanacağım.

Üzgünüm, İkinci Ron Astor, sıranı beklemen gerekiyor.

Annem bana başkalarına yaklaşmak için karşılığında kendinden bir parça sunman gerektiğini söylerdi. Bu fikir bana hiç cazip gelmedi, bu yüzden popülerlik tacı ve kızlardan oluşan bir haremi olan kral Ronan'ı inşa ettim. Daha kolay görünüyordu ve İkinci Ron Astor da kabul etti, yani kazan-kazan oldu.

Ama şimdi, o piç kurusuyla ikimiz de diğerlerinin artık bir seçenek olmadığı konusunda hemfikiriz ve bunun tek nedeni Teal'le yaptığımız anlaşma değil. Dürüst olmak gerekirse ondan başka kimseyle ilgilenmiyorum. Bu hayatımda bir ilk ve bu yüzden özel olduğunu biliyorum.

Daha önce de özel olmayan şeyler yaşadım. Eğlenceliydi ama yalnızdım. Sonrasında hep yalnız hissettim.

Teal'de ise durum farklı.

Kolumu omuzlarına doladım ve onu kendime çektim. İtiraz etmeye başlıyor ama onu vücudumun kıvrımlarına doğru zorluyorum ve sonunda nafile mücadelesinden vazgeçiyor.

Kanepede oturuyoruz ve aslında öyle yapmadan neredeyse kucağıma biniyor.

Parmağımla teninde şekiller çiziyorum. "Kabusunuzu hatırlıyor musunuz?"

Başını omzuma doğru sallıyor. Bu bir yalan. İfadesi ağırlaşıyor, bu da yavaş ama emin adımlarla duvarlarını yeniden inşa ettiği anlamına geliyor.

Bu sefer değil.

"Kabuslarımı hatırlıyorum." Gülümsüyorum. "Aslında sadece bir tane, tekrar tekrar, bazen aynı gecede tekrarlanıyor."

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Eğer sana anlatırsam, bana kabuslarından da bahsedecek misin?"

Yutkunuyor ve reddetmesini, zırhını giyip duvarlarının arkasına saklanmasını bekliyorum ama başını aşağı yukarı sallayarak onaylıyor.

Konuşurken yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Kâbusum karanlık, uzun bir sokakta başlıyor. Oradaki tek kişi benim ve ben bir çocuğum. Biraz ürkütücü, biraz fazla sessiz, biraz fazla karanlık. Labirentte kapana kısılmış bir fare gibi o sokakta tekrar tekrar koşuyorum. Hep aynı sokakta, aynı karanlıkta ve aynı yalnızlıkta buluyorum kendimi. Annemle babamı çağırıyorum ama ikisi de cevap vermiyor. Yine de koşmayı ya da onları aramayı bırakmıyorum. Diyorum ki, 'Anne. Baba. Ben buradayım. Beni burada unuttunuz.' diyorum. Hiç gelmiyorlar. Sadece bir kişi geldiğinde uyanıyorum."

"Kim?" diye fısıldar, sesi neredeyse ürkmüştür.

"Lars." O görüntülerin kalıntılarını kovalayarak sırtıyorum. "Beni her sabah uyandıran o. Alarmlarımı hep görmezden gelirim."

Bana ters ters bakıyor. "Şunu yapmayı kes." "Ne yapmayı?"

"Acı verici şeyler söylerken gülümsemek. Bu konuda gülümsememelisin."

"Cole'un okuduğu bir filozof acıya gülümseyerek karşı koyabileceğinizi söylüyor."

"Yapamazsın. Sadece kamufle ediyorsun ve er ya da geç geri gelip seni ısıracak." Dişleri alt dudağına batıyor. "Benim önümde maske takmandan hoşlanmıyorum Ronan. Aslında nefret ediyorum, tamam mı?"

"Tamam."

"Tamam mı?"

"Evet, tamam - ne istiyorsun? Bir çeşit sözleşme mi?" Alay ediyorum. Öfkelendi. "Ukala olmana gerek yok."

"Senin sıran, *güzelim*."

Dudaklarından uzun bir iç çekiş süzülüyor. "Benim kabuslarım da seninkiler gibi başlıyor."

"Benimki gibi mi?"

"Karanlıkta. Her zaman çok siyah. Her şey öyle." Durdu ve devam etmeyi planlamıyor gibi görünüyor.

"Ve?"

"Sadece bu, karanlık. Hareket edemiyorum ya da konuşamıyorum ve bazen keşke ben de hissetmeseydim diyorum. Eğer hissetmeseydim, her şey geçip giderdi, anlıyor musun?"

"Ama asla geçmiyor."

"Asla olmaz," diye mırıldanıyor cevap olarak, bu bir soru olmasa da. Bir şeyi paylaşıyoruz, bir duyguyu, bir travmayı. Titreyişinde ama bastırmaya çalışmasında, ağzından kaçırmamak için alt dudağını ısırmasında Dışarı.

Bir gün olacak ve bir gün ben de orada olup her şeyi duyacağım.

"Kâbusun beni incitmekten hoşlanmanla bir ilgisi var mı?" diye soruyor, kocaman gözleri sanki dünyanın sorunlarının cevabını avucumun içinde tutuyormuşum gibi bana bakıyor.

Ona kadar birinin bana böyle bakmasını isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. "Sana bunu düşündüren ne?" diye sordum.

"Benimle sevişmeyeceğini, diğer kızlarla yaptığın gibi Fransızca kelimeler fısıldamayacağını söylemiştin."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Sana Fransızca kelimeler mi fısıldamamı istiyorsun?" "M e s e l e bu değil." Yanakları kızardı. "Sadece soruma cevap ver."

Tekrarlayan kabusunuzla bir ilgisi var mı?"

"Belki." Duraksıyorum. "Kabusunuz yüzünden incinmek hoşunuza gidiyor mu?" Çenesini sallıyor. "Belki."

İnatçı lanet kız.

Taktik değiştirme zamanı. Onu kolundan tutup ayağa kaldırıyorum ve yüzüstü çeviriyorum. Omzunun üzerinden bana bakarken dudaklarından heyecanlı bir çığlık dökülüyor. "Ne yapıyorsun?"

"Kötü şeyler,

trésor." "Ronan,

yapma."

"Ne yapmayayım, *küçük aşkım*?"

Gözleri neredeyse küçük yüzünü dolduracak kadar büyürken nefesi kesiliyor. Bir elimi karnının altına koyuyorum ve dizlerinin üzerine çökmesi için onu yukarı çekiyorum.

"Seninle Fransızca konuşmamı istemiyor muydun, *güzelim*?"

"Bu şekilde değil," diye mırıldanıyor, yine de benimle dövüşmek için bir hamle yapmıyor.

"Ne gibi değil? Bunun gibi mi?" Sert sikimi ıslaklığında aşağı yukarı gezdiriyorum ve tüm vücudunu bir ürperti kaplıyor.

"Ronan..."

"Başka prezervatifim yok, ama sen çekimdesin, değil mi? Kulüpteki özgeçmişinde vardı." Onu kalçasından tuttum ve tek seferde içine girdim.

Birbirimize katılırken aynı anda inliyoruz. Teal'e sahip olmakla, onunla birlikte olmakla ilgili bir şey var.

Açgözlülük. Lanet açgözlülük.

Şehvetle birleştğinde, onu durdurmanın hiçbir yolu yoktur.

"Tanrım," diye homurdanıyor.

"Sana söyledim - o değil. *Ben*." Eğiliyorum ve onu saçından çekmek için saçından bir avuç tutuyorum. Açı rahatsız edici olmalı, ama eğer hissediyorsa, hiçbir şey söylemiyor. Dilimi kulağının üzerinde gezdirip ısıriyorum. "Fransızca mı istiyorsun, *güzelim*? Seni becerirken Fransızca düşünecek durumda olduğumu mu sanıyorsun?"

Etrafımda kenetlenirken inliyor. Onu sanki kurtuluşummuş gibi, sanki dünyanın sonundan önce sahip olabileceğim tek kişiymiş gibi hızlı ve kirli bir şekilde beceriyorum.

Belki de haklıdır. Belki de kabus yüzündendir. Yoksa, kimseyi elimde tutmak istemezken neden onu elimde tutmak isteyeyim ki?

Bu düşünceyle hızım vahşileşti, hatta hayvani bir hal aldı. Çığlık atarak parçalanana kadar ona vuruyorum, sonra dudaklarını o kadar sert ısıriyor ki inci gibi beyaz dişlerini kan kaplıyor.

Başını eğiyorum ve öpüyorum. Tüm gücümle içine girerken kanının metal tadını alıyorum.

Çevresel görüşümde biri belirdi. Ben kapıya doğru bakıyorum, o ise yüzünü başka tarafa dönmüş, hala yükseklerden aşağı iniyor.

Cole.

Elinde bir kitapla kapının yanında duruyor. Kapının pervazına yaslanıp ayaklarını bileklerinden çaprazlıyor. Genellikle, röntgencilik evrelerinden birindeyse, ona siktirip gitmesini söylerim. Ama söylemiyorum. Bunun yerine, Teal'in kanepeye düşmesine izin veriyorum ve çıplaklığını gizlemek için ceketini sırtına ve kışına atıyorum.

Onu çıplak görmesine izin vermem mümkün değil, ama bu onun kime ait olduğunu görmeyeceği anlamına gelmiyor.

Ceketin altından kalçasını kavriyorum ve birkaç kez daha, uzun ve sert bir şekilde içine giriyorum ve sonra daha önce hiç yapmadığım gibi içine boşalıyorum.

Ve bu sadece prezervatif eksikliği yüzünden değil. Yalan söyledim - prezervatifim var, çoğul. Onlar olmadan asla dışarı çıkmam ve ergen hamileliği dramasını önlemek için onları sikik arkadaşlarımdan dolaplarına koyarım, ancak Teal ile aramda tekrar bir bariyer koyma fikri bir trajedi gibi geldi.

Hadi bakalım, prezervatifler. Bu bizim resmi vedamız.

"Güzel gösteri." Cole bir kaşını kaldırır.

Teal kendi içine büzülüp ceketini etrafına çekerken nefesi kesiliyor.

Ayağa kalkıp ona bakarken tamamen çıplak kalıyorum. Cole'un her zaman bir röntgencilik saplantısı vardı - diğerlerinin yanı sıra.

"Devam et." Duraklıyor. "Yoksa önce ben mi alkışlamalıydım?"

Arkamdan Teal'in kıyafetlerini çekiştirdiğini ve gelişigüzel giydiğini görebiliyorum.

Hay sikeyim. Bunu bilerek yaptığımı mı anladı? Umurumda değil.

Hem onun hem de Cole'un yerlerini bilmeleri gerekiyor.

Yani, artık kimse onu benden alamayacak.

Birkaç saniye sonra eteği ve kapalı ceketiyse arkamdan çıkıyor ve kıyafetlerinin geri kalanını bir top halinde taşıyor.

"Seni ben götüreceğim," dedim.

Bana öyle sert bir bakış fırlatıyor ki bıçak gibi. "Canın cehenneme."

Ve çantasını kaptığı gibi Cole'a bir bakış bile atmadan buluşma salonundan çıkar.

Cole'un sırtışını ve çıplak halimi görmezden gelerek orada durmaya devam ediyorum. Tek düşünebildiğim bana attığı son bakış: hayal kırıklığıyla karışık bir öfke.

Merde.

TEAL

L O günün ertesinde, kız kıza vakit geçirmek için Elsa ve Kim'e katıldım.

Geçmişte, kızlar zamanının ne anlama geldiğini bilmiyordum. Ne de olsa Knox, Agnus ve babam her zaman bana eşlik ediyorlardı. Şimdi ise

Elsa'nın bize katılmasıyla daha da ilginçleşti.

Üvey kız kardeşim kız gibi bir tip değil, en iyi arkadaşı Kim gibi gözlerinin rengiyle uyumlu yeşil saçlara sahip değil. Ne zaman bir araya gelseler, biraz kendi hayatlarından, çokça da Aiden, Xander ve seksten konuşurlar. Genelde bu konuşmalar beni rahatsız etmez. Kızaran yüzlerini izler ve neden bu kadar utandıklarını merak ederdim.

Ronan'dan sonra bunu anladım. Vücuduma yaptıklarını düşünmek bile yanaklarımı ısıtıyor. Attığım her adımda onu hâlâ içimde hissediyorum ve tek düşüncemin bunu tekrarlamayı ne kadar çok istediğim olmasından nefret ediyorum.

Eğer her şeyi mahvetmeseydi.

Küçük kafeye girip siparişimizi verir vermez, Kim Elsa'ya küçük kardeşi Kirian'ın fotoğraflarını gösterirken ve ikisi de ona bayılırken tuvalete gitmek için izin istiyorum. Aiden burada olsaydı, bu çocuğu kıskanırdı. Şaka yapmıyorum. Xander Kirian'ı zaten kardeşi olarak görmeseydi, o da kıskanabilirdi.

Banyoda işimi bitirdikten sonra dışarı çıktım ve telefonuma baktım. Mesaj yok.

Kendime onları kontrol etmeyeceğimi söyledim, ama bir bağımlı gibiyim. Ondan bir şey beklemeden duramıyorum. Yaptığı şey için onu o kadar kolay affedeceğimden değil ama yine de. Ronan'ın hiçbir şey göndermemesi çok şüpheli.

Ayaklarım banyonun önünde durdu. Silver orada duruyor, telefonuna bakıyor ve solgun boğazını çevreleyen zarif kelebek kolyesine dokunuyor. Yumuşak bir gülümseme dudaklarını sıyrıyor. Neredeyse masum - ki bu Silver'ı tanımlamak için kullanacağım son sıfat olurdu. Bomba gibi bir kız olduğu doğru, ama her zaman bir sınırı vardı.

Sosyal medyada sergilediği en güzel gülümsemeye sahip, genellikle güçlü ebeveynleri, üvey anneleri ya da babasının PR ekibiyle birlikte. Ronan bile onunla yarı sarılmış ya da her ikisi de kameraya gülümseyen birçok fotoğraf paylaşırdı. Genellikle şu şekilde başlık atardı: *Güzel İnsanlar*. Kibirli pislik.

Yıllar öncesine dayanan Instagram'ını takip ederken, on beş yaşlarındayken sık sık diğer üç atlı, Levi King - Aiden'in büyük kuzeni - ve Silver ile fotoğraflarını paylaştığını fark ettim. Beşi arasındaki tek kız oydu.

Sonra yavaş yavaş resimlerinden kaybolmaya başladı. Özellikle de bu yıl.

Beni fark eden Silver elini kolyesinden çekti ve bir anda ifadesi sertleşti. Tüm gülümsemeler ve masumiyet yok olup gidiyor.

Üzerinde "*İnek mi?*" yazan tişörtüme bakıyor. *Ben "senden daha zeki" demeyi tercih ederim.*

Buz gibi bakışları tekrar yüzüme kayıyor.

"Teal." "Gümüş."

Gözlerini dikip bana bakana kadar yaklaşıyor. Aptal uzun boylu insanlar ve kilometrelerce uzayan bacakları. "Geçen gün için seni hâlâ affetmedim."

"Ben de öyle."

"Ama

olabilirim."

"İlgilenmiyorum."

"Sadece..." diye devam ediyor, dudaklarını ıslatıyor. Bu onda gördüğüm ilk gergin hareketti. "Bana Kim'in nasıl olduğunu anlat."

"Neden ona kendin sormuyorsun?" Kim'in daha önce anlattıklarına bakılırsa, eskiden Silver'la yakın arkadaşmışlar, ancak henüz ergenlik çağındayken araları açılmış ve o zamandan beri Silver bir arkadaş yerine bir işkenceciye dönüşmüş. Ancak, ne Elsa ne de Kim Silver'ın diğer yönüne şahit oldu. Ayrıca, Kim hastaneden taburcu olduktan sonra Silver ortaya çıktı, ondan özür diledi ve gitti.

Kulüpte tanıştığımızdan beri Silver bana düzenli olarak Kim'in durumunu soruyor.

"Beni lanetleyecek," diye mırıldanıyor.

"Çünkü sana en çok ihtiyacı olduğu zamanlarda onun yanında olmadın."

"Bunu biliyorum. Sadece bana nasıl olduğunu söyle." Korkunç bir görüntüyü kovalar gibi yutkunuyor. "Başa çıkabiliyor mu?"

"Evet. Daha iyi durumda."

Boğazını temizlemeden önce dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Tamam, teşekkür ederim." "Bu şekilde onun arkasından soru sormaya devam edemezsin Silver. Sen

bir gün onunla yüzleşmek zorunda kalacağım."

"Bir gün. Bugün değil." Duraksıyor. "Ona sorduğumu söyleme." "Her neyse."

Saçını savuruyor. "Ve Cole'dan uzak dur."

"*Sen* Ronan'dan uzak dur."

Tuvaletin çıkışında yollarımızı ayırıyoruz. Elsa ve Kim'e göz ucuyla bile bakmadan küçük kafeden ayrılıyor. Belki de ailesi politikacı olduğu içindir, ama gördüğüm kadarıyla Silver duygularını gizleme konusunda bir usta.

Masaya tekrar yerleştiğimde, iki çift göz neredeyse yüzümde delikler açacaktı. Portakal suyumdan bir yudum alıyorum ve Elsa ile Kim'in kuşkulu bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Ne?"

"Bu da neydi şimdi?" Elsa tıslıyor. "Gümüş mü?"

"Evet, Teal." Kim huffs. "Neden Silver'la konuşuyordun?"

Senin sayende. Onun yerine bir omuz kaldırıyorum.

"O bir kaltak, Teal." Elsa sıcak çikolatasını sıkıca kavıyor. "Ben de bir kaltak olabilirim." Meyve suyumı höpürdeterek içiyorum.

"Hayır, değilsin." Kim kolumu ovuyor. "Sen çok havalısın. Sadece farklısın."

Bir gülümsemeyi bastırıyorum. Kim ve Elsa işte bu yüzden özeller - sadece dış görünüşü görmekle kalmıyor, onun arkasındakileri de fark etmek için zaman ayırırlar.

"Ayrıca." Elsa sinsi bir şekilde gülümsüyor. "Ronan'la birliktesin, o yüzden eninde sonunda sana da bulaşacaktır."

Ne zaman onun adı geçse kalbim sıkışıyor. Meyve suyu tek odak noktamış gibi davranıyorum. "O önemli değil."

"Dikkatini vermediği zamanlarda ona nasıl baktığını fark etmediğimi mi sanıyorsun?" Elsa iç geçiriyor. "Sanki kendini onun tenine kazımak istiyorsun."

"Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun." Kim omzumu dürtüyor. "O da aynı, biliyorsun. Sana en büyük ve en büyüleyici bilmeceymişsin gibi bakıyor."

Öyle mi?

Nasıl oldu da bunu hiç fark etmedim?

Elsa bana göz kırpmıyor. "Aşk hakkındaki görüşlerini değiştirdiğini söylüyorum. Artık bir grup kimyasal reaksiyon değil, değil mi?"

"Öyle. Hepsi dopamin ve nörotransmitter. Hepsi hayal ürünü." Bu sözleri söylerken bile hiçbirine inanmıyorum.

TEAL

Bir şeye bağımlı olmak bir insanın başına gelebilecek en kötü şeydir. Sanki tüm hayatınız o yüksekliğe bağıymış gibi.

Her zaman trans modundan kurtulmak istesem de, hiçbir zaman bağımlılığa kaymadım. Hiçbir şeyin hayatımın merkezi olmasına izin vermedim.

Benim acım bile.

Etrafından dolaştım, onunla savaştım ve sonunda onunla arkadaş oldum. Hayatta kalmamın tek yolu buydu.

Hiç düşünmediğim şey, bir şey yerine birine bağımlı olmaktır.

Hafta sonu Buluşma'dan ayrıldığımdan beri tek düşündüğüm o. Benim istenmeyen bağımlılığım.

Siktiğimin Ronan'ı.

Onun yanındayken bir vuruşa, bir gülümsemeye daha ihtiyacı olan bir keşe dönüşüyorum.

Bir dokunuş daha.

Ronan söz konusu olduğunda neye bağımlı olduğumu sorsaydınız, bir cevabım olmazdı.

Hafif gürültülü sesi, bir şekilde zihnimde bir sanat eserine dönüşen simetrik yüzü olabilir. Belki de gülümsemesi - gerçek olanlar - ya da çılgınca bir nedenden ötürü ürkütücü olmaktan ziyade sevimli gelen yapışkan doğasıdır.

Ya da belki, sadece belki, gizlice gösterdiği özendir.

Onun etrafında, farkına varmadan havalanıyorum. Yapılacak en doğal şeymiş gibi gülümsüyorum.

Öyle değil.

Öyle olmamalı.

Kendime sadece Charlotte yüzünden onun evinde olduğumu söylüyorum ama merhaba dedikten hemen sonra, Lars'ın yapacağını söylemesine rağmen ona çay getireceğimi söyledim.

Ronan'ın odasının önünden geçiyorum ve orada bir saniye fazla oyalanıyorum - ya da belki on saniye; bilmiyorum.

Tanrım. Kendimi aştığımı düşündüğüm o aptal hormonlu ergenlerden biri gibi olmaya başladım. Meğer hiç de öyle değilmişim.

Lanet olsun.

Tamam, Buluşma'da olanları sorun etmiyormuş gibi davranacağım. Sonuçta ayrılma sebebim aptalcaydı. Aşırı tepki gösterdim ve aptallık ettim ve... kahretsin, tüm hafta sonu boyunca Instagram'ını takip ettim, başka bir kızla fotoğrafını paylaşmasını bekledim, böylece ona saldırabilirdim.

O yapmadı.

İki fotoğraf yayınladı. Birinde kendisi ve Xander yarı çıplak, güneş gözlüğü takmış ve Xander'ın havuzunun kenarında uzanırken görülüyordu.

Başlıkta şöyle yazıyordu: *Onu uyandırdığım için benden nefret ediyor, ama onu uyandırdığım için mutluyum.*

Mon frère geri döndü.

Bu yüzüme bir gülümseme yerleştirdi. Ronan her zaman Xander'la Cole ve Aiden'dan daha iyi anlaşılmış gibi görünmüştür. İçimden bir ses Xander'ın da Ronan'ın kişiliğine diğer ikisinden daha hoşgörülü olduğunu söylüyor.

İkinci fotoğrafta Ronan, kitap okuyan Cole'un arkasından yüzünü buruşturarak bakıyordu.

Başlıkta şöyle yazıyordu: *İnek.*

Bu kadar.

Bana mesaj atmadı, aramadı ya da başka bir şey yapmadı. Tamam, belki ayrılış şeklim pek cesaret verici değildi ama hadi ama, Ronan bu. Aynı gece bir mesaj beklerdim.

Knox benimle dalga geçene kadar yemek boyunca telefonuma bakmaya devam ettim.

Ben.

Sonra da bu sabahı atladi. Ronan'ın uyuduğu bilinir, ama uykusunu kaçırarak bir parti yok.

Her şey birbirini izledi ve bir baktım onun evindeyim.

Çok naziksin, Teal.

Madem buradayım, ben de devam edebilirim.

Yatak odasının kapısını iterek açıyorum ve içeriden gelen sesler beni durduruyor.

"Edric memnun değil," diyor yaşlıca bir ses, havalı bir aksanla. Evin kontu kadar havalı değil ama ona yakın.

Pencerenin yanında duruyor. Ronan yüzünde kocaman bir sırıtışla camın üzerine oturur.

"Korkarım babamın zevki beni ilgilendirmez." Ronan uzun, alaycı bir nefes verir. "Phew."

"Her zaman ailene uymayan bir tavrın vardı," diyor adam. Sesi tanıdık geliyor, sanırım Edric'in kardeşi olduğu için - şirkete yardım etmek için Avustralya'dan dönen kişi.

Bulunduğum yerden Eduard Astor'un sadece arkasını görebiliyorum. İğrenç koyu kırmızı bir takım elbise ve kahverengi, deri ayakkabılar giyiyor.

"Biliyorum, değil mi?" Ronan'ın sırıtışı genişliyor. Arkasındaki gücü ve kaslarını nasıl yerinde tutmaya çalıştığını neredeyse hissedebiliyorum.

"Bazıları bana çekmiş olduğunuzdan bile şüphelenebilir." Eduard'ın sesi uğursuzlaşır, yumuşar. "Bu ironi olmaz mıydı?"

"Siktir. Seni." Ronan ayağa kalkarak amcasıyla burun buruna geliyor ama gülümsemesi yüzünden gitmiyor.

"Dil." Eduard'ın sesindeki sırıtışı duyabiliyorum. "Sen bir kontun varisisin."

"Ve sen de bir kontun kardeşisin. Öyle davran ve dalga geçmeyi bırak yoksa yemin ederim-"

"Ne?" Eduard ısrar eder. "Başladığın işi bitir, yeğenim. Asil kanın böyle söylüyor, değil mi? Herkesin bildiği kadarıyla tabii ki."

Ronan sanki göğsüne bir sopa sokup arkadan koparmak istiyormuş gibi ona bakmaya devam ediyor. Nefret o kadar somut ki neredeyse ellerimin üzerinde süründüğünü ve etli parmaklarını boğazıma doladığını hissedebiliyorum.

şu anda Eduard'ı yakalayıp kafasını duvara vurmak istiyorum - ya da daha iyisi, onu pencereden atıp vücudunun parçalara ayrılmasını izlemek.

Ronan nefret etmez; rekabet eder ve kin besler ama nefret her zaman statüsünün, adının ve tüm aurasının altında hissettirmiştir. Yumruklarını sıkması ve amcasına yumruk atmamak için kendini tutması bir şey ifade ediyor.

"Dikkat et, *amca*." Ronan son kelimeyi hırıldayarak söylüyor, sanki Eduard'ın bunu hissetmesini istiyormuş gibi telaffuz ediyor.

"Sen ağzını aç, ben de benimkini açayım, sevgili yeğenim. Charlotte'u unutma..." Eduard, Ronan'ın omzunu kavrar ve görünmezi yumuşatır

gömleğinin kırısklıkları. "Zavallı, yumuşak Charlotte. Kırılabilir, depresif Charlotte."

Ronan'ı daha iyi görebilmek için eğildiğimde bir el kolumu kavıyor. Bağırıyorum ama eldivenli bir elin ağzımı sarmasıyla ses boğuluyor.

Lars.

Beni Ronan'ın kapısından uzaklaştırıyor, koridorun sonundaki başka bir kapıyı açıyor ve beni odanın içine sokuyor. Beni takip edip kapıyı kapatmadan önce etrafını şöyle bir kolaçan ediyor.

Lars malikanenin baş kahyası ve dönem dizilerinden fırlamış bir karakter. Ronan onun cinayet planlarında suç ortağı olduğunu söylemekten hoşlansa da, ben durumun böyle olduğuna inanmıyorum. Adamın tek derdi düzen, temizlik, disiplin ve çay.

Bir sürü çay.

Herkesin zevkini biliyor.

Babam buraya sadece birkaç kez geldi ama Lars şimdiden onun siyah çayı her şeye tercih ettiğini biliyor.

Ayrıca Charlotte'u her ziyaret ettiğimde bana bitter çikolata getiriyor, bunun için her zaman minnettirim.

Yüz ifadesi duygularına asla ihanet etmese de, bir şekilde beni onaylamadığı fikrine kapıldım. Kayınvalidem olarak Charlotte'un yedeği gibi.

"Ne yapıyorsun sen?" Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, sanki beni efendisini dinlerken yakalamamış gibi doğrudan savunma moduna geçiyorum.

"Benim de bunu sormam gerekiyor, hanımefendi. Ne yapıyordunuz?"

"Geçiyordum."

İfadesi nötr kalıyor. "Bana pek geçiyormuşum gibi gelmedi." "Lafı dolandırma, Lars. Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, söyle."

O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki arkamdaki büyükbabanın saatinin tik taklarını fark etmeye başlıyorum. Eğer bunu beni sinirlendirmek için yapıyorsa, işe yaramaya başlıyor.

"Duyduklarınızı hanımefendiye anlatmayın." Duraksıyor. "Ancak, lord hazretlerine söylemek isterseniz, hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranacağım."

"Ama neden?"

"Neden derken neyi kastediyorsun?" "Neden Charlotte'a değil de Edric'e söyledin?"

"Lord Hazretleri'nden size, genç bayan."

"Şu başlık saçmalığını kes. Neler oluyor, Lars?"

Sanki evin aristokratıymış gibi burnunu yukarı kaldırıyor. "Eğer kendin anlamadıysan, neden sana söyleyeyim ki?"

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Belki de haklıydım - belki de genç lordu hak etmiyorsunuz."

"Ne?" Alay ediyorum. "Onu *hak* etmiyor muyum?"

"Bunu kanıtlayamadın, değil mi?"

Ağzımı açtım ama inanmadığım için ağzımdan bir şey çıkmadı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kapıya doğru yöneldi. "Çayınız on beş dakika içinde hazır olacak. Aslında şunu otuz yapalım - ve sana çikolata yok."

Arkasından kapanırken kapıyı kapatıyorum. Lanet züppe.

Yine de Ronan ve Eduard arasında olup bitenlerden haberdar olduğu belli olan bir züppe ve Edric'e söylememi istiyor.

Masanın pürüzsüz yüzeyine yaslanıyorum. Anladığım kadarıyla, Eduard Ronan'ın kafasında bir şey tutuyor gibi görünüyor ve bunun Charlotte ile bir ilgisi var. Ayrıca Ronan'ın kökeni hakkında da bir şeyler söyledi.

Charlotte'la ilgili.

Nefesim kesildi. *Hayır.* Olamaz.

Nereye gitmek istediğimi bilmeden hışımla odadan çıktım. Hayır, aslında biliyorum ve Charlotte'un odasına dönmeyeceğim kesin.

Ronan'ın iyi olduğundan emin olmak istiyorum, öfkelenmediğinden ya da her şeyi içine atmadığından emin olmak istiyorum. Duyguları tanımakta sorun yaşayanlar bile ne zaman ortaya çıktıklarını bilirler.

Merdivenlerin başında bir varlık planımı durdurdu - bu evde asla görmek istemediğim bir varlık.

Keşke sadece Ronan ve Charlotte olsaydı. Lars'ın züppeliği bile iyi olurdu.

Onun dışında herkes.

Alnımda soğuk bir ter oluşuyor ve kıpırdamamak, koşmamak ya da bir çukur kazıp içinde kaybolmamak için her şeyi yapıyorum.

O bana doğru adım atarken yerimde durmak için tüm irademi kullanıyorum.

Edric büyük bir adam, oğlundan bile büyük ve unvanı nedeniyle varlığı çevresindeki her şeyi boğuyor gibi görünüyor.

Önümde duruyor ve ince dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.
"Teal, seni görmek çok güzel."

Ben aynı şeyi söyleyemem.

Az önce öğrendiğim bilgi -Ronan'ın biyolojik babasının muhtemelen o olmadığı gerçeği- beni sevindirmeli çünkü bu adamın çöküşü olacak. Bir hafta önce, muhtemelen öyle olurdu.

Şimdi öyle değil.

Şimdi tek düşündüğüm Ronan'ın acısı.

Ben kendi acımı görmezden gelmek için elimden gelen her şeyi yaparken onun acısını nasıl ve ne zaman fark etmeye başladım?

Şu anda bile ayaklarım beni ona gitmeye, ona sarılmaya çağırıyor.

Bekle...

Ona

sarılayım

mı?

Ne oluyor Teal?

"Bay Astor."

"Edric gayet iyi ve Lars'ın size 'Onun lordluğu size' demesine izin vermeyin. Bunu çok sık yapıyor."

Gülümsüyorum çünkü onun kuru mizahına karşılık beklenen şeyin bu olduğunu düşünüyorum.

"Dinle, Teal." Gülümsemesi kayboluyor ve yüz hatlarında gördüğüm şey hoşuma gitmiyor. Hem de hiç hoşlanmadım.

Aslında, nefret

ediyorum.

Nefret

ediyorum.

Keşke gülümsemesine karşılık vermek için bir seçenek olsaydı.

Edric gibi bir adam acı ya da kederin gölgesini gösteremez. Diğer insanlardan insanlığı çaldığında insan olamaz.

"Charlotte ile geçirdiğiniz zaman ve hatta ona gönderdiğiniz kısa mesajlar ve makaleler için minnettar olduğumu söylemek istedim. Her gün onları dört gözle bekliyor ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana gösteriyor. İlginiz benim için çok şey ifade ediyor."

Ne diyeceğimi bilemiyorum, bunu bana neden söylediğinden emin değilim. Ayrıca, bunu onun için yapmadım.

"Bir kez daha teşekkür ederim." Sert ve haşın ifadesi geri döndü.
"Oğlum size saygısızlık edecek bir şey yaptıysa özür dilerim. Büyüyecek... eninde sonunda."

"O büyüdü," diyorum kendimi durduramadan.

"Pardon?"

"Oğlunuz büyüdü. Aslında, uzun zamandır büyümüş olabilir ve siz bunu fark etmemiş olabilirsiniz."

Duraksıyor, elini yanına indirmeden önce kravatını parmaklıyor. "Bunu sana söyleten ne?"

Duraklama sırası bende. Edric biliyor olabilir mi?

Hayır. Bu mümkün değil. Çok gururlu, kendinden çok emin, çok aristokrat ve pragmatik.

"Yok bir şey. Ronan'ı görmeye gideceğim." Beni daha fazla sorgulamadan dönüp gidiyorum. Eğer onun yanında bir dakika daha geçirirsem, ağzımın kontrolünü kaybedebilirim. Knox'un dediği gibi, düşüncelerimi kendime saklamakla ilgili bir sorunum var.

Ronan'ın kapısını çaldım ama cevap veren olmadı.

"İçeri geliyorum." Kapıyı itip açarken yanaklarım ısınıyor.

Ronan ve Eduard'ı bulmayı umuyorum ve ikincisini yumruklama olasılığını düşünüyorum.

Ama odada kimse yok.

"Ronan?" Sesleniyorum.

Cevap yok.

Parmak uçlarımda banyoya gidip adını tekrar söylüyorum ama hiçbir şey yok. Belki gardıroptadır? Kapıları açıp yenilgiyle iç geçiriyorum. Ne düşünüyordum ki? Gardıropta, gerçekten mi?

Tam kapatacaktım ki baharatlı kokusunu içime çektim. Artık bana bir şeyler yapıyor. Süpermarkette ya da okuldayken diğer insanların üzerinde fark etmeye başlıyorum ve hepsi bu kadar değil. Hatta durup düşünüyorum - hayır, bu tam olarak Ronan değil, onun kadar seksi, sert ya da sıcak değil.

Onunla ilgili sorun da bu. Sert olabilir, bana istediğimi verebilir ama aynı zamanda sıcak da olabilir, o kabustan sonra bana sarılması gibi.

Parmaklarımda onun düzenli gömlek ve tişörtlerinde gezinmesine izin veriyorum. Renklerine göre düzenlenmişler ve her yerinde Lars'ın parmak izleri var. Sırf onun sinirlerini bozmak için onları mahvetmek istiyorum.

Hala bu fikri düşünürken çekmecedan pembe bir dantel çıktığını görüyorum. Çıkartıyorum ve çenem neredeyse yere çarpıyor.

Bu bir tavşan kıyafeti. Onu geçtim, şu kulaklı ve ip gibi iç çamaşırılı striptizci tavşan kostümlerinden biri.

Elsa ve Kim sürekli Ronan'ın tavşan fahişe fantezisinden bahsediyor. Her fırsatta bu konuyu açıyor ama ben bunun sadece bir fantezi olduğunu sanıyordum.

Kostümü gardırobunda tutarak bir sonraki seviyeye geçtiğini hiç düşünmemiştim.

Kapıdan bir ses geliyor ve kıyafeti bulduğum yere geri itip o beni bulamadan çıkıyorum.

"Hey," diyorum beceriksizce ve sonra irkiliyorum.

Siyah kot pantolon ve beyaz bir tişört giymiş, kasları pazularından dalgalanıyor. Gülümsüyor ama Eduard'la konuşurken hissettiğim gerginlik hâlâ dalga dalga yayılıyor.

"Lars burada olduğundan bahsetti. Bir sahne sapığı gibi gardırobumu karıştırdığın kısmı unutmuş."

"Kapa çeneni." Alınmış gibi yapıyorum. "Lars başka bir şeyden bahsetti mi?" "Çayını kendin alabileceğin gerçeği dışında, çünkü o Adet dönemindeyim ve bugün sana hizmet edemeyeceğim, hayır." Duraklıyor. "Güzel gömlek." Kızardım.

Yüzüm kızardı.

Sorun şu ki, hafta sonu bu tişörtü sipariş ettiğimde, paketi Knox'un parmaklarından kaptığımda ve bu sabah giydiğimde de kızardım.

Ben kızarmıyorum. Asla.

Tıpkı insanlara sarılmak istemediğim gibi ama son zamanlarda ikisini de yapıyorum.

"Seninle ilgili değil," diyerek konuyu saptırmaya çalışıyorum.

"*Belle*, 'Benimle Fransızca Konuş' yazıyor. Eğer bu benimle ilgili değilse, ne olduğunu bilmiyorum." Bana yaklaşıyor, hâlâ gülümsüyor, ama bu kez zorlama ya da acıyı kamufle eden bir gülümseme değil.

Bunu nasıl yaptığını, nasıl bu kadar çok şey sakladığını ve beni gördüğünde bu kadar mutlu olabildiğini merak ediyorum.

"Mesajlarıma cevap vermediniz, *trésor*."

"Çünkü onları siz göndermediniz."

"Tabii ki yaptım." Telefonunu çıkarır, sonra kaşları çatılır. "Ah, lanet olsun. Onları grup sohbetine gönderdim. O piçler bunu yaşamama izin vermeyecekler."

Kıkırdıyorum; Ronan'ın art arda gönderdiği mesajlara verdikleri yanıtları hayal etmekten kendimi alamıyorum. İçten içe, kendime bir anlık rahatlama izni veriyorum. Hafta sonu boyunca beni gerçekten görmezden gelmedi.

"Neye gülüyorsun? Sefaletimi mi seviyorsun?"

"Hayır." Kahkaha attım.

"Tamam, bana beş yüz şekilde korkak denildi." Telefonunu tekrar cebine soktu. "Bunların hepsi senin suçun, *güzelim*. Bunu nasıl telafi edeceksin?"

"Neden güleyim ki?" Kollarımı kavuşturuyorum, artık gülmüyorum. "Sana kızgın olan benim, unuttun mu?"

"Bunun için özür dilemeyeceğim. Cole'un senin bana ait olduğunu bilmesi gerekiyordu, böylece pençelerini kendine saklayacaktı. Üzgün değilim."

"Sorun o değil." Sesim çok küçük, acınası.

Kaşları çatıldı. "O zaman neden beni bırakıp gittin?" "Önemli bir şey değil."

"Teal," diye uyarıyor, kolumu sıkıca kavrayarak. "Beni güç kullanmak zorunda bırakma."

"Zaten öyle değil misin?"

"Bu sadece bir ön izleme. Asıl gücüm seni orgazm etmemeyi içeriyor." Gözlerimi ona diktim.

"Söyle. Bana," diye ısrar ediyor. "Yoksa Lars sana bir daha bitter çikolata vermez. Onları gönderen benim, biliyorsun."

"Sen... öyle misin?"

"Tabii ki. Lars nereden bilecek, dahi?" Biraz daha yaklaştı. "Şimdi bana neden gittiğini söyle."

"Bu aptalca, tamam mı?"

"Bırakın buna ben karar vereyim."

"I..." Yan tarafımdaki görünmez bir noktaya bakarak sözümü kesiyorum. "O pozisyonda seks yapmak istemedim. Sana bakmak istedim ve sen beni dinlemedin."

Sessizlik odada hak iddia ediyor ve ben de şans eseri ona bakıyorum. Ronan beni neredeyse kıvrandıracak kadar yoğun bir odaklanmayla izliyor.

"Ronan...?"

"Bana bakmak istedin," diye tekrarlıyor, sanki kelimelere inanmıyormuş gibi. Bu bir soru değil ama yine de başımı sallıyorum.

Beni tuttuğu kolumdan kendine doğru çekti ve sıkı bir sarılmayla sardı. Piç amcasıyla konuşmasını dinledikten sonra benim de ona sarılmak istediğim gibi.

"Beni mahvediyorsun Teal," diye fısıldıyor başıma doğru, sıcak nefesi saçlarımı gıcıkıyor.

"Senin ben olduğun kadar değil." Sesimde çok fazla kırılganlık, çok fazla teslimiyet var ve nedense bundan nefret etmiyorum.

"Burada olmana sevindim, benim çılgın ama güzel *dilberim*."

Hayatımda ilk kez kollarımı birine doluyorum. Kalp atışlarını göğsümde, nefesini saçlarımda ve kollarının beni sıktığını hissediyorum.

Ben de aynısını yapıyorum.

Tırnaklarım gömleğinin kumaşına batıyor ve sıcaklığını içime çekiyorum.

Aidiyet.

Bakım.

Daha önce kendime bağımlılıklara asla izin vermedim, çünkü bağımlılıklar sizi mahvediyor, mantığınızı ve kafanızı karıştırıyor.

Ama Ronan'a sarılırken, bu bağımlılıkta başka seçeneğim olmadığını biliyorum. Bu öylece teslim olacağınız türden bir şey. İçine düşersin ve kendini bırakırsın.

Ben de öyle yaptım ve yumuşak bir sesle, "Ben de burada olmana sevindim Ronan," diye itiraf ettim.

TEAL

Fya da bir sonraki hafta, Ronan yanımdan ayrılmıyor. Sabahları beni almak için orada oluyor. Beni eve geri götürmek için orada ve bazen herkesi Meet Up'tan kovuyor.

Böylece geceyi geçirebiliriz.

O geceler ve öğleden sonraları benim favorilerim. Fantezilerimin her birini gerçeğe dönüştürmekle kalmıyor, bir adım ötesine geçiyor. Beni kulübenin ve gölün etrafında kovalıyor, sadece bana saldırmak için ondan kaçabileceğimi hissettiriyor ve sonra beni mümkün olan her pozisyonda beceriyor.

Biriyle seks yapmayı Ronan'la yaptığım kadar arzulayacağımı hiç düşünmemiştim. Bu sadece bedenlerimizin birleşmesiyle ilgili değil, aynı zamanda buna neyin yol açtığıyla da ilgili. Bedenime sahip olurken gösterdiği duygularla ilgili.

Onları -yani duyguları- o kadar iyi anlamıyor olabilirim ama kahverengi gözlerindeki parıltıda anlamını görebiliyorum. Bana dokunuşunda ve beni dünyadan korumak istercesine sarılışında bunu hissedebiliyorum.

Son zamanlarda dünyaya karşı bir çeşit savaş veriyor. Nişanlısı olduğumu tüm RES'e duyurmayı kendine iş edindi ve bahçe olayından beri her gün Cole'un kitaplarını mahvetmek için planlar yapıyor. Benden kurtulmak için her şeyi yaptıktan sonra Ronan'ın bu kadar bölgeci davranması çok garip.

Bunu yaparken de yavaş ama emin adımlarla kalbimde kendine rahat bir yer açıyor. Hayatımın bir noktasında, gerçekten bir kalbim olmadığına ya da varsa bile sadece anatomik işlevini yerine getirdiğine inanıyordum.

Ama şimdi, ne zaman Ronan etrafta olsa, o organ bir senkronize oluyor bir senkronize olmuyor. Yaptığı her şey beni bir şekilde etkiliyor. Bu, beni her gördüğünde içtenlikle gülümsemesi ya da bana göz kırpması kadar küçük bir şey olabilir

Charlotte ile vakit geçirdiğimizde. Belki de bana her gün sanki bir ritüel haline gelmiş gibi bir kalıp bitter çikolata getirmesidir.

Bütün geceyi mesajlaşarak geçiriyoruz. Otuz saniye içinde cevap vermediğimde, ona cevap vermemi söyleyen uzun ve dramatik bir mesaj gönderiyor.

Ronan, şapşal tavırları ve her ciddi durumu şakaya dönüştürme eğilimiyle hala Ronan, ama şimdi bunun onun savunma mekanizmasının bir parçası olduğunu anlıyorum. Yine de bu ona doğal geliyor ve ilgi odağı olmaktan keyif alıyor.

Benim aksime.

Elsa, Ronan ve ben farklı olsak da kimyamızın uyuştuğunu söylüyor. Bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikrim yok ama muhtemelen ellerini benden nasıl uzak tutamadığı ile ilgili bir şeydir. Doğruyu söylemek gerekirse, ben de ondan uzak duramıyorum.

Ben artık o bağımlıyım ve onu bir gün görmesem, bir şeyler tamamen yanlış geliyor.

Knox, Ronan'ın beni iyi yönde değiştirdiğini söylüyor ama kardeşim bu değişim yüzünden verdiğim iç savaşı bilmiyor.

Bir yandan, Ronan'la birlikteyken diğer her şeyi unutuyorum, ama diğer yandan, o diğer düşünceler ne zaman yalnız kalsam davetsizce içeri dalıyor.

Artık yalnız değilim.

Ronan beni Londra'nın kalabalık caddelerinde gezdirirken kolunu belime doluyor. Kalabalıktan hoşlanmıyorum - çok fazla insan ve engel var - ama onunla birlikte bu engeller ortadan kalkıyor.

Geriye kalan tek şey onun sıcaklığının bana yakın olması. Kokusu. Onun yakınlığı. Sadece o.

O etraftayken kalabalıklar ve insanlar kaybolur.

"Hey, Ronan?"

Bana doğru sırtıyor ve göz kamaştırıcı gülümsemesini gösteriyor.

"N'aber *güzelim*?"

Onun yörüngesine girmemeye çalışıyorum, ancak çoğu zaman epik bir başarısızlık gibi görünüyor. "Neden bana hiç üçlü yapalım mı diye sormadın?"

Mükemmel bir kaş kaldırıyor. "Üçlü mü istiyorsun?"

"Hayır."

"O zaman neden soruyorsun?"

"Hep Elsa ve Kim'in peşinden koştun, seninle üçlü yapsınlar diye." Ve hiç dahil edilmediğim için kendimi dışlanmış hissedebilirim. Ne? Önceden hep bundan bahsederdi.

"Kıskanç mı?"

"Hımm. Belki ben de iki erkekle üçlü yaparım. Belki Cole ve Agnus, asla bilemeyeceğiz."

"Teal..." diye uyarıyor.

"Ne? Başkalarıyla üçlü seks yapmayı düşünen tek kişi sen değilsin." Ve evet, onu incitmek şu anda göğsümde yanan şeye karşı savunma mekanizmam.

"Kim ve Elsa ile üçlü yapmak Aiden ve Xander'ı kızdırmak içindi. Hepsi bu. Ayrıca, artık üçlü ilişkilere ilgi duymuyorum."

"Bilmiyor musun?"

"Hayır. İstedğim tek kişi sensin ve paylaşmayı umursamıyorum." Gözlerini kısar. "Bu senin için de geçerli, tamam mı?"

Sessiz kalıyorum, ama sadece bir gülümsemeyi bastırdığım için. Ronan yanağımı dürtüyor. "Tamam mı?"

"Peki." Baştan beri ilgimi çekmiyordu zaten.

"İşte, çok daha iyi. Seni başka bir erkekle düşünmek, Lars'ın küçük kara kitabının yardımıyla toplu katliam planları yapma isteği uyandırıyor."

Bu kez tenime yapışan sırtışa karşı koyamıyorum. Kimseye karşı sahiplenici davranmayan Ronan'ın bana karşı böyle davranması hoşuma gidiyor. Muhtemelen yapmamalıyım ama yapıyorum.

"Hoşuna gitti, değil mi *güzelim*?"

"Hayır."

"Uh-huh."

"Etrafta beni göstermeyi bitirdin mi?" Saptırıyorum.

Onun arkadaşlığından hoşlansam da, bunu başkalarının müdahalesi olmadan tek başıma yapmak istiyorum.

Kaşlarını sallıyor. "Seni etrafta dolaştırmaktan asla vazgeçmeyeceğim, *güzelim*." "Charlotte'a onunla vakit geçireceğime söz verdim."

"Önce ben geliyorum. Ayrıca, Lars biz dönene kadar orada kalacak."

Nedense Ronan evinde uzun süre kalmak istemiyormuş gibi geliyor. Bunun Charlotte ya da Edric yüzünden olmadığını biliyorum. Babasının yanında soğuk davranıyor olabilir ama ona nasıl baktığını gördüm - babasına saygı duyan bir oğul gibi. Knox da babasının yanındayken aynı ifadeyi takınıyor.

Ronan ve Edric arasındaki görünmez bağ beni her zaman kendi tenimde rahatsız etti.

Nefret ediyorum.

Nefret ediyorum.

Keşke onu yok edebilseydim.

"Lars benim en büyük hayranım değil," diyorum onun yerine.

"Kimsenin en büyük hayranı değil." Göğsünü işaret ediyor. "*Ben* hariç."

"Çok mu kibirli?"

"Birimiz olmak zorunda. Yetişkin partilerinden birinde olduğumuzu ve sizin sessiz olduğunuzu ya da kaçmayı düşündüğünüzü hayal edin. Atmosferi ayakta tutan kişi ben olmalıyım."

"İnsanlar senin sıkıcı bir nişanlın olduğunu düşünmez mi?"

"Siktir et insanları. Her gece seninle yatanlar onlar değil."

Yanaklarım kızarıyor ama "Her gece benimle yatmıyorsun" demeyi başarıyorum.

"Bunu değiştirebilirim."

"Ronan." Biri duymuş olabilir diye etrafımıza bakıyorum.

"Ne? Nişanlandık. Bu, sonunda seninle evleneceğim ve istisnasız her gece benimle yatacaksın demek."

Göğsümde bir şey düşüyor. Görmezden geldiğim durumun gerçekliği bir anda üzerime çöküyor.

Evlilik olmayacak.

Bu nişanın sebebi bu değil.

Biri koluma çarptı ve irkildim. Uzuvlarımdan bir elektrik akımı geçiyor. Nefeslerim kısılıyor ve bacaklarım beni taşıyamaz hale geliyor.

Saldırı çok hızlı, hiçbir uyarı olmadan geliyor. Kafamın içinde kaybolduğum için ya da çevremle çok barışık olduğum için olabilir.

Olmamalıydım.

Çevrem her zaman düşmanım olmuştur.

O bilinmezliğin içinde sıkışıp kalmıştım ve bu konuda hiçbir şey yapamıyordum.

-

Sıcak eller yanaklarımı sarıyor, beni o sıcak ellerden uzaklaştırıyor. anılar.

"Hey..." Ronan'ın sesi, beni kendisiyle yüzleştirirken yumuşuyor.

Bakışlarım yavaşça göğsüne ve koyu kahverengi gözlerine kayıyor. Onlarda sakinleştirici bir şey var, hiç sahip olmadığım ninni gibi.

"İyisin," diye devam ediyor. "İyi olacaksın."

"Bunu nereden biliyorsun?" Mırıldanıyorum. "Nasıl bu kadar emin
Bu olabiliyorsun
mu

?" "Sadece bir şeyden eminim, o da sensin Teal. Hiç şüphem yok
bunu atlatacaksın. Neden biliyor musun?"

Bir şey gözlerimi yakıyor ve bunun gözyaşı olduğuna inanmayı
reddediyorum. "Neden?" "Çünkü sen tanıdığım en güçlü insansın."

Bir sonraki eylemimi düşünmek için kendime izin vermiyorum.

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve dudaklarımı onunkilere
yapıştırıyorum. Bana dokunduğu kadar derinden öpüyorum onu.

Siktir et insanları.

Kalabalığın içinde görünen tek kişi o.

Aramızdaki şeyler yanlış nedenlerle başlamış olsa bile.

R O N A N

"A Cevap verecek misin yoksa ortaya çıkıp huzurunu kaçırayım mı?" Cole'un sıkılmış sesi iki hafta önce Teal'e göndermem gereken ama benim gönderdiğim mesajı tekrarlıyor

sikik arkadaşların grup sohbeti.

"Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim" - Aiden omzumu tutuyor -
"ama seninle gurur duyuyorum."

"Cevap... lütfen?" Cole okumaya devam ediyor. Kanepede oturuyor, bir eline yaslanmış ve telefonunu tutuyor.

Aiden beni hoşnutsuzlukla serbest bırakıyor. "Bunun arkasında durmayacağım, yani hayır, seninle gurur duymuyorum."

"Siktir git." Cole'u işaret ediyorum. "Sen de." Sonra arkamda mesajlarını gözden geçiren Xan'ı işaret ediyorum. "Ve seni de."

"Ne?" diye itiraz eder. "Ben bir şey söylemedim." "Tam söyleyecektin, o yüzden peşinen siktir git."

Ağırlığımı Cole'un yanına atıyorum. Maçtan sonra Meet Up'ta küçük bir toplantı yapıyoruz. Diğer oyuncular ya içiyor ya da kızları kendileriyle yatmaları için ikna etmeye çalışıyorlar.

Duvarlardan gürültülü müzik sesleri geliyor. Benim evimde daha iyi olurdu.

- Sadece söylüyorum.

Ama, oh iyi. Kudretli Earl Edric beni bir güzel benzetmekle kalmaz, annemi de hayal kırıklığına uğrattı ve ben bunu asla yapmazdım.

Meet Up'taki partiler eğlenceli olabilir, ancak sevişecek yer bulamazsınız. Bununla ilgilendiğimden değil - ya da belki ilgilenirim; Teal'in gelip gelmemesine bağlı.

Son bir saattir lanet bir sürüngen gibi girişı izliyorum. Daha önce Elsa ve Kim ile maçıaydı. Xander döndüğünden beri Kim beni tamamen unuttu. Eskiden adımı söylerdi ama şimdi tek umursadığı onun iğrenç on dokuz numarası.

Teal benden çok telefonuyla ilgileniyordu - biliyorum çünkü kafamı her kaldırdığımda o lanet şeye dalıyordu. Bir dahaki sefere, o telefon ve ben konuşacağız.

Bir telefonu kıskandığıma inanamıyorum.

Bekle. Kıskançlık mı? Hayır. Ben kıskançlık yapmam. Bu duygu bana göre değil ve benim sözlüğümde asla yer almaz - özellikle de Teal için.

Telefonum titriyor ve bir sonraki hapına ihtiyaç duyan bir keşten daha hızlı çekiyorum. Ekrandaki gönderenin adı telefonu daha sıkı kavramamı sağlıyor.

Bu kesinlikle beklediğim metin değil.

Eduard: Edric bir şeyi duyurmak için aile toplantısı yapacağını söyledi. Ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?

Bilmiyorum, bilsem bile o şerefsiz benden bir şey alamaz.

Sevgili babam son zamanlarda biraz garip davranıyor. Annemle geçirdiği zamanın on sekizinci yüzyıldan kalma bir kontrol manyağı diplomasına sahip olmasından kaynaklandığını sanıyordum ama Lars son zamanlarda sinir bozucu şeyler söylüyor.

"Dikkatini ver."

"Genç efendi, o kız gözünüzü kör ediyor ve dikkatinizi kaybediyorsunuz." "Dikkatinizi vermeniz gerektiğini söylemiş miydim?"

Ona daha açık olmasını ya da siktir olup gitmesini söylediğimde, zor durumdaki bir genç kız gibi oflayıp puflayarak ikincisini seçti.

Lanet olası Lars. Bir gün o n u köşeye sıkıştıracağım ya da küçük kara kaplı defterini çalıp bir göz atacağım.

Neye dikkat etmemi istiyor? Lord hazretlerinin kontrol manyağı olmasına mı, yoksa annemin aslında işkencecisi olduğu halde ona aşkım demesine mi?

Ve Lars yanılıyor - Teal beni kör etmedi. Eduard'ın mesajını yok ettikten sonra telefonuma bakıyorum. Neden bana mesaj atmıyor ki?

"Yeşil yolda." Xan aptal gibi sırtıyor.

"Elsa da." Aiden gazozundan bir yudum alır. Hiç içmez, hem de hiç. O ve Cole bunun mantıklarını zayıflattığını söylüyorlar ve onlar kaos planlamak için tüm nöronlarına ihtiyaç duyan tipler.

"Teal?" Cole sorar.

"Hiçbir fikrim yok. Ben yapışkan bir tip değilim." Sırıtiyorum. "Ama Silver'ın yukarıda bir yerde olduğunu biliyorum."

O değil. Bu gece onu görmedim ama onu kışkırtmak en sevdiğim eğlencedir. İnsanlar bu tür eğlenceler için para ödüyor.

Cole'un bakışları kitabından bana kayıyor ve sonra sanki ben yokmuşum gibi geri dönüyor, ama dikkatini kitabından çekmeyi başardıysam, bu bok işe yarıyor demektir.

"Yapışkan bir tip değil mi? Farklı düşünmek için yalvarıyorum." Xander telefonunu karıştırır, sonra bir milyon yıl geçse de görmemeleri gereken mesajlardan birini gösterir. **Ronan:** Mesajlarıma her zaman cevap vermek gerektiğini söylediğimi hatırlıyor musun? Belki tam olarak bu kelimeleri söylemedim ama artık ortadalar, o yüzden siz de söyleyebilirsiniz. Ara beni. Sesini duymak istiyorum.

Uzun bir iç çekiyorum. "Tamam, o mesajları telefonlarınızdan silmeniz için ne yapmam gerekiyor?"

"Beni satın alamazsın Astor." Aiden içkisinden bir yudum daha alır.

"Kitabımı yakma numarasından sonra mı demek istiyorsun?" Cole düşünceli görünüyor. "Peki ya... asla?"

Kindar herif.

"Şaka mı yapıyorsun?" Xan gülüyor. "Bunları şimdiden çerçeveli baskılar haline getiriyorum ve ileride kullanmak üzere saklıyorum."

Şimdilik en iyi seçeneğim telefonlarını çalıp tuvalete atmak. Tabii eğer bulutta bir bok tutmuyorlarsa. Bunu kim icat ettiyse - Senden nefret ediyorum.

Elsa ve Kim içeri giriyor, ikisi de kot pantolon ve atlet giymiş. Nefes almayı kesiyorum, bırakmadan önce uzun saniyeler boyunca içimde tutuyorum.

Onu daha görmeden hissediyorum. Ortada, dizlerinin altında biten siyah tişört benzeri uzun bir elbise giyiyor. Bugünün yazısı '*Karma seni vurmazsa, ben vuracağım.*'

O lanet olası bir deli ve onun deliliği benim sapkınlığım haline geliyor. Kink'i umursamamalıyım - ya da düşünmemeliyim - ama Teal her şeyi bana karşı çeviriyor.

İyi anlamda.

Hayal edilebilecek en iyi şekilde.

Saçları her zamanki gibi dağınık, bu da yüzünü daha küçük ve vücudunu daha ince gösteriyor. Beyaz spor ayakkabıları ayak bileklerinde duruyor.

Siyah gözleri genellikle arkasına saklandığı koyu makyajla boğulmamış. Bugün biraz daha ağırbaşlı, daha uyumlu görünüyor ve nedense bu beni endişelendiriyor.

Tüm felaketler bir değişiklikle başlar. O gece gibi.

Başımı sallayarak bu fikri bir kenara itiyorum.

Bakışları odanın içinde dolaşüyor ve beni bulması tam üç saniyesini alıyor. Gözleri benimkilere kilitlendiği anda sanki tüm dünya arka planda sessizliğe gömölüyor. Ne sesler, ne renkler, ne de kokular var.

Sadece o var, garip tercihleri ve lanet olası tavırları olan kız.

Ama aynı zamanda onu derinden önemseyen ama bunu nasıl göstereceğini bilmeyen bir kız. Annemi sürekli kontrol eden ve en sevdiği şeyleri soran kız çünkü onun mutlu olmasını istiyor.

Yatakta uysal bir itaatkâra dönüşen ama yatak dışında bir dişi kaplan olan kız.

Ona gitmek üzereyim. Ne yapacağımı bilmiyorum, muhtemelen onu kimsenin bizi bulamayacağı ya da rahatsız edemeyeceği bir yere kaçıracağım.

Ben kıpırdayamadan rugby takımından bir ezik önünü kesiyor. Elsa ve Kim çoktan Aiden ve Xan'ın yanlarına gelmiş, düşük bütçeli bir porno filmdeymiş gibi öpüşüyorlardı.

Ama ben onlara odaklanmıyorum.

Tüm odağım az önce Teal'le göz temasımı kesen şerefsizde.

Adam ondan daha uzun, bu yüzden yüz ifadesini net olarak göremiyorum. Siyah bir hale başımın etrafında dönüyor, buharlaşmayı reddediyor.

Onlara doğru adım atıyorum ve aralarına dalıyorum. O -sanırım adı David- irkilmiş gibi geri adım attı.

Sırıtiyorum. "Yardımcı olabilir miyim David?"

"Hayır, sadece Teal'e bir ödev hakkında soru soruyordum." "Bu derse benzemiyor, değil mi?"

Teal yanıma dirsek atmaya çalışıyor, ama ben o n d a n uzak duruyorum ve sonra elini kendi elime alıyorum.

David telaşlanmış görünüyor, ama kendini tutuyor. Zavallı pislik. Neden rugby adamlarını partilerimize davet ediyoruz ki?

"Ben sadece-"

"Gidiyorum," diye sözünü

kestim. "Hayır. Öyle değil-"

"Fark etmediysen söyleyeyim, Teal kapıldı." Gülümsüyorum. "Aslında, o birinin nişanlısı - benim. O yüzden ondan uzak dur."

Çenesini kapatıp siktirip gitmek yerine konuşmaya devam ediyor. "Sanırım buna karar vermek ona kalmış."

Teal'i kendime çekiyorum, bir elimi yanağına koyuyorum ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırıp onu nefessiz bırakan acımasız bir öpücük konduruyorum. Şansımı deneyip diline sahip çıkıyorum ve onu daha önce hiç tatmadığım şekilde tadıyorum. Partideki herkesin bize gösterdiği ilgiyi hissedebiliyorum ve gösteriyi izlemelerine izin veriyorum; onun kime ait olduğunu bilmelerine izin veriyorum.

Kıskandın mı? Ben mi? Hayır, hiç de değil.

David'in ya da başka birinin baloncuğumuza girmesini beklemiyorum. Dudaklarım onun dudaklarından ayrılır ayrılmaz, onu arkamdan sürüklüyorum ve Meet Up'ın dışına çıkarıyorum. Müzik ve sesler biz uzaklaştıkça daha da azalıyor. Elini benimkinden çektiğinde otoparktaydık.

"Yetişemiyorum," dedi pantolonunun altından.

"Kısa bacaklarınla ilgili bir şeyler yapmalıyız." Onunla yüzleşiyorum.

Kollarını cömert göğüslerinin üzerinde kavuşturuyor. "Belki de mağara adamı sahneleri hakkında bir şeyler yapmalıyız. Aiden'dan ders falan mı alıyorsun?"

Alay ediyorum. "Hadi ama *güzelim*. Ben ders veren bir tipim, tam tersi değil."

"Evet, doğru." Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve kulübeden gelen loş ışıkta bile yanaklarının kızardığını seçebiliyorum.

"Hoşuna gitti." Sırıttıyorum. Ona doğru bir adım atıyorum ve o an donmuş bir halde bana kocaman gözlerle bakıyor. "Senin için mağara adamı gibi davranmamı, herkesin içinde sana sahip çıkmamı ve seni benim olarak işaretlememi seviyorsun."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." "Ama yine de gözlerimin içine bakmıyorsun."

"Öyleyim." Bakışları benimkilere kayıyor ve bir saniyeden kısa bir süre sonra yer değiştiriyor.

Onu çenesinden tutuyorum ve parmağımı şişmiş alt dudağında gezdiriyorum. "İtiraf et."

"Sen bir piçsin."

"Bunu zaten tespit ettik."

Ellerini iki yana açıyor. "Şimdi ne olacak?" "Şimdi, buradan çıkıyoruz."

"Ama... nereye?"

"Sınırımız gökyüzü, *Belle*. Seni becererek başlayacağım ve sonra seni tekrar becererek geceyi bitireceğim. Arada muhtemelen bu da var ama önerilere açığım."

Biraz gülümsüyor. "Bugünkü maçtan sonra hâlâ dayanıklılığın var mı? Doksan dakika boyunca aralıksız koştun ve defans oyuncularından biri görevini yapmadığında defansa geri dönme şeklin? Menajerinizi onu oyundan alması gerekirdi ama hayır, sizin kendi pozisyonunuzla birlikte onun pozisyonunu da oynadığınızı gördüler ve tamam, onu tutabiliriz dediler. Bir ileri bir geri gitmek seni yormuş olmalı ve Xander'ın iyiliği için yaptığın asistlerden bahsetmeyelim. Anlıyorum, uzun bir aradan sonra geri dönüyor, ama neden o ve Aiden tüm ilgi odağı olurken senin çabaların asistlere indirgeniyor? Bu adil değil ve Cole'un senden daha iyi bir orta saha oyuncusu olduğunu düşünmesi..." Ağzından çıkan her kelimeyle sırtışım daha da genişlerken sözünü kesiyor. "Saçmalıyordum, değil mi?"

"Hayır, devam et. Cole'un benden daha iyi olduğunu düşündüğün kısımdayız, ki bu açıkça küfürdür."

"Kapa çeneni." Mümkünse yanakları biraz daha kızarıyor. Benim Teal'im genelde kızarmaz ama kızardığında sanki dünya kıpkırmızı olur. Utanırken bile gerçekçi.

"Beni izlemediğini sanıyordum," diyorum. "Sanki bir ilişkin varmış gibi telefonunun başından ayrılmıyordun - kimseye bir şey söylediğimden değil, çünkü sikik arkadaşlarım yapışkan olduğumu düşünürler. Senin yüzünden bana korkak dediklerini söylemiş miydim?"

"Evet, öyle sayılır."

"Bana bunu telafi ediyorsun."

Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum ve onu arabama doğru sürüklüyorum. Tüm bu parti ortamında, burada çok fazla araç var. Benimkini bulmak dakikalarımı alıyor.

"Bekle." Teal elimi tuttu.

"Beklemek yok. İkinci Ron Astor'un doza ihtiyacı var."

Gülüyor ve ses o kadar nadir ve tüy gibi ki durup ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Ne?" Kendi gülümsememi bastırıyorum. Yüzünün ışıldadığını görmek bulaşıcı.

"Sakin bana aletinın adının bu olduğunu söyleme?"

"Olabilir. Neden? Onunla bir sorunun mu var? Önerilere açığım ama o sadece bu isme cevap veriyor. Kendimi savunmam gerekirse, ona on üç yaşındayken ve aile tarihi dersinden yeni çıkmışken bu ismi verdim."

Bir kahkaha patlatıyor ve elinin tersiyle ağzını saklıyor.

"Ne oldu, *Belle*?" Alınmış gibi yapıyorum. "Ya şimdi konuşursun ya da sonsuza dek susarsın."

Sağımızdan bir gümbürtü geliyor ve ikimiz de duraklıyoruz.

"Senden beklemeni istediğim şey de buydu," diye fısıldar Teal, kahkahası kaybolur. "O arabadan garip bir ses geliyor."

"*Belle*, burası lüks Londra. Aramızda seri katiller yok..." Ses tekrar geldiğinde duruyorum ve bu sefer hangi arabadan geldiğini anlıyorum.

Siyah bir

Jeep.

Cole'un.

Oh, lanet olsun. Şimdi ne yaptı? "Bir göz atmalıyız," diyor Teal. "Bu muhtemelen iyi bir fikir değil."

"Ne demek iyi bir fikir değil?" Teal'in yanakları kızarır ve bu kez utançtan çok daha farklıdır. Bu öfke - hayır, en saf haliyle öfke.

"Bu, karışmamamız gerektiği anlamına geliyor." Cole'un pisliği Cole'un pisliğidir. Ayrıca, o arabada neler olup bittiğine dair bir fikrim olabilir ve bunun sosyopatlıktan ziyade kink aktivitesiyle ilgisi var.

Ama buraya getirmek zorundaydı, cidden mi? Bu onun için bile yeni bir seviye.

"Karışmamalı mıyım?" Teal'in sesi yükselir. "Orada birinin yardıma ihtiyacı olabilir. Birileri avazı çıktığı kadar bağılıyor olabilir ama kimse onları duymuyor. Bir sese ihtiyaçları var ama hiçbir şey alamıyorlar. Senin gibi insanlar yüzünden hiçbir şey elde edemiyorlar, karışmamaları gerektiğini söyleyenler, ihtiyacı olan birine yardım etmek için adım atmamaları gerektiğini söyleyenler ya da-"

"Hey." Her iki avucumu da yüzüne sararak onu sakinleştirmeye çalışıyorum.

Kelimeleri atlıyor ve bir çöküşün eşiğinde gibi görünüyor. Teal'in içinde ne olduğunu, soğuk kişiliğinin ve 'dünyanın canı cehenneme' dış görünüşünün altında ne sakladığını gösterdiği nadir anlardan biri.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldanıyorum alnına doğru. "İyi olacaksın. Senin için buradayım."

O kâbustan çıkarken olduğu gibi boğazına bir hıçkırık düğümleniyor. Kendini toparlamaya ve durumunu kontrol etmeye çalışarak ölçülü nefesler alırken tırnakları Elitlerimin ceketine batıyor.

"Bir göz atabilir miyiz?" diye mırıldanıyor göğsüme karşı.

"Elbette." Cole'u siktir et. Sesindeki o yalvarış için her şeyi yapardım, özellikle de bana tutunma şekliyle.

Tam arabaya yönelmek üzereydim ki Cole buluşma yerinden çıktı. Bir saniye bizi izledi, muhtemelen neden arabasının yanında olduğumuzu merak ediyordu.

Teal'in başının üstünden ona dik dik baktım. "Oradan bir ses geliyor, Kaptan."

Ses tonumdaki suçlamayı fark etmiş olmalı.

"Annemin köpeği." Bize gülümsüyor, ilkel ve düzgün bir beyefendi gibi görünüyor. "Ona geri götürmeliyim."

Annesinin köpeği mi? Hadi ama, daha iyi bir bahane bulabilirdi. Yine de kabul ediyorum ve Teal'e sırtıyorum. "Gördün mü? Sana bir şey olmadığını söylemiştim."

Cole'a "Köpekleri tuzağa düşürme," diyor. "Bundan hoşlanmazlar."

"Özellikle bu öyle." Dudakları sadist bir sırıtışa dönüşüyor. O kadar kısa ki, yüzüne mecazi hançerler fırlatmıyor olsaydım fark etmezdim.

Anahtarlarımı çıkarıp Teal'in eline tutuşturuyorum. "Beni arabada bekle, *Belle*. Yüzbaşı ile konuşmam gerek."

Arabanın gittiği yöndeki bir ağacın etrafında kaybolur. Gümbürtü tekrar gelir ama Cole parmaklarını kitabının üzerinde gezdirirken sanki hiç olmamış gibi davranır.

"Benimle konuşmak mı istedin?" diye soruyor, sanki bu her gün olan bir şeymiş gibi.

"Annenin köpeği kriz geçiriyor." "O... bekleyebilir."

"Komik, annenin bir köpeği olduğunu hatırlamıyorum." "Bu yeni. Benim evcil hayvanım."

"Siktir, Kaptan. Sen hastasın."

"O yola mı giriyoruz Ronan? Çünkü senin hakkında da aynı şeyi söyleyebilecek birkaç tanığım var."

Onu tersledim ve gitmek için döndüm. Onlar çocuk değil ve bu beni ilgilendirmez.

"Aiden biliyor mu?" Omzumun üzerinden soruyorum. Cole hâlâ bıraktığım yerde duruyor ve beni dikkatle izliyor.

Seri katil eğilimleri olan iyi bir çocuk gibi, etrafta başkaları varken asla bir şey yapmaz.

Asla.

Cinayetten paçayı sıyırmasını sağlayan şey onun teknikleri - mecazi anlamda. Eğer gerçek bir bok varsa, bu işe bulaşmak istemem.

"Neden yapsın ki?" diye karşılık verir.

"Bilmiyorum Kaptan, belki de sizin kararlarınızın yetişkinlerin kararları üzerinde hiçbir etkisi olmadığı içindir. Jonathan King ve sevgili üvey babanız işlerin başka türlü yürümesine karar verirse, öyle olur."

Sakinliğini koruyor ama kitabı biraz eğiliyor, bu da onu sıkıca kavradığı anlamına geliyor.

"Kimseyi öldürme." Sırıtiyorum. "Ciddiyim. Katilin en iyi arkadaşı olarak sorgulanmak istemiyorum. İşaretleri görüp görmediğimi soracaklar ve ben de kitabını yaktığımı söylemek zorunda kalacağım. Buradaki düzeni görüyor musun?"

"Hayır."

"Ben de öyle." Arkamı dönmeden el sallıyorum. "Öldürme. Bunu otuzlu yaşlarına sakla."

Ben onun etrafından kaybolduktan sonra, onunla ilgili her türlü düşünce de yok olur. Teal'imın zamanı geldi.

Daha önce de söyledim. İkinci Ron Astor için bir sürü seans olacak. Peki, tamam. Belki de onun önünde adını söylememeliydim, ama onunla birlikteyken dilimin kontrolünü kaybediyorum - farklı şekillerde.

Telefonum titriyor. Eduard. Yine sikişiyor.

Eduard: Eğer bir şey biliyorsan ve bana söylemiyorsan, anlaşılmamıza saygı duymadığını düşünmeye meyilli olabilirim sevgili küçük yeğenim. Bu çok talihsiz bir durum.

Onu da, sahte sosyetik davranışlarını da, kısaca tüm varlığını da sikeyim. Onun varlığının benim varlığımı sürdürme sebebi olduğu bir an vardı. Annem bana bir prense büyü yapan ve hafızasını kaybetmesine neden olan bir cadı hakkında kitaplar okurdu ve bununla her şeyi unuttu. sevdiği prenses hakkında.

Ona cadıyı bulmak istediğimi söyledim. Kaşlarını çattı ve ben de yanlış bir şey söylediğimi fark ettim. Bu bir lanetti; anılarımı silmeyi dilememem gerekiyordu, ben de ona onu tekrar tekrar bulmak istediğim için bunu yaptığımı söyledim.

Annem benim prensesimdi. O laneti istememin nedeni oydu, çünkü unutursam, onu bütün gece yanımda uyanık tutan o kabusları görmeyeceğimi düşünmüştüm.

Telefonumu kapatıyorum ve nefesimi düzenlemeye çalışarak sürücü koltuğuna tırmanıyorum.

"Sürpriz." Teal'in kararsız sesi dikkatimi ona yöneltiyor. Yolcu koltuğunda oturuyor ve tişört elbisesini çıkarmış.

Şu anda gardırobumda sakladığım tavşan kıyafetini giyiyor çünkü uzun zaman önce Kimberly'ye giydirmeyi planlıyordum.

Tek parça kıyafet vücudunu sarıyor ve dikkatleri kumaşa bastıran göğüs dekoltesine çekiyor. Kalçaları çıplak, ince kumaş şeridi amına yapıştırılmış.

Diğerlerine hep böyle bir fantezim olduğunu söyledim ve pornoda izledim - yargılamayın - ama şimdi gerçek ve Teal bunu giyiyor, göğsümde bir şeyler kopuyor.

Bu hiç iyi değil.

Ruh halim kararıyor ve kalbim o kadar yüksek atıyor ki kulaklarımın duyabildiği tek şey bu.

"Oh, bekle. Unutmuşum." Çantasına uzanıp tavşan kulaklarını çıkarıyor ve başına takıyor. "Şimdi tamamlandı."

Şimdi tamamlandı.

Şimdi, tamamlandı.

Yüzü sanki bir hayaletmiş gibi bir ileri bir geri gidip geliyor. Hayatımda sadece bir kez hissettiğim dehşet, çarpıtılmış bir film gibi kafamın içinde tekrar tekrar oynuyor.

Manik kahkahalar, sarhoş insanlar, karanlık, çok karanlık ve yalnız. Çok yalnız.

Anne.

Baba.

Bana

yardım et.

"R-Ronan?"

"Çıkar onu."

"N-Ne?"

Onu kolundan tuttum ve üzerindeki şeyi çıkardım.

Onun çığlığı ve benim iniltilerim boşluğu dolduruyor ama tek duyabildiğim o küçük çocuğun sessiz hıçkırıkları.

Yardım

edin.

Bana

yardım

et.

TEAL

T Tavşan kıyafeti vücudumda paramparça oluyor ve bir saniye boyunca o kadar sersemlemiş oluyorum ki tepki veremiyorum.

Tavşan kulakları ikiye ayrıldığında tepki veremiyorum.

Kumaş yırtılıp göğüslerimi ve karnımı ortaya çıkardığında ve belimin etrafında toplandığında tepki veremiyorum.

Bakabildiğim tek şey Ronan'ın yüzü, kararıyor ve neredeyse kontrolden çıkıyor.

Benim evrelerime çok benziyor.

Her şeyin çok fazla geldiği zamanlardan biri gibi - dünya, insanlar, hatta lanet olası hava bile.

Çok güçlü, çok etkili ve ne kadar denerseniz deneyin ondan kaçamazsınız.

Ben kaçıyorum ama o takip ediyor.

Uyuyorum ama sürekli bir ağırlık gibi üzerimde tünüyor.

İnsanlar bunun sadece bir evre olduğunu ve eninde sonunda geçeceğini söylüyor. Ama geçmiyor.

Onu havada soluyor, suyla içiyor ve yiyeceklerle tadıyorsunuz.

O sadece sizin bir parçanız olmakla kalmaz, aynı zamanda sizdir. Eğer bir şekilde onu çıkarmayı başarırırsanız, artık kendinizi tanıyamazsınız.

Bu lanet bir evre değil. Bu bir varoluş hali. Ve bazen dışa vurur.

Bazen, dikkatle geliştirilmiş başa çıkma mekanizmalarıyla bile kontrol edemezsiniz.

Dışarı çıkmak üzereyken kimsenin beni görmesine izin vermem.

Kaçar ve saklanırım. Arınırım.

Yaklaştığını hissettiğim an giderim.

Beni en kötü halimde gören tek insanlar Knox ve Ronan. Ve şimdi, onun da en kötü anını görüyorum.

Bunun sebebinin ben olabileceğim gerçeği göğsümde bir kara delik yaratıyor.

Ne yaptım ben?

Bunu yapmamın tek nedeni her zaman bunun onun fantezisi olduğunu söylemesiydi. Kim'e bunu giymesi için yalvarırdı ve bunu benden değil de ondan istediğinde içten içe kıskançlıktan yeşillenirdim.

Bugün, onun galibiyetinden sonra hediye olarak istedim. Bu hale gelmesini hiç istememiştim.

Parmakları yanlarımda duruyor. Her iki eli de beni kavıyor, başını eğip sertçe nefes alırken parmakları etime batıyor.

Lanet olsun.

Suçluluk duygusu. Onu yakalıyor ve bu bok seni mahvediyor.

Biliyorum çünkü şu anda bile hissediyorum. Şu anda bile, o ellerin derimi kazdığını hissediyorum.

"R-Ronan..." Sesim titriyor ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Buluşma gecesinde ve kabuslarıma tanık olmamış gibi davranarak benimle geçirdiği her gece olduğu gibi onun için sağlam bir kaya olamamaktan nefret ediyorum.

Bana sarıldı ve ben tekrar uykuya dalana kadar başımın üstüne yatıştırıcı sözler fısıldadı.

Neden bunu yapamayacak kadar kırıldım? Neden yardım teklif etmek yerine yardım isteyen benmişim gibi geliyor?

"Böyle kal," diyor sessizce, o kadar sessizce ki, onu doğru duyduğumdan şüpheleniyorum. "Ama..."

"Ama ne?" Başını hâlâ eğik tutuyor ve ben de bundan nefret ediyorum. Onun zengin kahverengi gözlerinde kaybolamamaktan ve onların beni istila etmesinden, bana sahip olmasından nefret ediyorum. Bana baktıkları sürece beni paramparça bile edebilirler.

"Bundan nefret ediyorum," diye itiraf ediyorum. "Neyden nefret ediyorsun?"

"Sana bakmıyorum. Bana bakmadığın gerçeği."

O zaman daha önce hiç yapmadığım cesur bir hamle yapıyorum. Üzerinden atlayarak kucağına oturdum, dizlerim koltuğunun iki yanında ve kemerini kurcaladım.

"Ne yapıyorsun, *güzelim*?" Ses tonunda hafif bir eğlence var ve bu yüzden neredeyse tavana zıplayacağım.

"İkinci Ron Astor'a söz vermiştim ve onu hâlâ görmedim," diye şaka yapıyorum.

"Bu beni sadece aletim için istediğin anlamına mı geliyor?" "Tabii ki. Sen olduğunu mu sandın?"

"Sanki senin fahişenmişim gibi konuşuyorsun."

"Sen öylesin, tıpkı benim senin olduğum gibi." O kadar aptalca beceriksizlikten sonra nihayet onu boxer'ından kurtarmayı başarıyorum. Bana yardım etmeye bile kalkışmadı, sik kafalı.

"Sen benimsin, ha?" Diğer eliyle çenemi kavrarken beni kalçamdan kavıyor.

Bu sefer beni kendisine baktıran o ve başka türlüünü de istemezdim.

O bana baktığı sürece, acınası bir şekilde her şey yoluna girecekmiş gibi hissediyorum. Hayır, belki acınası bir şekilde değil ama sihirli bir şekilde. Yani...sihirli bir şekilde.

Büyüye hiç inanmadım ama duygulara ya da insanlara da inanmadım. Şimdi Ronan'a inanıyorum.

Belki de artık onun muhtemelen Edric'in oğlu olmadığını ve kökeninin düşündüğüm gibi olmadığını bildiğim içindir.

Ama bu bir fark yaratır mıydı? Bu

Ronan.

Hayatımı işgal ettiğinde izin istemedi, şimdi de istemeyeceği kesin.

Beni aletin üzerine yatırıp kendini tamamen içime soktuğunda kalçalarım titriyor. Beni ağzına kadar doldururken gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor.

Oh. Tanrım.

"Siktir, *Belle*. Kendini çok iyi, sıkı ve doğru hissediyorsun." Göğüslerim yüzündeyken, konuşurken nefesleri hassas tenimi gıdıklıyor.

Onları daha fazla itmek üzereyim, ilgi talep ediyorum, ama Ronan'ın buna ihtiyacı yok. Ağzı bir meme ucuna yapışıyor, dilini üzerinde gezdirirken önce inliyor sonra sızlanıyorum. Kalçalarıyla aşağıdan vuruyor, içime derin ama yavaş bir şekilde giriyor. Sanki beni hissetmek, hafızasına kazımak istiyor.

Ve bu, her zamanki sert vuruş yerine beni hatırlıyor olması, kalbimi çırpıyor.

Bu garip bir his, kendi kalçalarımın tepki olarak sarsılmasına neden olan bir şey.

Parmaklarım ceketinin kumaşına gömülürken, ben de onunkine uygun bir tempoyla uzunluğuna inip çıkıyorum.

Meme ucumu bir patlamayla bırakıyor ve gözlerindeki o parıltıyla bana bakıyor - birkaç dakika önce kaybettiğim parıltı, acı ve travmadan gelen parıltı. Derin bir travma.

Ağzımı onunkine kapatıyorum.

Dudakları nefesimi, düşüncelerimi ve mantığımı yok eden tutkulu bir öpücükle dudaklarıma yapışıyor. Sanki o ana kadar hiç var olmamışım gibi.

Onunla kelimenin tam anlamıyla bu şekilde bir araya geldiğimde, sanki yanımda başka hiçbir şey yokmuş gibi hissediyorum.

Kırık parça yok, kabus yok, savaş yok. Ama bu bir yalan, değil mi?

Hiç olmayacakmış gibi davranabilirim ama olacak. Ona zarar vermeyecekmişim gibi davranabilirim ama vereceğim.

Er ya da geç, bu gerçekleşecek.

Gececek *amina* koyayım.

Bu düşünce ona daha sıkı sarılmamı ve onu daha sert ve daha hızlı öpmemi sağlıyor, onu hafızama işliyor, her şeyini yanımda götürüyorum.

Hayatımda ilk kez şüphelerim var. Bunu uzun zamandır planlıyordum ama şimdi bu şüpheler beni rahat bırakmıyor.

"Var olduğun için teşekkür ederim, *güzelim*," diye fısıldıyor ağzıma ve o zaman boşalıyorum.

Beni tutacak hiçbir şey olmadığını bilerek isteyerek düşünüyorum. Ama yanıliyorum, bir şey var - daha doğrusu biri.

Ronan'ın elleri beni bir mengene gibi sarıyor, içime biraz daha giriyor ve sıcaklık duvarlarımı doldurduktan sonra kalçalarımın arasına damlıyor.

Aman Tanrım.

Güçlü bir avuç içiyle enseme kavriyor ve alnını alnıma yaslamak için beni daha yakına çekiyor. Birbirimizin havasını soluyoruz ama sanki yetmiyormuş gibi geliyor - sanki asla yetmeyecekmişim gibi.

Ve bu tehlikeli.

Hayır, tehlikeden de öte. Benim durumumda, ölümcül.

O bir Astor. Edric'in değil de Eduard'ın oğlu olsa ne olur? O hala bir Astor.

Ve sorun şu ki, onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, bu gerçek o kadar bulanıklaşıyor. Her şey bulanıklaşıyor ve geriye kalan tek şey o oluyor.

Ronan.

Sadece Ronan.

Düşündükçe göğsüm sıkışıyor. Onun sadece Ronan olmasını istemiyorum. O

sadece Ronan olamaz.

Ne yaptım ben?

Bağımlı olduğunuzda böyle olur. Bağımlılığınızın boyutlarını çok geç olana kadar, damarlarınızda akan tek şey o olana ve kan kaybından ölmedike ondan kurtulamayana kadar fark edemezsiniz.

Kan kaybından ölemem.

Daha önce de kan kaybettim.

şimdi sıra onda, bende değıl.

Ronan'ı itip yolcu koltuğuna doğıru ilerliyorum. Terli ve sert parmaklarım elbisemi arıyor ve sonra aptal tavşan kıyafetimin kalıntılarını görmezden gelerek onu başımın üzerine çekiyorum.

Sadece birkaç nefes. Sadece birkaç nefes. Bunu yaparsam, içimden geçen karmakarışık karmaşayı kontrol edebilirim. Duyguları ve onlarla birlikte gelen her şeyi görmezden geleceğim.

"Ne yapıyorsun?" Ronan soğıukkanlı görünerek kendini içeri atıyor ama çenesi titriyor.

"Hiçbir şey."

"Bana bunu yapma. Duvarlarını örüyorsun. Neden duvarlarını örüyorsun Teal?"

Tanrım. Lanet olsun. Lanet olsun.

Bunu fark etmesine izin verecek kadar nasıl dikkatsiz olabildim?

Knox bile artık o kadar fark etmiyor. Bunu mükemmelleştirdim. Bu işte profesyonel oldum.

Bu yanlış. Bu böyle devam edemez.

"Sana istediğini vereceğim." Hafif bir gülümsemeyle ona bakıyorum. "Ne istediğimi mi?"

"Edric'le konuşup buna bir son vereceğim."

"Bitir şunu," diye tekrarlıyor, sanki kelimeleri anlamaya çalışıyormuş gibi.

"Evet. Hep istediğin bu değıl miydi? Nişanın bitmesini?" "Siktir et Teal."

"Öyle değıl mi? Daha önce beni bu konuda tehdit etmiştin."

"Anahtar kelime daha önce. Yakın zamanda seni bununla tehdit ettim mi?"

"Bu durumda, bu işi bitirmek isteyen benim." Ne de olsa bunu istememin nedeni babamdı ve birkaç gün önce Edric ile bağlayıcı bir sözleşme imzaladı.

O zamandan beri bunu kendim yapmanın eşiğindeydim, ama her zaman daha fazlası için Ronan'a geri dönmeye devam ettim.

Bir kez daha, dedim kendime. Sadece bir gece daha onun kollarında.

Daha iyi bilmeliydim. Bütün bağımlılar böyle davranır. "Ne yapmak istiyorsun?" diye tersledi.

"Zaten bir aşamaydı." Aşama kelimesini söyledikten sonra neredeyse ağzımı tokatlayacaktım.

Bu bir aşama değil. *Hiçbir şey* evre değildir. O kelimedenden nefret ediyorum.

"Bu bir evre değil ve sen de bunu biliyorsun." Yüzü geriliyor. "Sadece hissettin ve şimdi ondan kaçıyorsun."

"Tıpkı senin tüm parti, içki ve uyuşturucu sorunlarından kaçtığın gibi mi?" Saldırıyorum. Saldırıya uğradığımda yaptığım şey budur, karşılık veririm ve asla durmayan ölümcül bir yılan gibi zehirliyimdir. "Bütün partilerin ne yapacağını sanıyordun, ha? Gecenin sonunda daha iyi bir insan olacağınızı, aynada kendinize bakıp gerçek bir gülümsemeye sahip olacağınızı mı? O insanlar asla siz olamayacaklar. Asla senin hissettiklerini hissetmeyecekler ya da senin konuşmak istediğin dili konuşmayacaklar. Umurlarında değil Ronan. Kimsenin umurunda değil, o yüzden işe yaramaz insanlara sığınmayı bırakmaya ne dersin? Ya da daha iyisi, beni o insanlardan biri yapmaya çalışmaktan vazgeçmeye ne dersin? Değilim ve asla da olmayacağım."

Patlamamdan sonra nefeslerim sertleşti.

Mikroskobun altından çıkma girişimimde çok ileri gittim ve şimdi bunu durdurmanın bir yolu yok.

Geri almamın bir yolu yok.

Titreyen bir elimle bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, sonra kucağıma bırakıyorum.

Konuşmuyor. Neden konuşmuyor?

Eğer bana saldırırsa. Aynı nedenlerle insanlardan saklandığımı söylerse, kabul ederim. Bıçağı kanıyla birlikte yutacağım.

O bir şey söylediği sürece her şeyi yaparım.

Kirpiklerimin arasından bir göz atıyorum. Ronan beni yakından izliyor ama yüz ifadesi boş, hatta yok.

"Neden insanlara sığındığımı biliyor musun?" diye soruyor sessizce. Başımı sallıyorum. Bilmiyorum.

"İlgilenmiyorum." Eğer onun acısını bilirsem, bu beni geri dönüşü olmayan bir noktaya sürükler.

"Çok kötü, çünkü dinleyeceksin, Teal. Var olabilmek için başkalarına ihtiyaç duyacak kadar kendinden nefret eden bir çocuğun hikayesini dinleyeceksin."

R O N A N

M Annem bana pek çok halk hikâyesi anlatırdı. Güney Fransa kırsalında bir büyükannesi vardı ve onu, teyzemi ve kuzenlerini bir şenlik ateşinin etrafında toplardı.

ve onlara büyü hakkında hikayeler anlatın, aynı zamanda alevlerden çıkan şeytanlar hakkında da.

Buna karşılık annem de bana büyükannesinin hikayelerini anlatırdı. Hatta kostümleri giyer ve karakterleri canlandırmamız için bize giydirdi.

Biz derken, annem ve beni kastediyorum.

Babam bize o bakışı atardı - biraz eğlence, çokça züppelik - ama annem her zaman onu içeri çekmeyi ve kendimizi aptal yerine koymamızı izlemesini sağlamayı başarırdı.

Annem, babam ve ben - ve Lars sessizce yargılayarak içki servisi yapıyor. Eskiden mutlu bir aileydik.

Eskiden bir aileydik, nokta.

Çatlak ben sekiz yaşındayken oldu. Cadılar Bayramı'ydı. Cadılar Bayramı'nı severdim. Annemle alışveriş yapmak ve aylarca düşündükten sonra kostüm seçmek demekti.

O yıl vampir olmam gerekiyordu çünkü annem izlememe izin vermediği *Drakula* adlı bir filme aşık olmuştu. Drakula'nın kurtarmak üzere olduğu peri prensesi olması gerekiyordu. Babamın huysuzlandığını hatırlıyorum çünkü kurtarmayı ben değil o yapmak istiyordu.

O zamanlar ne demek istediğini anlamamıştım. Tek bildiğim, annemle birlikte giyinip evde oyun oynamam gerektiği.

Özel bir aileden gelen özel bir çocuk olduğum için, annem ve babam toplum içinde diğerleri gibi davranamayacağımı söylediler, bu yüzden her zaman kostümümüz vardı

Evde sadece babam ve Lars'ın izleyici olduğu partiler.

Benim için sorun değildi. Annemin benden sakladığı yarı çıplak erkeklerin olduğu romanlardaki gibi kimsenin annemi güzel bulup onu götürmeye karar vermesini istemiyordum. Bir kez göz atmıştım ama annemin bütün gün yatakta kaldığında onları çok okuduğu dışında pek bir şey anlamamıştım.

O yıl Cadılar Bayramı kutlaması iptal edildi - daha doğrusu bizim özel Cadılar Bayramımız iptal edildi.

Babam annemi bir partiye götüreceğini söyledi. Ona gitmemesi için yalvardım ve eğer gitmek zorundaysa lütfen beni de yanında götürmesini söyledim.

"Hayır," diye tersledi. "Burada kalacaksın ve bu son sözüm, Ronan."

"Ama ben seninle gelmek istiyorum." Drakula pelerini çekti ve ayağımı yere vurdum.

"Ronan, *mon chou*." Annem önümde çömeldi ve pelerini okşadı. "Eduard amcan gelecek ve seni bir partiye götürecektir. Partileri seviyorsun, değil mi?"

"Seninle olan partileri daha çok seviyorum."

Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "*Mon ange*."

"Hadi, Charlotte." Babam bana ters ters baktı. "Şımarıklığı bırak, Ronan." "Ona karşı sert olma, *aşkım*." Yumuşak parmaklarını yüzümde gezdirdi.

Saç. "Annen için iyi bir çocuk ol ve söz veriyorum istediğin tüm partileri yapacağız."

"Charlotte." Babam onu kolundan yakaladı ve götürdü.

İşte böyle.

Babam içeride kalmam için beni bir kez daha terslemeden önce peşlerinden kapıya doğru koştuğumu hatırlıyorum. Annem gözlerinde yaşlarla arabaya bindi. Hâlâ prenses elbisesini giyyordu ve teni solgundu. Dışarıda kostüm giymemesi gerektiğini sanıyordum.

Sonra kanepede oturmuş, Lars'ın benim için hazırladığı meyve suyunu yudumluyor ve belki de Cadılar Bayramı'ndan nefret ettiğime karar veriyordum.

Ya da belki de annem ve babam olmadığı zaman Cadılar Bayramı'ndan nefret ediyordum.

Ya da belki de babamdan nefret ediyordum çünkü kostüm partimizi mahvetti ve annemi yetişkinler için olan başka bir partiye götürdü.

İşte o zaman Eduard Amca geldi. Sarhoştı; tiz kahkahalarından ve Lars'ın deyimiyle 'John'un ucuz likörü' gibi kokmasından anlayabiliyordum.

Yeşil bir takım elbise giyyordu ve elinde bir palyaço maskesi vardı. Bana yaklaştığında geveledi. "Mutlu Cadılar Bayramı, küçük yeğenim. Şuna

bak.

hepiniz korkutucusunuz."

"Bugün Drakula'yım." Göğsümü şişirdim.

"Ooh, korkuyorum. Hadi, zaten geç kaldım." Bana elini uzattı, ben de tuttum.

Eduard Amca pek sık uğramazdı. Babam ona hep bağırır, işe yaramaz der ve parasının çoğunu harcadığını söylerdi. Ayrıca Eduard Amca maskesiz bile palyaçoya benzerdi. Babamın ve benimkine hiç benzemeyen bir burnu var. Annem onlara güzel diyor. Ed Amca'nın burnuna hiç güzel demedi.

Lars girişte önümüzü kesti ve durup Eduard Amca'ya şöyle bir baktıktan sonra bana gülümsedi. "Erken yatmayı mı tercih edersin Ronan?"

"Hayır. Kostümümle hava atmak istiyorum."

"Çocuğu duydun, Lars. Çekil şu lanet yoldan." "Dil, efendim."

"Seni de, efendini de sikeyim, Lars." Ed Amca kravatını gevşeterek beni arkasından sürükledi. "Lanet uşak bile bana ne yapacağımı söyleyebileceğini sanıyor. Göreceksin, Edric. Göreceksin amına koyayım."

"Annem bunların kötü kelimeler olduğunu söylüyor," diye fısıldadım.

"Öyleler, değil mi? Charlotte çok iyi bir kadın, çok çok iyi. Edric her zaman iyi şeylere sahip olmuştur. Karısı ve oğlu bile bir müzeye ait." Bana gülümsedi ama bu sahteydi. O yaşta bile bu gülümsemede bir yanlışlık olduğunu biliyordum.

Eduard Amca beni bir minibüse bindirdi. O zamanlar bunun havalı olduğunu düşünmüştüm. Bir otobüs kadar büyüktü, ışıkları vardı ve şoförle aramızda bir perde vardı. Camlar babamın arabasındaki gibi karartılmıştı, böylece ben insanları görebiliyordum ama insanlar beni göremiyordu.

Ne kadar havalı değil mi? Düşündüm de.

Uzun süre ışıklara bakmış olmalıyım çünkü Ed Amca bana onları sevip sevmediğini sordu. Ben de evet dedim. Mavi köpüklü bir şişeden içiyordu.

"O nedir, amca?"

"İşte sevgili yeğenim, babanın bana yaşattığı onca saçmalığa rağmen aklımı böyle koruyabiliyorum." Kravatını tekrar gevşetti. "Lanet olası Avustralya. Beni resmen sürgüne gönderiyor."

"Sürgün ne demek?" Amcamın karşısındaki banka oturdum, ayaklarım havada sallanıyordu.

"Baban benden nefret ediyor demek."

"İstemediğini söyledi. Sadece daha iyisini yapmanı istiyor."

"Siktir et. Bu kadar gençken bile onun gibi konuşuyorsun." "Nereye gidiyoruz amca?"

"Arkadaşımın partisi. Herkes senin gibi kostümler giyecek." Sandalyesini bıraktı ve bana köpüklü içeceği uzattı. "Denemek ister misin?"

"Alkol mü?"

"Hayır, bu meyve suyu. Köpüklü meyve suyu." Ed Amca sırıttı. "Annemi koruyabilmen için seni daha güçlü yapıyor. Annemi korumak istemiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum." Göğsümü şişirdim ve içkiyi aldım. Annem ve babam yabancılardan bir şey almamam gerektiğini söylemişlerdi ama bu bir yabancı değildi; Ed Amca'ydı.

İlk yudumda yüzüm buruştu. "Eww, tadı kötü." "O zaman sen bir korkaksın." Amcam başını salladı.

"Ben korkak değilim." Bir yudum daha aldım ve Lars bana süt içirdiğinde yaptığım gibi burnumu kapattım.

Sütten nefret ederim.

Belki de bu süt gibidir ama meyve suyu içindir.

Ben içtikçe amcam bana daha da yaklaştı. Çok geçmeden bana sarıldı ve kucağına oturttu.

Nasıl olduğunu bilmiyordum ama sonra pelerinin gitmişti, gömleğim yarı açıldı ve Amca sosisimi elliyordu.

Bunu neden yapmak istesin ki? Her zaman pipimi çekiştirirdim ve hatta anneme gösterirdim. Babam bunu annemin önünde yapmamamı söyledi ve pipimin sadece benim için olduğunu, başka kimsenin görmemesi ya da dokunmaması gerektiğini söyledi.

"Ne yapıyorsun?" Sesim sanki uykuya dalacakmışım gibi titrekti.

"Ben senin amcan değilim, benim güzel oğlum." Sesi yanıltı, çok yanıltı. Sesini sevmemiştım ve Drakula pantolonumun düğmelerini açıp pipime dokunmasından da hoşlanmamıştım.

"Sen babamın kardeşisin... benim amcam." Parlak mavi bardağı sert ellerle tuttum, tutmazsam kötü bir şey olacağını düşünüyordum.

"Gerçek bir tane değil. Bu yüzden benim tek kullanımlık olduğumu düşünüyor." Dilini yanağımda gezdirdi ve nemli, iğrenç bir iz bıraktı.

"Eww. Kes şunu, amca."

Pantolonumun üzerinden sosisimi sertçe kavradı ve çığlık attım. Diğer eli ağzımı sararak sesimi boğdu. "Dinle, benim

Güzel çocuk. Amcanın sana bakmasına, masaj yapmasına izin vereceksin ve lanet çeneni kapalı tutacaksın. Eğer bu konuda babana tek kelime edersen, Charlotte hastalanır ve ölür. Ölümün ne demek olduğunu biliyor musun, velet? Onu bir daha asla göremeyeceksin demek."

Hayır. Annem asla ölmeyecek.

Sözlerinden mi yoksa bana dokunma şeklinden mi ya da pelerinimi alıp kostümümü mahvetmesinden mi hoşlanmadığımı bilmiyordum ama bir şey beni kendime getirdi.

Elini ısırdım ve bardağı ve mavi meyve suyunu yüzüne fırlattım. Beni tutuşu gevşedi ve yere düştüm.

"Annem asla ölmeyecek!" Hâlâ garip konuşuyordum ama titreyen parmaklarımla arabanın kapısını kaydırarak açmayı başardım.

"Tanrım," diye küfretti amca. "Arabayı durdur."

Söylemesini beklemedim, atladım. Bir kez yuvarlandıktan sonra bir direğe çarptığımı hatırlıyorum. Kafasını dışarı çıkardığını ve sonra mırıldandığını hatırlıyorum, "Lanet olası piç. Soğuğun tadını çıkar."

Ve sonra beni ıssız bir sokağın ortasında bıraktı.

Başlangıçta ayakta bile duramıyordum. Alkol yüzünden ya da belki de direğe çarptığımda yanımda oluşan hafif ağrı yüzünden.

Gerçi bundan çok daha fazlasıydı.

Korkuydu - Cadılar Bayramı'ndan, kostümlerden bile daha kötüydü. Anneme ve babama ihtiyacım vardı ve onları nasıl bulacağımı bilmiyordum.

Bir partideydiler ve beni Ed Amca'yla göndermişlerdi. Ed Amca'dan nefret ederdim. Avustralya'ya gittiğinde çok mutlu olacaktım.

Sert parmaklarımla bir direğe tutunduğumu ve ilk başta yavaşça yürüdüğümü hatırlıyorum. Drakula gömleğimi ve pantolonumu iliklediğimi hatırlıyorum çünkü babam bir Astor'un her zaman düzgün görünmesi gerektiğini söylemişti.

Ve sonra koştum. Caddede hızlı ve sert bir şekilde koştum, sonra ayağım takıldı ve düştüm, sonra tekrar ayağa kalktım ve koştum. Yolun kenarında bir sürü ağaç vardı ve yüzleri vardı ve yüzleri annemin hikayelerindeki şeytanlara benziyordu.

O zaman ona seslendim. "Anne! Neredesin anne?" Cevap vermeyince, "Baba?" diye seslendim. Gel beni bul."

O da cevap vermedi. Topallamayı, tökezlemeyi ve düşmeyi bırakmadım ama ağlayamadım.

Gözlerimde tek bir damla yaş yoktu.

Bir Astor ağlamaz. Kafamdaki tek ses babamın sözleriydi.

Ben düzgün bir çocuktum. İyi bir çocuk. Ağlayamazdım.
Ben de onlara tekrar seslendim. "Anne! Baba! Neredesiniz? Gelip beni alın."

Yapmadılar.

Kurt maskesi takan insanlar beni korkuttu ve çığlık attım ama ağlamadım. Ağlayamadım.

Yapmamam gerektiğini biliyordum.

İşte o zaman onları gördüm. Tavşanlar - daha doğrusu tavşan kostümleri giymiş ve kıkırdayan kadınlar.

Tavşan kulakları vardı ve gülüp kıkırdarken pembe tavşan elbiseleri arkalarında uçuşuyordu.

Birdenbire ağlamamak için kendimi zor tutamadım. Peşlerinden koşup onları yakalama isteği duydum.

Ama köşeyi döndüğüm anda gitmişlerdi.

Lars kısa süre sonra beni buldu. Endişelendiği için bizi takip etmişti. Ona ne olduğunu anlatmadım. Ed Amca'yla kavga ettiğimi söyledim, o da başıyla onayladı.

Annem ve babam o gece ya da ertesi gece eve gelmediler. Üç gece boyunca Cadılar Bayramı partisi verdiler ve ben bu süre boyunca bir kez bile uyumadım.

Tek yapabildiğim karanlık sokaklar, vücudumda bir ağırlık ve sokakta koşan bir tavşanla ilgili kabuslar görmektir.

Ve Lars her seferinde beni buldu.

Babama bir şey söylemedim çünkü Ed Amca zaten gidiyordu ve kendimden nefret ediyordum. O gece beni onunla bıraktığı için babamdan da nefret ediyordum. Annemin bilmesini de istemiyordum; bu onu mahvederdi.

Benimle ilgili ona güvenmişti ve o da bu güveni bıçakladı. İşaretleri göremediği için kendinden nefret edecek ve başka bir şey olduğundan şüphelenecekti.

Hiçbir şey olmadı ama bu onun çabasızlığından değildi - ziyarete geldiğinde birkaç kez beni köşeye sıkıştırmaya çalıştı.

Ben Ed Amca'nın yasak meyvesiydim. Ondan ne kadar çok kaçarsam, o kadar çok ellerini üzerime koymaya çalıştı, ama ben daha akıllıydım.

Çocukken kendimi savunamadığımda Lars'ın arkasına saklanırdım. Lars ne zaman ziyarete gelse hep yanıdaydım. Zaten bir şeylerden şüphelenen Lars beni asla yalnız bırakmazdı. Beni her zaman gözünün önünde tuttuğundan emin oldu.

Ben büyüdüğümde, Eduard Amca ellerini kendine sakladı, olması gerektiği gibi, çünkü ona kesin bir şekilde onu döveceğimi söyledim.

Bana elini bile sürse, ayağa kalkarım.

Her zaman anneme karşı olan zayıflığımdan bahsederdi. Ne zaman ağzımdan kaçırıp babama pedofil faaliyetlerini anlatacağımı hissetse, Eduard bana bunun annemi ne kadar yıkacağını hatırlatırdı. Zaten kırılgan olan ruhsal durumunu ne kadar kötüleştireceğini.

Eduard Astor'un hayatımda hâlâ var olmasının tek nedeni buydu.

Bunca zaman bu anıyı taşıdım. Sonuna kadar da taşıyabilirim.

Annemin bunu bilmesine gerek yok, babamın da kesinlikle yok.

O gece beni terk etti ve içten içe bunun için onu asla affetmedim.

TEAL'E HİKAYEYİ ANLATTIKTAN SONRA DURAKSADIM. GERÇEK ŞU KI

Bunu bana yapan adam benim amcam ve tavşanlarla ilgili kısım çünkü onun benden tiksınmesini istemiyorum. Hayatımın en karanlık gecesiyle ilişkilendirilen tavşanlarla ilgili bir fantezim olduğu için hasta olduğumu düşünmesini istemiyorum.

"İşte bu yüzden hep insanlarla birlikteyim," diyorum. "İnsanlar kendimi daha az düşünmemi sağlıyor. Çocukken etrafımda bu kadar çok insan olmasının bir daha başıma böyle bir şey gelmeyeceği anlamına geldiği fikrine sahiptim ama insanlarla birlikte olmak için insanlar tarafından sevilmem gerekiyordu. Bu imajın, partilerin ve seksin ardında yatan sebep buydu. Kızları istediğim için değil, bir arkadaşına ihtiyacım olduğu için beceriyordum. Yalnız uyumamaya ihtiyacım vardı. Sabah uyandığımda evimde birçok insan bulmaya ihtiyacım vardı çünkü bu yalnız olmadığım ve başıma kötü bir şey gelmeyeceği anlamına geliyordu."

Teal'in yanaklarından iki damla yaş süzülüyor. Ben ona bu anıyı anlatırken uzun zamandır gözyaşlarını tutuyordu, ama şimdi sanki doygunluk seviyesine ulaştı ve artık tutamıyor.

"Olay şu, *güzelim*." Sesim düşüyor. "Sen hayatıma girdiğinden beri artık insanlara ihtiyacım yok. Sadece sana ihtiyacım var."

Saçma sapan konuşuyorum ama umurumda değil. Bunu bırakıp gitmesine izin vermeyeceğim. Yanlış başlamış olabilir ama şu ana kadar gördüğüm en güzel şey haline geldi.

"Ben kendim için ağlayamazken beni nasıl ağlatabilirsin?" Daha fazla gözyaşı yanaklarını ıslatıyor, ama sanki bu bir şekilde özgürleştirici bir şeymiş gibi onları silmeye çalışmıyor.

"Birbirimize çok benziyoruz." Burnunu çekiyor. "Çok korkutucu."

Çekingen bir şekilde gülümsüyorum. "Bu fikrini değiştirdiğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır, Ronan. Bu, ikimizi de yok etmemek için senden uzak durmam gerektiği anlamına geliyor."

TEAL

P İnsanlar gerçek deliliğin fark edilmediğini söylüyor.
Yüzeyin altına sızar ve sizi parça parça yer bitirir.
Bir vampirin kana ya da bir avcının avına yaklaştığı gibi size yaklaşır.
Ama ben hissediyorum. Hissediyorum.
Ben buna delilik demezdim ama anormal bir şey.
Herkes güldüğünde benim nezaketen gülmemi engelleyen şey de bu.
Onlar toplumsal normları tanıyor, ben tanımıyorum. Knox bile tanıyor.
Uyum sağlama konusunda benden çok daha iyi ve muhtemelen bu yüzden terapist onunla çalışmayı sevdi ama benimle asla.
Agnus'a benim bir kuyu olduğumu söylediğini duydum. Yapılması gereken çok fazla kazı olduğunu ve bunu yapmasına izin vermeyeceğimi söyledi.
Deli muamelesi yapan insanlar arasında bile bir anomaliyim ve bununla her zaman gurur duydum.
Aynaya baktım ve çatık kaşlı yüzümü sevdim. İnsanlar travmaya farklı tepkiler verir. En yakın ailelerine ve arkadaşlarına yaslananlar var. Tekrar gülümseyebilmek için savaşanlar vardır. Ve kendi içine kapanıp sonunda kontrolden çıkanlar da var.
Bir de ben varım.
Hiçbir zaman kontrolden çıkmadım; içki içmedim, uyuşturucu kullanmadım, ot veya sigara içmeyi bile denemedim. Her zaman iyi bir kızdım ama en kötü yüz ifadesine sahiptim.
Kendime gülümseme izni vermedim ve sonunda nasıl gülümseyeceğimi bilemez hale geldim. Kendimle hiç barışmamışken gülmeye ne hakkım vardı?
Hiçbir şey olmamış gibi var olmaya ne hakkım var?

Arkamda bıraktığım bir kız var, yedi yaşından büyük olmayan küçük bir çocuk yardım için çığlık attı ve ben onu duymadım - daha doğrusu duymadım. O kız, yedi yaşındaki ben, intikam istiyor.

Hayır - o bunu talep ediyor. Ve ben de ona bunu vermek zorundayım, fedakarlık yapmam gerekse bile.

Koridorda babamın ofisine doğru yürüyorum, kararlılık damarlarımda fokurduyor.

Ronan birkaç gün önce bana yaşadığı travmayı itiraf ettiğinde doğru düzgün nefes alamadım.

Hala yapamıyorum.

Onu her düşündüğümde, kafam büyüklüğünde bir top nefesimi tıkıyor. Gidecek bir yeri ve yardım isteyecek kimsesi olmadan sokaklarda tek başına koşan küçük bir çocuğu hayal etmeden duramıyorum.

Ve sonra, o çocuğun yüzü Ronan'ın değildi. Benim yüzümdü. Birisi gülümsemesine el koyduğu ve geri vermeyi reddettiği için gülümsemeyi bırakan kızdı.

Telefonumun kilidini açıyorum ve Buluşma'daki o geceden beri gönderdiği mesajlara bakıyorum.

Ronan: Biri size içini döktüğünde, en azından gitmemek için elinden geleni yapmalısın.

Ronan: Xan'a anlattıklarım dışında, tüm hikayeyi anlattığım ilk kişi sensin. Şimdi kendimi reddedilmiş hissediyorum ve seni bulup cezalandırmak istiyorum.

Ronan: Keşke seni görmeme izin verecek kadar bana güvenseydin. Sonra son mesajı bugün geldi.

Ronan: Konu sen olunca neden hiç gurur duymuyorum?

Muhtemelen konu ona geldiğinde duvarlarımdan olmamasının nedeni de aynı. O terapist bana kuyu dedikten sonra buna inanmaya başladım. Kimsenin beni anlayamayacağını ya da daha derine inemeyeceğini düşünmeye başladım ve bu yüzden o duvarları güçlendirdim.

O gelene kadar.

Kendimi hiç onunla olduğum kadar açık ve tehlikede hissetmemiştim. Ailem dışındaki insanların eninde sonunda beni terk edeceğini düşünürdüm hep. Ronan değil.

Asla Ronan.

O kadar kolay girdi ki sanki kuyu hiç var olmamış gibi.

Ve bu böyle devam edemez.

Onun iyiliği için, benim değil.

Eninde sonunda benden nefret edecek, o yüzden daha sonra değil de şimdi yapsam daha iyi. Babamın ofis kapısını çaldım.

"İçeri gel." Cevabı sert.

Kapıyı itiyorum ve derin bir nefes alarak içeri giriyorum. Babam ve Agnus salonda karşılıklı oturuyorlar. İkisinin de ceketleri atılmış ve gömleklerinin manşetlerini kıvrımışlar. Babamın kravatı yok ama Agnus'un hala var ve genel olarak daha az dağınık görünüyor. Her ikisinin de elinde tabletleri var, bu da veri alışverişi yaptıkları anlamına geliyor.

"Bölüyor muyum?" Soruyorum.

Babamın yüzü bir gülümsemeyle hafifliyor. "Beni asla rahatsız edemezsin. Buraya gel, Teal."

Yanına, babamın okşadığı yere oturuyorum.

Agnus ayağa kalkmaya başlar. "Bir şeye ihtiyacın olursa ben aşağıda olacağım." "Gitmek zorunda değilsin," diyorum ona.

"İkinizle de konuşmak istiyorum."

Agnus tekrar yerine oturdu. Şimdi ona baktığımda, geçmişte ona karşı hissettiklerimin geçici olduğunu fark ediyorum. Hayatımız boyunca benim ve Knox'un yanında oldu ve bu minnettarlık kendimi bildim bileli benimle birlikte yaşadı, ama hepsi bu.

Hepsi bu kadar.

Şimdiye kadar sahip olduğum tek tüketen duygular, yapabileceğimi bile bilmediğim halde beni güldürebilen bu çocuk içindi.

Babam tableti masanın üzerine bırakıyor. "Bir sorun mu var?" "Hayır... Şey, belki."

"Bunun iki gün okula gitmemenle bir ilgisi var mı?" Babam soruyor.

Neden bunu fark edemeyecek kadar meşgul olduğunu düşündüm ki? Bu babam. Bir noktada, ben daha farkına varamadan acımı hissetti.

"Baba, benden nefret etmeyeceğine söz verir misin?"

"Birini öldürmüş olsan bile böyle bir şey söz konusu değil." Agnus kaşlarını kaldırıyor. "İzlerini her zaman örtebiliriz." Babam ona bir bakış attı.

"Ne?" Agnus bir omzunu kaldırır. "Cinayetten paçayı sıyırmasına yardım edebilirim." "Onun aklına fikir sokma..." Babam bana odaklandı. "Bu değil

cinayetle bir ilgisi yok, değil mi?" "Hayır."

Henüz.

"Peki ne hakkında?" Babam soruyor.

"Sana Ronan'la nişanlanmak istediğimi söylediğimi biliyorum ama fikrimi değiştirebilir miyim?"

"Tabii ki." Babam hiç istifini bozmadı. "Dediğim gibi, sana istemediğin bir şeyi asla yaptırmam."

Uzun bir nefes alıyorum, göğsümdeki ağırlığın bir kısmının kaybolduğunu hissediyorum, ancak yerini farklı bir ağırlık alıyor.

"Neden?" Agnus'un sessiz sesi havaya karışıyor.

"Neden?" Tekrar ediyorum.

"O çocukla nişanlanmaya çok kararlıydın ama şimdi fikrini değiştirdin. Bir art niyetin olduğunu düşünmediğimden değil, ama bunun sadece Edric'in şirketiyle aramızdaki ortaklık yüzünden olduğundan şüpheliyim."

"Agnus." Babam başını sallıyor, ama bu her şeyden çok boyun eğmişlikten kaynaklanıyor.

"Bunu o istedi ve şimdi de bitiriyor." Agnus'un dikkati benden ayrılmıyor. "Bu bir çocuk oyunu değil Teal."

"Bunu biliyorum." *Herkesten çok.*

"Ne karar verirsen ver seni destekleyeceğim." Babam elimi tutuyor ve sıcaklığı içimin derinliklerine dokunuyor. "Ama Ronan'la iyi anlaştığını sanıyordum. Elsa ve Knox sürekli onun hakkında konuşuyorlar, sen onları susturmaya çalışsan bile."

Alt dudağımı ısırdım. "Baba... hiç birinin iyiliği için gitmesine izin vermen gerektiğini hissettin mi?"

Bir an için ofisi sessizlik kaplıyor ve neredeyse cevap vermeyeceğini düşünüyorum ama sonra diyor ki, "Verdim. Elsa'nın annesiydi. Onun iyiliği için onu akıl hastanesine göndermeliydim."

"Ama yapmadı," diyor Agnus soğukkanlı bir ses tonuyla. "Aklının sesini dinlemedi ve bu hata sadece hayatının dokuz yılına değil, çocuklarının hayatına da mal oldu."

"Güzel hatırlatma, Agnus." Babamın sesi onaylamaz bir sertlikte.

"Beni dinleseydin bunlar olmazdı," diye devam ediyor Agnus aynı tonda, tabletinde gezinirken.

"Ve bunu bir ömür boyu yaşamama izin vermeyeceksin, değil mi?"

Babam soruyor. "Muhtemelen hayır." Agnus başını kaldırıyor ve duygusuz gözleri beni içine hapsediyor.

acımasız tutuşları. "Ondan öğrenmen gereken bir şey varsa, o da asla kalbinin sesini dinlememen gerektiğidir, Teal. O şey güvenilmezdir ve başını belaya sokar ve pişmanlıklar getirir."

"Onu dinlemeyin. O yaşlı ve pragmatik biri ve hayatı boyunca bekâr olduğunu söylemiş miydim?" Babam dikkatimi tekrar nazik gözlerine çekiyor. "Abigail'le bir hata yaptığımı kabul ediyorum ama onun sayesinde Elsa'ya, sana ve Knox'a sahibim. Bundan asla pişmanlık duymam."

Buna gülümsüyorum.

Uzun süre babamın bizi sadece suçluluk duygusu yüzünden yanına aldığına inandım ama durum asla böyle değildi. Bizi sisteme gönderebilirdi, hatta sokağa bile atabilirdi.

O yapmadı.

"Bunu bir düşün," diye devam ediyor babam. "Ve eğer kararınızın nihai olduğuna inanıyorsanız, bunu memnuniyetle yerine getiririm."

Kararım çoktan kesinleşmiş ve kafamın içinde yüksek sesle ve net bir şekilde bağılıyor olsa da başımı sallıyorum. "Başka bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Knox'la sana annemi ya da nerede olduğunu asla sormayacağımızı söylediğimizi biliyorum ama sanırım ben hazırım. Bilmek istiyorum."

Babam ve Agnus, babam tabletine bakmaya geri dönmeden önce birbirlerine bakarlar.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Annen artık yok Teal," diyor babam sempatik bir ses tonuyla. "Senin kaçtığın yıl öldü. Aşırı dozdan öldüğünü öğrendiğimde ebeveynlik haklarından vazgeçmesi için onu arıyordum."

Oh.

Kıpırdamadan duruyorum, ne hissedeceğimden emin değilim. Hayır, ne hissettiğimi biliyorum. Hiçbir şey.

Annemin ve bildiğim tek biyolojik ebeveynimin öldüğünü yeni öğrendim ve tek düşündüğüm şey onun nasıl ödeme yapmak zorunda olmadığı.

Ödeme yapmadan gitti.

Sanki yanlış bir şey yapmamış gibi öldü.

Tırnaklarım, etimdeki acıyı fark edene kadar kucağıma batıyor.

Şimdi, suç ortağı her ikisinin de bedelini ödeyecek.

Babam omzumu okşadı. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Nedenini bilmiyorum ama sanırım bundan şüphelenmiştim."

Agnus başını tabletinden kaldırmadan, "Dünyada bir pislik daha eksildi," diyor.

Babam ona "Bu çok duyarsızca," der.

Agnus her zamanki soğukkanlı tonuyla, "Kadın kendi çocuklarını istismar etti - duyarsız olan da bu," diyor.

"Agnus," diye uyarıyor babam.

"Haklı," diyorum, bu yüzden kavga etmelerini istemiyorum. Onu asil bir amaç için bulmak istediğimden ya da Ronan'la nişanlanmayı herkesi inandırdığım nedenlerden dolayı istediğimden değil.

Ben en kötü pisliğim.

Sanırım bir fahişenin kızı olarak doğunca böyle oluyor.

Onlara iyi geceler diledikten sonra Agnus ve babamın ofisinden çıkıyorum. Kapının önünde cırtlak bir sesle durdum. Knox orada duruyor, duvara yaslanmış ayaklarını bileklerinden çaprazlamış. O zaman kapıyı daha önce kapatmadığımı ve kardeşimin muhtemelen her şeyi duyduğunu fark ediyorum.

Konuşmadan önce bu kez kapıyı kapattığımdan emin oluyorum. "Ne kadarını duydun?"

"Annemi zaten biliyordum."

"Biliyor muydun?"

"Keşke ben de senin gibi bağımsız olsaydım." Sesinde acı var ve ben bunu zorlanmadan fark ediyorum. Knox'un acısı hissedebildiğim tek acıydı - Ronan'a kadar.

"Knox..."

"Birmingham'dayken onu aradım ve - bir dakika - belki on beş yaşındayken o geneleve geri döndüm. Bana aşırı dozdan öldüğünü söylediklerinde ne yaptım biliyor musunuz?"

Başımı sallayarak yavaşça ona yaklaşıyorum.

"O kadar çok ağladım ki hiç durmayacağımı sandım." Gülüyor, ensesini ovuşturuyor ama zoraki. "Acınası, değil mi T?"

"Hayır. O bizim tek ailemizdi."

"Biz uyurken o şerefsizleri içeri alan fahişe oydu ve-"

Elimle ağzına vurup sözünü kesiyorum. Bunu duymak istemiyorum. Yeniden yaşamaya çok yakınım ve bu asla iyi bir şey değil.

Elimi nazikçe kaldırıyor. "Mesele şu ki, biz birbirimizin ailesiyiz. Babam ve Agnus bizim ailemiz. O fahişe için ağlamamalıydım ve işte o zaman onun için ağlamadığımı fark ettim. Sadece çocukluğumuzun ve onun yüzünden ne kadar anormal büyüdüğümüzün yasını tutuyordum. Ağlamakta sorun yok,

T. Bu koşullardan daha fazlasını temizler."

"Teşekkür ederim Knox. Bugün buna ihtiyacım vardı."

"Özgürlük günün kutlu olsun." Sırıttıyor.

On bir yıl önce bugün, Knox ve ben zincirleri kıldık. Kaçtık ve asla arkamıza bakmadık.

Çocuktuk ama özgürlüğümüzü kazandık. Bir çıkış yolu gördük ve onu kullandık. Eğer orada kalsaydık, ben annem gibi olurum ve Knox da muhtemelen kendini öldürürdü ya da uyuşturucuya bulaşır ve belli bir anne gibi aşırı doz alırdı.

Her zaman kendimizi kurtardık ve bu böyle devam edecek.

Bana ters ters bakıyor. "Bilgin olsun, birine ağladığımı söylersen seni öldürürüm."

"Nasıl davrandığına bağlı."

"Senin kaltağın olmayacağım, kardeşim." O aşırı dramatik tonuna geçer. "Unutma, ilk ben çıktım."

"Yani önce sen ağladın, değil mi?"

"Seni küçük serseri." Beni kafama geçiriyor ve ben de gülümseyerek ona bakıyorum.

Neredeyse anında yumuşuyor, yüz hatlarını huşu doldururken beni bırakıyor. "Sen... gülümsüyorsun."

"Bunu görebilecek birkaç kişiden biri sensin, o yüzden bunu bir yere kazımalısın." "Ronan seni etkiliyor, değil mi?"

"Bu onunla ilgili değil."

"Evet, doğru, beni kandırabilirdin." Bir kaşını kaldırdı. "Seni onunla görene kadar onu hayatımızdan atacaktım. Ronan'la olduğun gibi biriyle hiç bu kadar rahat olmamıştın. Benimle bile - ve bu arada bundan nefret ediyorum. Senin favorin olmam gerekiyordu."

"Öylesin." Göğsüm ağrıyor ama mırıldanıyorum: "Ondan ayrılıyorum."

"Neden?"

Ugh. Neden o ve Agnus bu soruyu sormak zorundalar? Bilmeseler dünyanın sonu mu olurdu?

"Bunu göremiyor musun? Ronan ve ben bundan daha zıt olamazdık."

Yalan. Dünyanın bilebileceğinden çok daha fazlasını paylaşıyoruz ama bunu Knox'a söylemiyorum.

"Ama yine de yürütüyorsun. Beni her gördüğünde seni soruyor. Durumu iyi değil, T."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Antrenmanda dikkati dağınıktı ve her zamanki şakalarını yapmıyordu."

Hayatına devam edecek. Ronan tanıdığım en güçlü, en takdire şayan insan. Bana güçlü derdi ama o benden çok daha güçlü.

Saklandım ve insanlardan kaçtım. Direkt onlara çarptı. Ve sonra bana.

Ve şimdi, buradayız. Ve burada olmamalıyız.

İyi geceler diledikten sonra odama çekiliyorum ve kapıyı kapattıktan sonra aşağıya doğru kayıyorum.

Göğsümde bir şey yanıyor ve bu... Tanrım, acıyor.

Ona ne yapacağımı bilmek çok acı veriyor. Bu yüzden erteliyorum, beynimi bundan vazgeçirmeye çalışıyorum.

Belki intikam almadan yaşayabilirim.

Belki...

Siyah saçlı ve ruhsuz gözlü küçük kız önümde beliriyor. Sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ama konuşmuyor. Hiçbir şey yapmıyor.

Yırtık yakası ve kirli elbisesiyle orada öylece duruyor.

Bana

yardım

et.

Kurtar

beni.

Özgür

bırak

beni.

Hissetmem için kelimeleri söylemesine gerek yok. O hep oradaydı; omzumdaki daimi gölge.

Ve şimdi, onun için adaleti sağlamak zorundayım. *Benim* için.

Ne var biliyor musunuz? Kaçınılmaz olandan saklanmaktan ve kaçmaktan bıktım.

Eğer istersem Agnus bana malzemeleri getirecek.

Telefonumu elime alıyorum ve daha önce aramam gereken numarayı arıyorum. "Alo," diyorum. "Yarın buluşabilir miyiz?"

O onayladıktan sonra bir kağıt parçası çıkarıp tek seferde içimi döküyorum.

Bu benim

mirasım. Benim

vedam.

R O N A N

W

Büyük Earl Edric Astor bir aile toplantısı yapacağını söylediğinde, herkes dizlerinin üzerine çöküp dinlemelidir.

Tam olarak değil ama onun gibi bir şey.

Hepimiz yemek odasındayız. Biz derken annem, Eduard, Lars -çünkü onu evlat edindik- ve bendenizden bahsediyorum.

Annem baş koltukta oturuyor ya da daha doğrusu babam arkasında dururken onu koltuğa oturtuyor. Üzerinde onu daha solgun gösteren bej rengi bir elbise var, ya da belki de her zamankinden daha solgun.

Lars, her evlatlık çocuk gibi, annemin soğuk algınlığının neden her zamankinden daha uzun sürdüğünü bana söylemek istemiyor. Ailesinin iyiliğinin peşinde.

Ama hala yanımda duruyor, oturmuyor. Sanki bir çay siparişi bekliyor ve geldiğinde kaçırmak istemiyor.

Eduard karşımda duruyor, arada bir bana bakıyor. Onu palyaçoya benzeten mor bir takım elbise giyiyor.

Bu görüntü karşısında başımı sallıyorum.

Kravatına dokunup duruyor, bu da çok gergin olduğu anlamına geliyor. Muhtemelen babamla konuştuğumu falan sanıyor. Ben de böyle düşünmesine izin verdim.

Gergin ol, Ed.

Umarım sefil hayatının sonuna kadar gergin kalırsın.

Masanın altından gizlice telefonumu alıyorum. Arkadaşlarımdan gelen mesajlar var. Grup sohbetinin adını The Four Fuckers olarak değiştirdim, sanki dört silahşörmüşüz gibi. Xan sadece üç silahşör olduğunu ve Cole'un ismi tekrar The Fuckers olarak değiştirdiğini söyledi.

Hiç hayal gücü yok.

Mesajlarıyla ilgileniyormuş gibi yapmaya çalışıyorum, ama ilgilenmiyorum, bu yüzden doğrudan Teal'in mesajlarına gidiyorum.

Hiçbir

şey.

Boş.

Nada.

O gecedен beri varlığını kabul etmedi. Tamam, belki de çocukluk travmamı bir anda onun üzerine atmak en parlak anım değildi.

Ve tamam, konu ona gelince gurur duymadığımı itiraf etmek ikinci Ron Astor'un oyun kitabında hoş karşılanmıyor ama o herhangi bir kız değil.

O Teal.

Uyanık olduğum her an onunla birlikte olma ihtiyacına karşı koyamıyorum. Ona sarılmak istiyorum ve belki bunu yeterince sıkı yaparsam, o da sonunda bana açılacaktır.

Belki seks yaptıktan sonra ya da kollarımda uyurken neden duvarlar ördüğünü bana söyleyecek kadar güvende hisseder.

Ahlaksızlıktan olamaz - o da bunu benim kadar seviyor. Bu oynadığımız bir oyun ve çok da iyi bir oyun. Umarım performans değildir, çünkü ikinci Ron Astor ve onun efsanevi cüssesi boynuna bir ip geçirir ve bu tam bir trajedi olur.

Belki de Knox'u kaçırap cevapları işkenceyle öğrenmeliyim. Ya da yapmamalıyım.

Müstakbel kayınbiraderinizi kaçırmak ve ona işkence etmek kültürlerin yüzde doksan dokuzunda hoş karşılanmaz.

Ayrıca, bana söyleyenin o olmasını istiyorum, o değil.

Ama okulu asarak benden kaçabileceğini düşünüyorsa, beni tanımıyor demektir.

Ben bir Astor'um. Durmayacağız.

Büyük büyük büyükbabam karısını Afrika'dan getirmiş. Ailesi kabul etmediğinde, onlara orta parmağını göstermiş ve yine de onunla evlenmiş. Daha doğrusu, onunla evlenmeyi kabul edene kadar onu rahatsız etmiş.

Ben o tip bir Astor'um.

O Afrika'da kamp kurdu - ben şanslıyım, sadece Steel'lerin evinin önünde kamp kurmam gerekiyor.

"Ronan."

Babamın sesiyle başımı telefonumdan kaldırıyorum ve çok uzun zamandır mesaj eksikliğine baktığımı fark ediyorum.

"Telefon yok," diye fısıldıyor Lars. "Bu basit talimata uymak ne kadar zor, genç lord?"

Ona ters ters bakıyorum ve o da umursamaz bir tavır takınarak babama bakıyor.

Sırıtarak telefonu cebime koyuyorum. "Lütfen devam edin. Yetersiz davranışım için özür dilerim."

Babam aşırı kibar ses tonumdaki iğnelemeyi sezmiş olmalı ama geçiştiriyor. "Buradayız çünkü annen ve ben birkaç şeyi bilmeni istiyoruz."

"Başka bir yolculuk mu?" Alay ediyorum. "Bir dakika, bu sefer Maldivler'e mi?" "*Mon chou...*" Annemin gözleri aşağıya doğru düşüyor.

bir şekilde kendimi taşaklarımdan bıçakladım. Bu iğnenin ona değil babama olması gerekiyordu. Onu sürekli bir yerlere götüren o.

"Ronan," diye azarlıyor babam.

Ayağa kalktım. "Senin gideceğin yerlerle ilgilenmiyorum baba. Lars'ın detaylara ihtiyacı var."

"Tarihlere ihtiyacın yok mu senin?" Babam tersliyor. "Böylece bitmek bilmeyen partiler düzenleyebilirsin."

"Lars..." Ona inanamayarak bakıyorum. "Seni lanet hain."

"Dil," diye azarlıyor babam. "Ve seninle konuşuyorum, Lars'la değil. Gerçekten benim çatımın altında bir şeyler olabileceğini ve benim bundan haberim olmayacağını mı düşündün?"

Evet, baba. Çoktan oldu bile.

Eduard'a bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Onu varoluştan silmeye çalışıyorum.

"Tüm o partilerle neyi kanıtlamaya çalışıyorsun Ronan? İçkiyi mi? Ot mu? Alkol mü?" Babamın sesi her kelimedede daha da ölümcülleşiyor. "Çocuk olduğunu mu sanıyorsun?"

"Artık değil," diyorum ve bu kez gözlerim Eduard'a kayıyor. Oturduğu yerde kıpırdanıyor, kravatını düzeltiyor.

"Sakin ol, Edric." Sanki gerginliği hafifletmeye çalışıyormuş gibi gülümsüyor. Siktir et onu.

Babamı da sikeyim.

Ve hatta Lars, lanet olası hain.

"Kes şunu." Annemin sesi kırılğanlaştı. "Lütfen."

Bir saniye içinde, babam onun yanında, omzundan tutuyor.

Gitmek için döndüm. Aile dramına ayıracak vaktim yok ve eğer Eduard denen herifle aynı odada bir saniye daha geçirirsem, boğazına bir bıçak dayayacağım,

Ve bir kez daha, kùltürlerin yüzde doksán dokuzunda cinayet hoş karşılanmaz. "*Mon chou*, gitme," diye yalvarıyor annem.

"Seninle sonra konuşacağım anne."

"Sonrası yok." Babamın gür sesi beni olduğum yerde durdurdu. "O ölüyor."

O kadar hızlı dönüyorum ki yüz üstü düşmediğime şaşıyorum. Söylediği sözler boğucu sessizlikte kıyamet gibi yankılanıyor.

Artık onları farklı bir gözle görüyorum.

Babam ellerini annemin omuzlarına koyuyor... annemin solgun yüzü ve gözlerinde biriken yaşlar... Lars bana kederle bakıyor...

O biliyordu.

O biliyordu.

"Az önce ne dedin sen?" Fısıldadım.

"Anneniz rahim kanseri ve her zaman bağışıklık yetmezliği hastalığından muzdaripti. Kanser bir yıl önce nüksetti ve ameliyatlar başarısız oldu."

"Ne demek başarısız oldular? Ve ben bunu neden şimdi öğreniyorum?"

"O bendim." Annem ayağa kalkar ve neredeyse geri düşer. Hay sikeyim. Ne zaman bu kadar güçsüz oldu? Benimle genellikle sadece otururken ya da yatağında konuştuğunu neden fark etmedim?

Ona doğru koştum ve oturmaya zorladım, sonra da yanına diz çöktüm.

Saçlarımı geriye doğru okşuyor. "Babandan ve Lars'tan sana söylememelerini istedim. Sen benim mucizemsin, *mon chou*. Babanla ilk evlendiğimde, doktor bana bağışıklık yetmezliği hastalığım nedeniyle çocuk sahibi olamayacağımı söyledi. Dört yıl sonra hamile olduğumu öğrendim ve babana seni dünyaya getirmeme izin vermesi için yalvardım. Dokuz ay sonra sen dünyaya geldin ve ben yaşayan en mutlu kadın oldum. Bana anne olma ayrıcalığını verdin. Hemşire seni kollarıma bıraktığı an, sen gülümserken ben bir bebek gibi ağladım. Garip, değil mi?"

Sesi titriyor ve benim de boğazımda bir şeyler düğümleniyor. "Kanser sen sekiz yaşlarındayken başladı ve o zamanlar ondan kurtulduğumuzu sanıyorduk ama geçen yıl geri geldi. Bu yüzden o gezilere çıkıyoruz, *mon chou*. Sen çok genç ve hayat dolusun ve ben sana bu yükü yüklemek istemedim."

"Yük mü?" Sesim kesiliyor. "Sen neden bahsediyorsun? Sen benim annemsin."

"Annen olduğum için seni korumak zorundayım." Yanağından bir damla yaş süzüldü. "Ama artık senin hayatından kaybolamam. Bundan dünyadaki her şeyden daha çok nefret ediyorum."

"Yapmayacaksın." Çatık kaşlarıyla bizi izleyen babama bakıyorum.

"Gelecek hafta almamız gereken sonuçlar var," diyor.

"Bu iyi haber, değil mi?" Aralarına bakıyorum ve sessizlik beni neredeyse boğuyor.

"Doktorlar sadece yüzde on beş yaşama şansım olduğunu söylediler ve daha önce yüzde elli şansım vardı, bu yüzden fazla umudumuz yok."

"Ama... ama kemoterapi var ve-"

"Hayır," diye sözümü kesti annem. "Tekrar kemoterapi almayacağım." "Bunu reddediyor." Babamın alnı çatlıyor.

"Ve sen de kabul ediyorsun?" Tersliyorum.

"Kemoterapi beni sadece senden uzak tutacak ve sonra yüzünü göremeden acı içinde öleceğim." Yanağımı okşadı. "Bunu istemiyorum."

"Senin yanından ayrılmayacağım." Ellerini daha sıkı tutuyorum. "Yapma bunu anne. Beni bırakamazsın. Ben senin mucizenim, unuttun mu?"

"Sen benim mucizem olduğun için kalan zamanımı seninle geçirmek istiyorum..." Hıçkırıkları boğazında düğümlenerek sözlerini yarıda kesiyor. "Lütfen, bunu benden almamanız için size ve Edric'e yalvarıyorum."

Şakağıma titreyen bir öpücük konduruyor ve ayağa kalkıp odadan çıkmaya başlarken gözyaşları yanaklarıma damlıyor. Ona yardım etmeye çalışıyorum ama babam kolunu omzuma atarak beni engelliyor.

Bunun yerine, Lars'a onu takip etmesini işaret ediyor.

"Kendi başına yürüyemediği zaman kendini zayıf hissediyor," diyor babam o kaybolduktan sonra. "Terapist ona kendini güçsüz hissettirmeden yanında olmamı söylüyor."

"Bunu bana nasıl söylemezsin?" Tüm öfkemi ve hayal kırıklığımı babamın üzerine kusuyorum. "Bu kadar önemli bir konuda beni nasıl karanlıkta bırakırsın?"

"Onu duydun. Bu şekilde olmasını o istedi."

"Ya da belki de onu bunu istediğine inandırdın. Ne de olsa kararlar her zaman sizindir ve diğer herkes buna uymak zorundadır."

"Ronan, bunun senin için zor olduğunu anlıyorum -"

"Zor." Gülüyorum. "Sertten daha güçlü bir şey dene."

"Edric, ben sadece..." Eduard girişi işaret ediyor.

Lanet olsun.

Başından beri burada olduğunu unutmuşum.

"Hayır, bekle." Babam onu işaret eder. "İşle ilgili kararları seninle konuşmam gerek. Bu gece kal."

"İş kararları," diye alay ediyorum. "Sevgili Ed Amca ile."

"Belki de kafanı dinlemen gerekiyordur, Ronan," diyor babam.

"Lanet olası belki."

Yemek odasından hışımla çıkmadan önce Eduard'a son bir bakış fırlatıyorum. Doğruca annemle babamın yatak odasına gidiyorum ama Lars içeri girmeden beni durduruyor ve annemin dinlenmesi gerektiğini söylüyor.

Ona ölene kadar konuşmayacağımızı söyledim, sonra odama gittim, dizüstü bilgisayarımı açtım ve annemin durumuyla ilgili her şeyi araştırdım. Sonra durup nefesimi tutuyorum, çünkü bazen annemin yaşadıklarını ve etkilerini okurken odada hiç hava yokmuş gibi hissediyorum.

Bütün bir geceyi böyle geçiriyorum, araştırma yapıyorum, sonra tavana bakıyorum, annemi kaybedeceğimi düşünüyorum, sonra tekrar araştırmaya dönüyorum.

Sabahın erken saatlerinde Lars'a gittim ve bildiği her şeyi bana anlatabilmesi için ateşkes ilan ettiğimizi söyledim. Görünüşe göre, o kabus gecesinde annem ve babam beni bir Cadılar Bayramı partisi yüzünden değil, annemin şiddetli ağrıları olduğu için terk etmişler ve hastaneye gider gitmez hastaneye yatırılmış ve teşhis konulmuş.

Tüm yurtdışı seyahatleri, annemin düzenli doktoruyla kalmak zorunda olduğu özel bir kliniğe yapıldı.

Son ameliyattan sonra geri gelmelerinin nedeni annemin hastanede kalmaya daha fazla dayanamaması ve benimle birlikte olmak istemesiydi.

Döndüklerinden beri depresyonu azalmış, doktoru bunun iyiye işaret olduğunu söylüyor ama test sonuçları çıkana kadar bir şey bilemeyecekler.

"Sana söylememek tamamen hanımefendinin tercihiydi," diyor Lars anlatmayı bitirdikten sonra. "Bunun için babanı suçlama. O da en az onun kadar acı çekiyor. Neden o alçağın işlerle ilgilenmesini istiyor sanıyorsun? Tüm dikkatini annene verebilmek için."

Parmağımla onu işaret ediyorum. "Ateşkes bitti. Konuşma şartlarında değiliz." "Çay?" Bana bir fincan uzatıyor.

"Konuşmuyorum, Lars." Mutfağından çıkıyorum ve bir anda kendimi yine onun odasının önünde buluyorum.

Elimi kapıya koyuyorum ve bir an için kendimi, ona seslenen ve karşılık alamayan o çocuk gibi hissediyorum.

Gerçeği içime gömerek annemi koruduğum bir dünyada yaşayabilirim ama onun var olmadığı bir dünyada nasıl yaşayabilirim?

Orada ne kadar durduğumu bilmiyorum, sert bir şekilde nefes alıyorum, yanmak üzereymişim gibi hissediyorum.

Sırtımı kapı çerçevesine vererek kapının önünde yere kaymam için yeterince uzun. Çocukken bana anlattığı tüm hikayeleri yeniden yaşamama yetecek kadar uzun.

Hepsinin sonu mutlu bitti, çünkü o her zaman romantik bir kalbe sahipti.

Her zaman çok sevdi, çok önemsedti, peki bu neden onun başına geliyor?

Charlotte Astor iyilerden biri. Hayırseverlik yapıyor. Veriyor, veriyor ve karşılığında hiçbir şey almıyor. Seviyor ve önemsiyor, peki neden kanser onu seçti? Neden Ed gibi bir serseriye vurmadı?

Ya da ben?

Telefonumu çıkarıp doğruca Teal'le yaptığım konuşmaya gidiyorum. Yeni bir metin yok.

Önemli değil. Onu arayabilirim, ziyaret edebilirim. Gururumu sikeyim.

Ona daha önce hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyacım var. Sadece ona sarılmak istiyorum, hepsi bu.

Bir kucaklaşma.

Onu arıyorum ama açmıyor.

Eğer yapışkan mesajlara bağlandıysa, o zaman alacağı şey budur.

"Efendim." Lars'ın gölgesi üzerime düştü.

"Hâlâ konuşmuyoruz."

"Efendim."

"Ve lanet olası çay istemiyorum." "Ronan," diyor sertçe.

"Ne?" Sonunda kafamı kaldırıp ona baktım.

Katlanmış krem rengi bir kağıt parçası uzatıyor.

"Babamın nerede olduğunu bilmiyorum. Üzgünüm, *lord hazretleri*."

"Sabah erkenden bir toplantı için dışarı çıktı." Lars mektubu yüzüme fırlattı. "Bu senin için geldi."

Benim için mi? Artık kim mektup gönderiyor ki? "Kimden gelmiş?" Ben soruyorum.

"Bayan Teal." Lars bir kaşını kaldırdı. "Lord hazretleriyle birlikte gitti."

Teal bana bir mektup gönderdi ve sonra babamla bir yere mi gitti? Bunu neden yapsın ki?

Ah, lanet olsun.

Nişanı atmayı düşünmüyor, değil mi? Mektubu açtım ve kalbim neredeyse duracaktı.

TEAL

R Onan,
Hayatımda hiç mektup yazmadım, ama her şey için kalıplarımı kırdın, bu yüzden bir mektup yazmayı Karışım önemli mi? Değil mi?

Araya bir espri sıkıştırmaya çalışıyorum ama muhtemelen anlaşılmadı. Bildiğiniz gibi, sosyal açıdan biraz beceriksizim.

Mesajında, acımı görmene izin verecek kadar sana güvenmiş olmayı dilediğini söylemişsin. Sana güvenmediğimden değil, çünkü güveniyorum. Garip ama bir uçurumun dibinde dursan gözlerim kapalı düşerdim. Neden biliyor musun? Çünkü beni yakalayacağını biliyorum.

Beni asla yere çakılmama, dibe vurmama ya da bunların hiçbirine izin vermeyeceğini biliyorum.

Sizin yaptığınız gibi ortaya çıkamamamın nedeni size güvenmemem değil; kendime güvenmemem.

Ben bir sahtekârım, Ronan. Seninle babamın şirketi yüzünden nişanlanmadım, bunun bir rolü olsa da. Seninle başka nedenlerle nişanlandım ve hepsi de başkalarının görmesine izin vermediğim acılarımla ilgili.

Acı zayıflıktır ve en son zayıf olduğum zamanı düşünmekten veya yeniden yaşamaktan nefret ediyorum.

Ama şimdi yapacağım, çünkü umarım bu mektubu okumayı bitirdiğinizde, herkesin acıyla aynı şekilde başa çıkmadığını anlayabileceksiniz.

Sen ortaya çıktın. Saklandım.

Benim için acı, bir fahişenin kızı olarak doğduğumda başladı. Knox ve ben okula gitmek için yalvardık, ama annem bize zar zor izin verdi. Annemizin tek derdi uyuşturucu ve o uyuşturucuyu almak için gereken paraydı.

Bir sonraki eroin dozunu aldığı sürece herkese bacaklarını açardı. Her şeyi duymamız ya da odasından çıkan erkeklerin yoluna çıkmamak için saklanmamız umurunda değildi.

Zamanla, amcıyla değil ama çocuklarını çıplak görmekle ilgilenen müşterileri oldu.

Daha doğrusu bir müşteri.

Biz uyurken karanlıkta geldi ve bizi soydu. Knox ağlayınca ona vurdu ve ya söyleneni yapacağımızı ya da okula gitmeyeceğimizi söyledi.

Biz de öyle yaptık.

Kıyafetlerimizi çıkardık ve o adam mastürbasyon sesleri çıkarırken karanlıkta durduk.

Tabii ki o zamanlar bu gerçeği bilmiyordum. O kadar saftım ki Knox'a acı çekiyor olabileceğini söyledim. Kardeşim bana çenemi kapatmamı söyledi çünkü o benden önce neler olduğunu anlamıştı. Onun masumiyeti benden önce çalınmıştı.

Sonra o müşteri ortadan kayboldu ve her şey bitti. Her şeyin bittiğini sanmıştım. Bitmemişti.

Bir gece uyuyordum ve kıyafetlerimin üzerinde ıslak ve sıcak bir şey hissettim.

Sabah ağlayarak anneme gittim ve bana yardım etmesi için yalvardım. Beni yıkadı ve kırırdamadan durmamı ve ağlamamamı söyledi. Eğer ağlarsam, beni ve Knox'u o adama götürmesi için dışarı atacaktı.

O gün ağlamayı bıraktım.

O günden beri
ağlamıyorum.

İkinci gece, pisliği çıplak tenimin her yerindeydi. Sonra yüzümdeydi.

O geceler boyunca hiç konuşmadım. O bitirene kadar kırırdamadan durdum. Sıcak sıvısını hissedene kadar kırırdamadan durdum, çünkü bu her şeyin bittiği anlamına geliyordu.

Bir gece adam uyuduğum yere gizlice yaklaşırken Knox beni buldu. Kafasına vurdu, beni elimden tuttu ve kaçtı.

Sokaklarda koşmayı bırakmadık.

Kaçıyorduk ki ne annem ne o adam ne de onunla birlikte çalışanlar bizi bulabilsin.

Yine de ağlamadım, Elsa'nın annesi bizi bodrumuna hapsettiğinde bile. En azından bize dokunmadı ve dokunduğunda da bir kez dizlerimizi keserek oğluna benzetmişti.

En azından o bodrumda annemden ve o adamdan uzaktaydık.

Ama ne var biliyor musunuz? Uzakta olabilirdim, ama asla uzakta değildim.

Adam ve sıcak sıvısı benimle birlikte yaşıyordu. Onunla ilgili rüyalar gördüm, kabuslar gördüm ve her birinde hareket edemedim.

Tıpkı annemin bana emrettiği gibi kıpırdamadan durdum.

Tek düşünebildiğim annemle konuşurken ve ona para verirkenki sesiydi.

Her zaman odamdan dışarı bakar, yüzünü görmeye çalışırdım. Annem onu her gördüğünde lanet bir uyuşturucu bağımlısı gibi gülümserdi. Önemli bir adamdı ve Birmingham'daki insanlar gibi konuşmazdı. Bir aktör gibi konuşurdu.

Ethan beni ve Knox'u yanına aldıktan sonra, kâbuslarımdaki o adamı bulmayı kendime görev edindim. Her uyuduğumda göğsüme tüneyen adamı.

Onu her yerde aradım ama çok cahildim ve çok gençtim; ne yaptığımı bilmiyordum.

Onu bulursam ne söyleyeceğim konusunda da hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim onu görmem gerektiği idi ve gördüğümde ona ne söyleyeceğime karar verecektim.

Onu buldum.

Ve ona ne söylemek istediğimi biliyordum.

Sadece kelimeler değildi. Onu gördüğüm an, ona ne yapacağımı çok iyi biliyordum.

Onu öldürürdüm.

Bu kadar basitti.

Hayatım boyunca beni esir tuttu. Terapistlerle ya da aile ortamında bile özgür kalamadım.

Bunu kimseye söylemedim ama ilk bilen sen olabilirsin. Defalarca tecavüze uğrayan küçük kız beni hiç terk etmedi. Gölgesi şu anda omzuma tünemiş, onu özgür bırakmamı söylüyor ve onu öldürmezsem bunu yapamayacağımı biliyorum.

O kız sürekli ağlıyor, gözleri boş ve ürkütücü, ama ben ağlayamıyorum bile. O konuşamıyor ama ben konuşabiliyorum. O kendine yardım edemez ama ben ederim.

Bu benim görevim. Bu yüzden büyüdüm. Bu yüzden kaçtım. Bu yüzden varım. Çok basitti.

Ama sonra sen geldin ve belki başka bir şey için var olabileceğimi düşündüm. Belki seninle olabilir ve seni içime alabilirdim.

Ben de istiyorum.

Ne kadar istediğimi bilemezsin Ronan. Hiç seninle olduğum zamanki kadar canlı hissetmemiştim. Yanımda olduğunu fark edene kadar hiç uyanıp mutluluk hissetmedim.

Hayatıma intikam dışında başka bir anlam katan tek kişi sensin. Beni ateşe verdin ve küllerinden kaçmadın. Beni öptün ve beni bırakmak istemedin.

Ben bunu hak etmiyorum.

Sen karanlığa rağmen ışıksın. Siyah noktalara rağmen umutsun. Zayıflığa rağmen güçlüsün.

O adamın hayatını almasına izin vermedin. Benimkini almasına izin verdim.

Mesele şu ki, yanlış şartlar altında tanıştık, Ronan.

Sana senin için yaklaştım. Sana soyadın için yaklaştım. Sana yaklaştım çünkü sen öldürmeye karar verdiğim adamın oğlusun.

Baban benim hayatımı aldı, şimdi de ben onunkini alıyorum.

Sen, Charlotte ve hatta Lars için çok üzülüyorum ama Edric Astor gibi bir pisliğin var olduğu bir dünyada yaşayamam.

Beni asla affetmeyeceğini biliyorum, ama umarım beni anlayacak gücü kendinde bulursun.

Senin için hissettiklerim sevgiden daha fazlası. Bu çok güçlü ama aynı zamanda güçlendirici bir şey. Normalin ne olduğunu bilmediğim zamanlarda bile normal olabileceğime inanmak. Farkında bile olmadan gülümsemek ve yüksek sesle gülmek.

Keşke farklı koşullar altında ve farklı isimlerle tanışsaydık.

Keşke her gün senin yüzüne uyanabilseydim.

Eğer bir sonraki hayat varsa, orada buluşalım, tamam mı?

GÜLE GÜLE,

Deniz mavisi

TEAL

Çok kolay.

Tüm süreç sorunsuz geçti. Birkaç kez durup dikiz aynama bakmak zorunda kaldım, polis arabaları bulmayı bekliyordum bizi takip ediyor.

Öyle bir şey yok.

Ormana olan yolculuğum on beş dakikadan az sürdü. Yolda neredeyse hiç araba yoktu, sabahın bu erken saatinde etrafta dolaşan insan yoktu ve ıssız yolları kullandığımdan eminim.

Kimse yanımdaki adamın gözlerinin kapalı ve tüm vücudunun gevşek olduğuna tanık olmadı. Görselerdi, uyuduğunu ve onu sadece gezdirdiğimi düşünürlerdi.

Onu gezintiye çıkarıyorum ama gitmesi gereken yere değil.

Edric'i bir toplantı için aradığımda, ona acil olduğunu ve Ronan'la ilgili olduğunu söyledim. Hemen kabul etti.

Sonra Knox'un Range Rover'ıyla malikanesine gittim - ona bu konuda bir not bıraktım ve yeni bir araba almasını önerdim.

Ronan'a yazdığım mektubu Lars'a verdikten sonra, içimden bir ses arkamı dönüp gitmem gerektiğini söyledi - bir yere, herhangi bir yere. Bunu ya da bunu takip eden hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim.

Ama omzumdaki küçük kız hâlâ ağlıyor. Duramıyor, ben de duramıyorum.

Bu yüzden Edric'e arabamda bana katılıp katılamayacağını sordum çünkü bu konuyu onun evinde konuşmak istemiyordum. Bir kez daha, yolcu koltuğuna kayarken hiçbir şeyden şüphelenmedi.

Emniyet kemerini takmak için yere baktığı anda, önceden hazırladığım iğneyi boynuna batırdım, öyle sıradan bir batırma da değil - damardan yaptım.

Onu öldürmeye karar verdiğimden beri, domino taşlarımı teker teker diziordum. Onu nasıl öldüreceğimi ve oraya nasıl ulaşacağımı biliyordum. Damar içi enjeksiyonlarla ilgili videolar izliyor ve oyuncak bebekler üzerinde pratik yapıyordum. O kadar iyi öğrenmişim ki gözlerim kapalı bile yapabilirdim.

Benim tercih ettiğim ilaç roküronyum çünkü felç edici, hızlı ve uzun süreli. Ayrıca sadece reçeteye satılıyor, ancak Agnus'a bunu temin etmenin bir yolunu bulup bulamayacağını sorduğumda, ertesi gün bana iki şişe getirdi, hiç soru sormadı. Agnus'un sevdiğim yanı da bu - anlama yeteneği. Bir şey yaparsam sadece onu aramamı söyledi, babamı değil.

Kimseyi aramıyorum.

İlaç Edric üzerinde bir dakika içinde etkisini gösterdi. İğnenin batmasından sonra yavaşça arkasını dönerken yüzünde beliren şaşkın ifadeyi hâlâ hatırlıyorum.

Ne olduğunu anlamamıştı.

Ona bunu yapabilecek kapasitede olduğumu anlamadı. O zamandan beri yüzüne bakmadım. Hâlâ da bakmıyorum.

Tek yaptığım araba kullanmak.

Bir noktada başım çok dönüyor; bu biraz endişe verici. Sanki yüzümü, uzuvlarımı ya da herhangi bir şeyi hissedemiyorum.

Ona verdiğim dozla, bilincini tamamen kazanana kadar yaklaşık yirmi ila otuz dakikam var. Elbette, bir zehir bulup ona enjekte edebilir ve işi orada bitirebilirdim.

Ama bu çok huzurlu, çok kolay.

Ayrıca, ödediği günahları bilmesi gerekiyor.

Uzuvları seğirmeye başlıyor, göz kapakları da öyle. Bu, ilacın etkisinin yavaş yavaş geçmeye başladığını gösteren ani bir tepki. Hazırda bir iğne daha var, böylece sonunu getirdiğinde tek bir kasını bile oynatamayacak.

Benim gibi.

Omzumda ağlayan küçük kız gibi.

Bu konuda hiçbir şey yapamadan ölecek, tıpkı benim yapamadığım gibi. Bu intikam değil. Bu lanet bir karma.

Tam bir tepenin başında frene basıyorum. Sabahın erken ışıkları uzaktan görünüyor. Bugün bulutlar çok kalın ve gri, sanki yas tutuyorlar.

Derin bir nefes alıp ona dönüyorum.

Gözleri açık ama dönüp bana bakamıyor. Beyni dışarı çıkmış bir zombi gibi önüne bakıyor.

"Öleceksin Edric," diyorum nötr bir tonda, ilacın etkilerinin azalmakta olduğunu ve hareket edemese bile beni duyabildiğini bilerek. "Hareket etmek isteyip de bunu yapamamak tam bir kabus, değil mi?" Devam ediyorum. "Odama her girdiğinde ve bedenime otuz bir çektğinde ben de böyle hissettim. Menin tenimi kapladığında da öyle kaldım."

Anlaşılmaz bir ses çıkarıyor ama tek çıkarabildiği çenesinden aşağı süzülen salyalar. Bununla ne demek istediğini düşünmeye başlayamadım.

- Önemli olduğundan değil. Bu sefer, her şey benimle ilgili, onunla değil.

"Ben de kafamın içinde çığlık attım, tıpkı şu anda senin yaptığından emin olduğum gibi. Ama çığlık attığında ve ses olmadığında ne olur biliyor musun? Çığlık atmayı bırakırsın, kendini fark ettirmeyi bırakırsın ve çok geçmeden var olmayı bırakırsın. Bir şekilde içinizden atmak istersiniz ama ağlayamaz, konuşamaz, hatta nefes bile alamazsınız. Son on bir yıldır böyle yaşadım, kendimin bir gölgesi, olmam gereken şeyin bir hayaleti gibi.

"O kadar uyuşmuştum ki, elimden geldiğince çabuk sayısız erkekle yattım. Sırf bu hissizlikten kurtulmak ve bir ucube olmadığımı, hissedebildiğimi kanıtlamak için on üç yaşında bekaretimi kaybettim ama ne kadar seks yaparsam yapayım hissizlik hiç geçmedi. Her lanet anda, her uyanık saniyede ve hatta uykuda bile oradaydı. Ta ki... Ronan'a kadar."

Sesim kesiliyor ve duymaması için boğazımı temizliyorum. "Senden nefret etmemin bir başka nedeni de bu. Sadece çocukluğumu çalmadın, Ronan'ı da elimden aldın. Neden o senin oğlun olmak zorundaydı? Neden mantıklı olan tek kişi senin lanet varisin? İşin ironik kısmı ne biliyor musun? Sen benimle pedofili faaliyetlerine dalmışken, kendi oğlun tacize uğradı."

Çıkardığı sesler giderek artıyor, mırıldandığı kelimeler birbirini takip ediyor ama yine de anlaşılmıyor. Emniyet kemeri onu yerinde tutuyor, bu yüzden denese bile bir kasını bile oynatamaz.

"Doğru." Espri yapmadan gülüyorum. "Bunu bilmiyorsun çünkü sen sadece berbat bir insan değil, aynı zamanda korkunç bir babasın. Evet Edric, Ronan Drakula kılığına girdiği o Cadılar Bayramı gecesinde tacize uğradı ve sen onu yalnız bıraktın. Bu yüzden bazen aşırı neşeli oluyor. Anılar çok fazla geldiğinde bu onun savunma mekanizması, tıpkı benim kaçmak, gerçekten var olduğumu kanıtlamak için kullandığım savunma mekanizması gibi."

Parmakları seğiriyor ve neredeyse bir elini kaldıracak ama kısa süre sonra eli yanında gevşek kalıyor.

"Hayıır..." diye mırıldanıyor, sesi neredeyse unutulmaz.

"Evet," dedim. "Ve şimdi seni yeryüzünden silmem gerekiyor. Biliyorsun, asıl planım seni öldürdükten sonra çekip gitmek, seyahat etmek ve benden çaldığın hayatı yaşamaktı. Ama artık bunu yapamam. Neden biliyor musun?"

Bir ses daha çıkarıyor ve bu sefer iğneyi boğazının yakınına yerleştiriyorum.

Bu, hareket etme girişimlerini durdurmasına neden olur.

"Çünkü Ronan'ın benden nefret ettiği bir dünyada yaşayamam. Babasını öldürdükten ve ona verdiğim acıyı bildikten sonra orada olamam." O sırada yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ve tuz tadı alıyorum.

Duraklıyorum, gözlerim açılıyor. Bir gözyaşı.

On yılı aşkın bir süredir kendim için ilk gözyaşım.

Edric de bana bakıyor, sanki acımı ve olayların gerçekliğinin beni içten dışa nasıl kestiğini ve bunu durdurmanın hiçbir yolu olmadığını hissediyor gibi.

Sadece o hissetmiyor. O bir canavar.

"Neden sen olmak zorundaydın? Sadece neden?" Cevap vermiyor.

Yapamaz.

"Bu son, Edric. Nasıl başladıysa öyle biter." Gaza bastım. "Cehennemde görüşürüz."

Ronan'ın benden nefret ettiği bir dünyada yaşayamam, bu yüzden günahlarımın bedelini bu hayatta ödemem adil olur.

Edric nereye giderse, ben de oraya gideceğim. Belki orada özgür olurum.

Belki orada, Ronan ve benim birlikte olmamız gereken bir hayatı düşüneceğim.

Üzgünüm, Ronan. Çok üzgünüm.

R O N A N

Fuck.
Lanet olsun, lanet olsun.

Tamam, belki o kelimeyi hemen ağızımdan çıkarabilirsem düşünceler, aslında düzgün düşünebilir ve işlev görebilirdim.

Siktir!

Ayağa fırlayıp mutfığa koşuyorum ve Teal'in bana bıraktığı mektubu parmaklarımın arasında buruşturup cebime atıyorum. Denesem bile onun sözlerini aklımdan çıkaramazdım. Bitmeyen ya da durmayan sürekli bir ses var.

Küçük bir kızın ağlaması.

Ona ne olduğunu, sesinin, gözyaşlarının ve duygularının nasıl çalındığını düşündükçe nefesim daralıyor.

Bu sadece onun masumiyeti değil, hayatının özüydü. Duvarlar ve kaleler inşa etmesine ve uzak durmak için mümkün olan her şeyi yapmasına şaşmamalı.

Karşılaştırıldığında ben bir hiçim. Benim ailem vardı, yok olsalar bile. Onun kimsesi yoktu. Onun tek ebeveyni bir canavardı.

Ve şimdi, babamın da bir canavar olduğunu düşünüyor. Ama değil.

Edric'le bazı sorunlarımız olabilir -tamam, çok fazla ve bunların hepsi onun katı kişiliği ve annemi benden çalmasıyla ilgili- ama o bir pedofil değil.

O hasta değil.

Ayrıca, Teal'in tarif ettiği zaman diliminde annesiyle çok meşguldü. Birmingham'a gitmedi ve annemden on dakika bile ayrı kalmadı.

Biliyorum, çünkü o zamanlar ondan nefret ediyordum. Annemin odasında kalmama izin vermemesinden nefret ediyordum. Hep onu kontrol ettiğini düşünürdüm ama meğer sadece onun isteğine saygı duyuyormuş.

Ancak, babamın adına Birmingham'a kimin gittiğini biliyorum. İşlerle kimin ilgilendiğini ve Astor adını uygun gördüğü şekilde kullandığını biliyorum.

Mutfaktaki tezgahın üzerinde oturuyor. Gitmedi tabii ki. Babam onunla konuşmak istediğini söylediğinde ve yeni bir iş girişimi söz konusu olduğunda, Eduard kemik bekleyen bir köpek gibi etrafta dolanıyor.

Lars önce beni fark ediyor ve Eduard'a doğru tek taraflı bakışını kesiyor. İkincisi İngiliz çöreklerine ve pastırmasına gömülmüş durumda.

Lars, Eduard'dan hoşlanmadığını hiçbir zaman saklamadı ama o gece olanları hiçbir zaman doğrulamadığı için babamın muhbiri olamazdı. Benden habersiz sırrımı babama açıklasaydı onu öldüreceğim gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Annemin hastalığını sakladığı için zaten daha az brownie puanı var.

Eduard başını tabağından kaldırır ve göz temasını sürdürür. Çok geçmeden donuk yeşil gözlerinde bir parıltı belirliyor ve neşesi ortaya çıkıyor.

Benim yanımda hep böyle davrandı, sanki kaybettiği ve ne pahasına olursa olsun geri almak istediği bir köpek yavrusuymuşum gibi.

Bir an için içimden mutfak bıçağını kapıp doğrudan gözlerine sokmak ve gözlerini oymak geliyor.

Ya da bağırsaklarını.

Bu pislik sadece benim hayatımı mahvetmekle kalmadı, Teal'inkini de mahvetti. Ailemin hatırı için kendimi unutmaya hazır olabilirdim ama Teal tamamen başka bir hikaye.

Teal onun lanet olası ölümünün sebebi olacak. "Günaydın, sevgili yeğenim-"

Yumruğumu doğrudan burnuna indiriyorum. Çığlık atıp sandalyeden yuvarlanıyor ve tabağın tezgâha çarpmasına neden oluyor.

Kendini toparlayamadan ona bir yumruk daha attım. Kanayan burnunu tutarak feryat ediyor. "Senin derdin ne lan-"

Suratına bir yumruk daha indirerek onu susturdum. "Bu benim için." *Yumruk*. "Kendi tenimde iğrenç hissettiğim her an için." *Punch*. "Ailemin güvenine ihanet ettiğim için." *Punch*. "O kabusları gördüğüm ve dünyanın o geceki gibi boş bir delik olduğunu düşündüğüm tüm zamanlar için."

Onunla içim bittiğinde yerde yatıyordu. Kendi kanı üzerine sıçrıyor, burnundan ve ağzından damlayan kan tükürüğüyle karışıp mermer zeminde birikiyor. "R-Ronan..." Kelimeler boğazında düğümleniyor. "Çok uzun zaman önceydi. O zamandan beri yapmadım. Söz veriyorum."

"Birmingham'daki küçük kıza ne dersin?" Sesim soğuk, o kadar soğuk ki neredeyse babam gibi konuşuyorum. "Onu hatırlıyor musun?"

"Ne?" Eduard lanet bir hayvan gibi dört ayak üzerinde duruyor, bu yüzden şaşkın gözlerle ve yüz hatlarını bozan kanla bana baktığında neredeyse hatırlamadığına inanacağım.

Neredeyse onun yapmadığına inanacağım.

Ama Eduard'la ilgili olan şey, onun lanet bir yalancı olması. Kalabalığın içinde fark edilmemeyi çok iyi başarmış. O, sizi pençelerinin arasına alıp parçalamaya hazır olana kadar asla göremeyeceğiniz bir canavar.

Canavar imajını daha önce gördüğüm için olabilir, ama Eduard o gecedan beri beni kandıramadı.

Gözlerinde sanki ihlali yeniden yaşıyormuş, bundan zevk alıyormuş, anıda haz buluyormuş gibi hastalıklı bir kıvılcım var.

Ve sırf bu yüzden, lanet olası kalbine bir bıçak saplamaya çok yakınım - tabii eğer varsa.

"Birmingham, Eduard. Siktiğimin Birmingham'ı." Karnına tekme atarak devrilmesine neden oluyorum. Ayağa kalkmaya çalıştığında, kemik çıtırtıları havada yankılanana kadar onu tekrar tekmeliyorum.

"Lars, seni salak, durdur onu" diye feryat ediyor.

Bir saniye içinde Lars yanımda belirliyor ve yoluma çıkmaya kalkarsa onu da yumruklamaya hazırım.

Ancak Lars bana peçete verirken yüzünde tarafsız ve züppe bir ifade vardı. "Elinizde pis bir kan var, genç lord."

"L-Lars!" Eduard çığlık atıyor ve ben kaburgalarına tekme atınca çığlık bir anda sona eriyor.

"Bu çok gecikti." Lars kenara çekildi. "Yardıma ihtiyacınız olursa ben buradayım."

"Tamam, tamam! Dur!" Eduard sürünerek benden uzaklaşıyor, sorunları olan küçük bir çocuk gibi bir sandalyenin arkasına saklanıyor. "Birmingham'da dokunduğum tek kişiler lanet olası fahişelerdi. Onlar önemli değildi."

"Fahişeler mi?" Tekrar ediyorum. "Hangi evrende çocuklar *fahişe* olarak kabul edilir?" "Anneleri onları satıyordu. Ayrıca, cinsel ilişkiye girmedim ya da Diğerleri gibi o çocuğu da bana dokunmaya zorlayamazdım. Onun işi kolaydı

- neden

Ne diye sızlanıp duruyorsun? Onu kaçııp tecavüz etmedim." Alay ediyor.
"Ben tam bir beyefendiyim."

Sandalyeyi kaldırıp kafasına indiriyorum ve parçalara ayrılmasını sağlıyorum. Yere yığılıyor, ensesindeki yaradan kan sızıyor.

O kadar sert nefes alıyorum ki ne yaptığımı bile
anlayamıyorum. Öldü mü?
Onu ben mi öldürdüm?

Onun hakkında böyle konuştuğu anda kendimi durduramadım. Bir dürtü vardı ve sonra tek bir hareket tarzı vardı.

Lars onun yanında diz çökmüş, beyaz eldivenleriyle boynunu kontrol ediyor. "Az önce bayıldı. Nabızı sabit."

Çenem sıkılıyor ve bir an için onun işini sonsuza dek bitirmek istiyorum ama bunu yapmadan önce Teal'in gerçeği bilmesi gerekiyor.

Yanlış kardeşe sahip. Babam asla bir suçlu olmadı, bir suçluyu barındırsa bile.

Onu aradım ama açmadı. *Yine açmıyor. Hay sikeyim.*

Nefesimin altında küfrediyorum ama sonra
telefonum titriyor. Knox.

Hayatımda hiç bu kadar çabuk cevap vermemiştim. "Teal'in nereye gittiğini biliyor musun?"

"Hayır." Sesi tedirgin geliyor. "Ama arabamı aldı ve beni sevdiğini ve üzgün olduğunu söyleyen lanet bir not bıraktı. Teal öyle demiyor, dostum. Ayrıca, Agnus az önce ona felç edici bir ilaç verdiğini söyledi."

Şerefsiz herif.

"Dün gece garip davranıyordu," diye devam ediyor. "Onu yalnız bırakmamalıydım."

"Tamam, tamam, onu bulacağız." Mutfağı adım adım dolaşıyorum.
"Nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Hayır, ama arabamda GPS takip cihazı var, daha doğrusu babamda var, böylece istediği zaman yerimi tespit edebiliyor. Sana sinyali göndereceğim - sana daha yakın."

Tanrı'ya şükür.

"Onunla ne yapmayı planlıyorsun? Kanı mutfağımı kirletiyor," diye soruyor Lars Knox'un yüzüne telefonu kapattıktan sonra. Sanki koleksiyonundaki en iyi bıçağı göğsüne saplamak için zihninde bileyliyormuş gibi Eduard'a bakıyor.

"İpin var mı?" diye sordum.

Gülümsüyor. "Elbette,
efendim."

Umarım çok geç kalmamışımdır.
Yapma, Teal. Bu hatayı yapma.

TEAL

M

Parmaklarınız motorun düğmesinde geziniyor.

Yapama
m.

Hayır,
yapabiliri
m.

Hayatım boyunca bunun için yaşadım. Bu benim hayattaki görevim, var olma sebebim.

Omzumdaki kızın gölgesi devam etmem, gaza daha sert basmam için bana yalvarıyor. Gitmeliyim, gitmeliyim-

"Char...lotte... Ronan..." Edric yanımdan mırıldanıyor. Ayağını ileri atıyor ama kısa süre sonra yere düşüyor.

"Kapa çeneni." Direksiyonu bırakıyorum ve iğneyi kavıyorum. "Benimle kurban oyunu oynayamazsın. Charlotte ya da Ronan'ı kullanamazsın."

Bana bakıyor ama gözlerinde beklediğim gibi korku ya da telaş yok. Kabullenmiş gibi bile davranmıyor. Aksine, üzgün, hatta mahcup görünüyor.

"...ona bir şeyler yaz..."

"Neden vedalaşacaksın ki? Knox ve ben yapamadık. Yapamadık. Bir daha bana yaklaşmaman için kaçmak zorunda kaldık."

"Hayır... Ben değilim..."

"Bunu itiraf bile etmeyecek misin?" Sesim yükseliyor. "Perdeler düştü, Edric. Seni kurtaracak kimse yok."

Ya da ben.

Ben yolumu çoktan seçtim. Fikrimi değiştiremem.

Kapıya bir vuruş sesi geliyor ve irkiliyorum. *Kahretsin.* Kimsenin bu kadar uzağa gelmemesi gerekiyordu.

Kontağa bastım ve harekete geçtim.

"Teal!" Ronan'ın sesi pencereden geliyor, boğuk ama güçlü. Kürek kemiklerim birbirine çarpıyor.

Onun burada ne işi var? Beni nasıl buldu? Bulmaması gerekiyordu.

Ben

Ona bakma.

Sakın ona bakayım deme.

Yavaşça gözlerimi kapatıyorum. Eğer ona bakarsam, hayatıma devam edemeyeceğim.

bununla.

Ona bakarsam, her şeyi bırakıp onun kollarına koşmak isteyeceğim ama bu uzun vadede beni mahvedecek.

"Teal!" Pencereye vuruyor. "Aç kapıyı."

Açmadım.

Yapmayacağım.

"*Ma belle...* lütfen bana bak." Sesi yumuşuyor ve içimde bir şeyler kırılıyor. Bana taktığı lakaptan ve bana güzelim deme şeklinden dolayı kırılıyor.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. İstesem de onları durduramıyorum.

Onları uzun süre rehin tuttum ve şimdi kaçıyorlar.

Düğmeye basıyorum ve pencerenin alçalan sesi sabahın sessizliğinde yankılanıyor. Yine de ona bakmıyorum. Bakarsam hıçkırıklara boğulacakmışım gibi hissediyorum ve buna izin veremem.

"Teal," diye ikna eder Ronan. "Motoru kapatabilir misin?" "Hayır." Sesim kelimenin etrafında titriyor.

"Hey... Ne kadar acı çektiğini biliyorum. Hepsini anladığımı iddia etmeyeceğim, ama bir kısmını anlıyorum. Ancak, büyük bir hata yapıyorsun, Teal. O benim babam değil."

Bu kez ona bakıyorum, damarlarım gerginlikten neredeyse boynumdan dışarı fırlayacak.

Bunun bir hata olduğunu söylemeye nasıl cüret eder?

Babası olması, onun yapmadığı anlamına gelmez.

Başımı kaldırdığıma hemen pişman oluyorum. Ronan yarı baygın bir Eduard'ı tutuyor, yüzü neredeyse tanınmaz halde. Şakaklarından, çenesinden ve çirkin kırmızı takım elbisesinden kan damlıyor.

"Bu şerefsiz yaptı." Ronan'ın çenesi sıkıştı. "Ailemizdeki tek pedofil o."

Ronan bana amcasının Birmingham'a nasıl gittiğini ve Charlotte'un o zamanlar hasta olduğunu, bu yüzden Edric'in onun yanından bir dakika bile ayrılmadığını anlatırken ağzım açık kalıyor.

Konsantre olamıyorum. Bir saniye boyunca, parçalar bir araya gelirken sadece önüme bakıyorum.

Bu yüzden Eduard o gün Ronan'la odasında konuşurken tanıdık gelmişti... sesinin tonu, sırtı. Ronan'ın sözlerinin geri kalanı kaydedildiğinde nefesim kesildi.

Ailemizdeki tek pedofil.

Ronan'ı taciz eden adam o, değil mi?

Neden Eduard'ın Ronan'ın biyolojik babası olduğunu düşünmüştüm ki? Olamazdı; Edric ve Ronan arasındaki benzerlikler inkâr edilemez. Sadece acımın kaynağını mutluluğumun kaynağıyla ilişkilendirmekten vazgeçmek için mümkün olan her yöntemi deniyordum.

Bakışlarım Eduard ve gözleri yaşlarla çevrili Edric arasında gidip geliyor. O da anladı.

Motoru durduruyorum. Kendi gözlerim akmayı durdurmuyor ve gözyaşlarımı silecek isteğim yok.

"E-Edric..." Eduard yalvarıyor. "Oğlunun deliliğini durdur."

Yanlış kişiye yönelttiğim tüm duygular yüzünden tüylerim diken diken oluyor.

Bu pislik bunca zamandır göz önünde saklanıyormuş. Hiçbir şey yapmadığı halde Edric'in ölümünü planlıyordum.

Tanrım, ben ne yaptım?

Edric sıkılmış çenesinin arasından, "Seni öldüreceğim, Eduard," diye çıkmayı başarır.

Bunun üzerine kardeşinin yüzü soldu. Yaptığı şeyin farkına varır. Edric'in ellerindeki kaderinin ona yapılabilecek her şeyden daha kötü olacağını biliyordu.

"Edric... bu saçmalığa inanıyor musun?" Eduard'ın sesi titrer. Kelimenin tam anlamıyla titriyor.

"Öldürmek. Seni," diye mırıldanır Edric.

"Ben de tacize uğradım," diye yalvarıyor Eduard, o titreme hâlâ orada. "Ben... ilk üvey babam bana bir şeyler yapardı, Edric. Baban beni kurtardı. Bu şekilde olmak istediğimi mi sanıyorsun? Bundan hoşlandığımı mı sanıyorsun?"

"Ama sen buna göre hareket ettin." Ronan onu bir patates çuvalıymış gibi sallıyor. "Travmatize olmak sana başkalarını travmatize etme hakkı verir mi?"

"Seni doğduğun güne pişman edeceğim." Edric'in sesi şimdi daha net, ilacın etkisi zar zor fark ediliyor. "Seni dışlayacağım, kafana bir kurşun sıkmayı seçene kadar seni kıracağım."

"Edric..." Eduard'ın sesi kesilir. "Bunu yapamazsın. Ben senin tek kardeşimim."

"Benim kardeşim yok." Bu Eduard'ı kızdırır.

Yüz hatları şekil değiştiriyor ve kanla birlikte, sanki biri kanı yüzüne bulaştırmış ve o da şimdi bir canavara dönüşüyormuş gibi görünüyor.

Daha doğrusu, başından beri içinde olan canavarı ortaya çıkarıyor.

"Birini suçlamak istiyorsan, küçük tatlı çocuğunu suçla." Bakışları Ronan'a kayar ve sırtır. "Sen o lanet Lars yüzünden asla sahip olamayacağım yasak meyveydin, bu yüzden ne yaptım biliyor musun sevgili yeğenim?"

Ronan dişlerini sıkarken, "Kapa çeneni," diye emrediyor.

"Hayır, gerçek zamanı, hadi yapalım." Kanlı ağzını göstererek gülüyor. "Tüm vücudunu, küçük ellerini ve küçük penisini hayal ettim. Sayamayacağım kadar çok kez senin resmine bakıp 31 çektim, benim sevimli küçük yeğenim. Sana sahip olamadığımda, seninkine benzeyen başka küçük eller buldum ve tenlerini işaretleyebildiğimden emin oldum. Senin gibi ısırp vurmuyorlardı, ben de onlar için yaptım. Yine de ağladılar - bu hariç." Bana eliyle işaret ediyor ama dikkatini Ronan'dan hiç ayırmıyor. "Onu hatırlıyorum - tabii ki hatırlıyorum. Sessiz olanlardan biriydi, tek kelime etmeyenlerden. Seni lekelemedim, küçük oğlum. Ben iyi bir amca değil miyim?"

"Seni lanet-"

Eduard Ronan'ın sözünü keser. "Eğer birini suçlamak istiyorsan, kendini suçla. Onların yaşadığı tüm travmaların sebebi sensin. Eğer sana dokunmama izin verseydin, diğer çocukları mahvetmezdim. Suçlu sensin Ronan - sadece sen. Güzel nişanlıyı kucağına aldığında, sana sahip olamadığım için onun amına boşaldığımı hatırlamanı istiyorum."

Ronan homurdanıyor ve Eduard'ı uçuşuma sürüklüyor. Farkına bile varmadan kapıyı açıp peşinden koşuyorum.

Amcasını yakasından tutup kenara çeker. "Hoşça kal de, Eduard."

"Beni öldüreceksin ve sonra ne olacak?" Eduard akıl hastanesinden çıkmış deli bir adam gibi gülüyor. "Tüm bu çocukların sefaletinin arkasında olduğun gerçeğiyle yaşayabilir misin?"

"Kapa çeneni," diye kükrer Ronan.

"Sensin, benim küçük yeğenim. Hepsi senin yüzünden."

"Öyle değil." Yaklaşırsam Ronan'ı tetiklemekten korkarak biraz uzakta durduğumda sesim duygularla kalınlaşıyor. "Sorun sen değilsin Ronan. Sorun o. Onun seçimlerinden ve eylemlerinden sen sorumlu değilsin. Sen kurbandsın, o ise saldırgan."

Ronan sertçe nefes alıyor, göğsü o kadar hızlı inip kalkıyor ki ona bir şey olmasından korkuyorum.

"Sen değilsin," diye tekrarlıyorum, ona doğru yaklaşıırken.

Kolum onunkini buluyor ve ona dokunmama izin veriyor. Ne ürküyor ne de beni itiyor.

Yavaşça onun yanında dururken göğsümde bir sıcaklık yayılıyor, kalbim yüksek sesle ve hızla atıyor.

Ronan'ın parmakları Eduard'inkilerden ayrılmaya başlıyor ve ben yavaş bir nefes alıyorum. O piç için endişelendiğimden değil; sadece Ronan'ın onun yüzünden bir katil olmasına izin vermeyeceğim.

Ben öyle biri olmakta iyiyim ama Ronan olamaz. O ilkel, düzgün ve aydınlık. O benim ışığım ve hiçbir karanlığın onu benden uzaklaştırmasına izin vermeyeceğim.

Arabanın kapısı açılır ve Edric yavaşça kendini dışarı çeker.

Sahnenin hafif rahatsızlığı bir saniyeliğine dikkatimi dağıtıyor. Her şeyin bitmesi için yeterli.

Dünyamın alt üst olması için yeterli.

"Biliyor musun? Eğer ben sana sahip olamayacaksam, neden başkası olsun ki?" Eduard bağlı ellerini Ronan'ın boynuna arkadan doluyor. "Ölüm bizi ayırana kadar, benim küçük yeğenim."

Sonra da Ronan'ı uçurumdan aşağı çeker.

EDRİC

Bünvanla doğmak sorumlulukları da beraberinde getirir. İki şeye inanarak yetiştirildim. Birincisi, Astor ismi. İki, Astor ismini korumak için duygularını göstermemek.

Hayatım katı gelenekler ve beklentiler tarafından yönetildi. Babam, annem öldükten sonra halktan biriyle evlendiği için utanç kaynağı olarak görülüyordu.

Cesur olduğunu düşünmüştüm.

Ama böyle bir hatanın affedilmeyeceğini biliyordum. Arka arkaya iki nesil, yıllardır biriktirdiğimiz saygıyı yok ederdi.

Bu yüzden statü sahibi biriyle evlendim. Şanslıydım ki evlendiğim kadın babamın benim için planladığı kadın değildi.

Charlotte'un bilmediği şey, onu ilk kez babamın ziyafetlerinden birinde gördüğüm. Bana sürekli görev baskısından başka bir şey hissettiren bu neşeli ruhtu.

Céline'in babasıyla evlenmesini babasının aklına sokan bendim ama ablası olduğu için onunla ben evlenecektim. Céline'in babasının arabasına olan anormal ilgisini fark ettiğimde bir çözüm, bir yol buldum. Ona gülümseyerek yaklaştım ve kalbinin sesini dinlemesi için onu cesaretlendirdim.

Başarısız olacağımdan hiç şüphem yoktu, çünkü Céline maceraperest, romantik ve çok aşıktı. Ben sadece onun da kabul edeceğini bilerek bu adımı attım. O da bunu yaptı ve kaçtı.

Özenle hazırladığım planın sonucunda Charlotte'a sahip oldum.

İlk başlarda benden nefret etti ve çok gururlu ve kibirli olduğumu düşündü - onun sözleri, benim değil - ve bana bu gerçeği hatırlatmaktan vazgeçmedi. Ancak ben pes etmedim ve sonunda güzel eşim bana zaman ayırdı.

ve beni görmek için durdu. Geldiğinde, sonunda onu yakalamıştım.

Charlotte benim mutluluk sebebim. O benim görevden çok hayat hakkında düşünmemi sağlayan tek kişi.

O hayattır.

Daha doğrusu, benim merkezim.

Doktor, sağlığının çocuk doğurmasına izin vermeyebileceğini söylediğinde, ailemin üreme konusundaki kurallarına karşı geldim ve ona onlara ihtiyacım olmadığını söyledim. Onun sağlığı ve hayatı benim için Astor adını yaşatmak gibi aptalca bir ihtiyaçtan daha önemliydi.

Hamile kaldığında, bebeği doğurmam için bana yalvardı. İkimize de bir mucize vermek istediğini söyledi.

Ve yaptı da. Ronan böyle hayata geldi.

Onunla ilk tanışmamız bir gülümseme sayesinde oldu. Güzel oğlumla tanıştığım andaki kadar hiç gurur duymamıştım.

O ve Charlotte benim hayatım - her ne kadar bunu göstermekte kötü olsam da. Ona ulaşmak için Charlotte'un duygusal doğasına yaslandım. O çok dışa dönükken ben çok katıyım, bu yüzden onun duyguları ona daha iyi ulaştı.

Ancak, çok konuşsam da Ronan'la aramızda bir bağ olduğunu hissederdim. Bana sokulur ve video oyunlarında öldürdüğü ejderhaları anlatırdı. Benden bir şeyler ister ve Lars'ın ona süt içirmesinden şikayet ederdi.

Sonra durdu.

Aynen böyle, oğlum bana gelmeyi bıraktı. Benimle ejderhaları, içkileri ve arkadaşları hakkında konuşmayı bıraktı.

Yine de Charlotte ile ilişkisini hiç kesmedi. Bunu ona her zaman daha yakın hissettiği gerçeğine bağladım ve bu acı verse de onu kendi haline bıraktım.

Charlotte'un sağlığı tüm zamanımı ve ilgimi aldı ve bu yüzden Ronan'ı ihmal ettim. Onun artık bir yetişkin olduğunu ve Lars'ı tercih ettiğini düşünüyordum. Ne de olsa Ronan onunla benimle konuştuğundan daha fazla konuşuyordu.

Karım bana bir baba olarak saygı duyduğunu ve denersen onla yakınlaşabileceğimi söyledi ama ben onu tersledim. Belki de annemin ölümünden sadece bir yıl sonra bana bir üvey anne ve bir üvey kardeş getirdiğinde kendimi babama kapattığım gibi onun da kendini bana kapatmasından korkuyordum.

Babanızla gergin bir ilişkiniz olmasının nasıl bir his olduğunu biliyorum ve bunu oğlumla tekrarlamak istemedim.

Ne olduğunu anlamadan Ronan benim kadar uzun ve benim kadar gururluydu. Gerçek duygularını asla açıklamadı ve tüm sorularımı geçiştirdi.

Arabada Teal'in sesini duyduktan sonra her şey yerli yerine oturdu. Ronan'ın Eduard etraftayken öğle yemeklerinde bana katılmadığını, ama Charlotte oradaysa kaldığını hatırladım. Bu konuda kurnaz davranır, rahatsızlığını kimsenin fark etmemesini sağlardı. Her zamanki gibi gülüyor ve şakalaşıyordu ama şimdi iyi olduğunu kanıtlamaya çalıştığını biliyordum.

Bunu çocukluğundan beri yapıyor. Oğlum sekiz yaşından beri iyiymiş gibi davranıyor.

O sıralarda bana gelmeyi bıraktı.

Her zaman partilerin ve otun bir şeyleri kanıtlamak için olduğunu düşündüm, ama bunun onun baskıdan kurtulma yolu olduğunu varsaydım. Evimi ve işimi oğlumun tecavüzcüsüne açtığım için olduğunu hiç düşünmemiştim.

Sadece oğlumun değil, başka birçok çocuğun.

Eduard her zaman biraz sorumsuz olmuştur, ama ona söylediğimde çok çalışırdı. Bana saygı duyardı ve ne emredersem onu yapardı. Her zaman kolundan sarkan kadınlar vardı, ama onları ödül olarak gösterme şeklinden kamuflej olabileceklerini anlamalıydım.

Eduard ve Ronan saklanmakta, rol yapmakta birbirlerine benziyorlar ama bunu herkesten çok benim kaçırmamam gerekirdi.

Bunun için Charlotte'un hastalığıyla meşgul olmamı suçlayabilirim ama bu, oğlumu hayal kırıklığına uğrattığım gerçeğini hiçbir şekilde affettirmez.

Babasına ihtiyacı vardı ve ben ona bir baba vermedim.

Eduard'a ihtiyacı vardı ve ben onu geri getirdim.

Dinleyecek birine ihtiyacı vardı ve ben orada değildim.

Charlotte bunu öğrenirse depresyona girecek ve onu kurtarmak mümkün olmayacak.

Benim gibi o da mucizesini hayal kırıklığına uğrattığını düşünecek. Bunu daha önce göremediği için kendini suçlayacak ve korkunç bir anne olduğunu düşünecek. Ama değil. O sadece hastaydı. Ronan'la birlikte olmak için muhtemelen son tedavi şansını feda ediyor çünkü bana söylediği gibi, ona en mutlu anıları yaşatmadan ölemez.

Charlotte bilmeyecek. Bunu düzeltecek kişi

ben olacağım. Her şeyi düzelteceğim.

Eduard'ın geride bıraktığı dağınıklıktan başlayarak. Belki o zaman mucizem beni affeder.

TEAL

Hastane koltuğunda ne kadar oturduğumu hatırlamıyorum ama ağladığım kadar uzun.

Ağlamamı durduramayacak kadar uzun.

Knox bizi ormanda yakaladı ve yol boyunca bana sarıldı ama babam, Agnus ve Elsa peşimizden geldikten sonra bile ağlamayı bırakmadım.

Bir bebek gibi ağlıyorum. Ağlamanın ne demek olduğunu yeni öğreniyormuşum gibi ağlıyorum.

Sonsuzluk gibi görünen bir süredir burada oturuyoruz. Bekleme süresi, uzaklarda mayalanan kıyamet gibi uzayıp gidiyor.

Çocuklar takip ediyor. Aiden, Xander ve Cole köşede durmuş, başlarını öne eğmişlerdir. Birbirlerine tek kelime etmemişler, sanki bekleme alanının üzerine çökmüş olan transı bozacaklarından korkuyorlarmış gibi.

Lars da geliyor, kaşları çatılmış ve züppe ifadesi kaybolmuş. Endişeli olduğunu fark ettim. O endişeli.

Bunun beni neden daha çok ağlattığını bilmiyorum. Neredeyse hiç duygu göstermeyen Lars durumun ne kadar kötü olduğunu fark ettiyse, bu korkunç bir hal alıyor demektir.

"Her şey yoluna girecek, T." Knox bana sarıldı. "Hadi ama kardeşim, ağlamayı kes."

"Yapamam." Hıçkırıyorum.

Durmak bilmeyen gözyaşlarım başımı ağrıtıyor. Biraz olsun rahatladığım anda Ronan'ı düşünüyorum ve yeni bir dalga beni vuruyor.

Bu kadar basit.

Eduard'ı ya da Edric'e yaptıklarımı, kendimi, hayatımı ya da bunların hiçbirini düşünmüyorum.

Sadece onu düşünüyorum.

"Ya onu kaybedersem, Knox?" Gözyaşlarımla arasından konuşuyorum. "Ne düşünüyordum ki? Ne yaptım ben?"

"Hey, o herif düşüşünü hafifletti, tamam mı?" Knox diyor ki. "Sağlık görevlileri onu çıkardığında Ronan nefes alıyordu. İyileşecek."

"Ama ya değilse? Ya... Ya..." Tanrım, kelimeleri söyleyemiyorum bile. Onları düşünmek istemiyorum ama aklıma kazınan tek şey onlar.

Omzumdaki gölge artık orada değil. Eduard o uçurumdan düştüğü anda küçük kız ortadan kayboldu ama onun adına burada başka şeyler var. Kasvetli düşünceler ve kara duman gibi şeyler.

"Teal?" Edric'in sesi köşeden geliyor. "İçeri gel. Onu görebilirsin."

Sarsılarak ayağa kalkıyorum, kalbim göğsümde bir atıp bir duruyor. Koşarak odaya gidiyorum ve Ronan'ın babasının önünde durup tuzlu gözyaşlarımı yutuyorum. "Edric, çok özür dilerim..."

"Endişelenme." Gülümsüyor. "Asıl ben sana karşı üzgün olmalıyım. Bunu daha önce görmeliydim."

Söyleyecek söz bulamadığım için başımı sallıyorum.

"Sonra konuşuruz." Odayı işaret ediyor. "İçeri girin."

Kapıyı itip açıyorum ve sanki bir suç mahallinden geçiyormuşum gibi parmak uçlarımla içeri giriyorum - ve öyle de olabilirim.

Eduard'ın Ronan'ı yanına çektiği anın görüntüsü gözlerimin önünden geçip duruyor. Ona elimi uzattım ama yakalayabildiğim tek şey ince havaydı.

O anda zaman durdu ve keşke zamanı geri çevirebilseydim ve yaptığım şeyi yapmasaydım dedim. Keşke ölümünü planlamadan önce Edric'in yaptıklarını araştırsaydım.

Ama en çok Ronan'ı seçmiş olmayı diledim. Keşke onu alıp götürseydim ve onunla yeniden başlasaydım.

Odada beni ilk karşılayan şey güçlü ışık oluyor. Hemen ardından Ronan'ın yarı çıplak göğsündeki morluklar ve koluna sarılmış alçı geliyor.

Güzel yüzünde mavi morluklar var. Onu görmek beni hıçkırıklara boğuyor ve kararsız adımlarla ona yaklaşıyorum. Denesem de gözyaşlarımla akışını durduramazdım.

"Neden ağladığında bile güzel görünüyorsun, *güzelim*?" diye alay ediyor boğuk bir sesle.

Burnumu çekerek ve duygularımı kontrol altına almaya çalışarak yatağa, onun yanına uzanıyorum. Başarısız oldum ve sonunda boşboğazlık ettim. "Özür dilerim. Çok üzgünüm, babanı incitmek ya da sana bunları yaşatmak istememiştim. Bencillik ettim ve sen incindin ve ben... Ben..."

"Hey." Elimi sağlam eliyle kavradı. "Bu senin hatan değil Teal. Ayrıca, yarın eskisi kadar iyi olacağım. Sadece birkaç hafta sol elimi kullanamayacağım, bu yüzden benim için her şeyi sen yapmak zorundasın."

"Herhangi bir şey." Çılgınca başımı sallıyorum. O da sırtıyor. "*Herhangi bir şey* mi?"

Tekrar başımı salladım.

Sırtışı azalıyor ama elimin arkasını okşuyor. "Bir daha asla yanımdan ayrılmamanla başlayalım."

"Sen..." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Beni hâlâ istiyor musun?"

"Hâlâ mı? Hiç durdum mu?" Elimi ağzına götürüyor ve kuru dudaklarını tenime değdiriyor. "Seni istemekten asla vazgeçmeyeceğim, *Belle*. Sen benim için yaratılmışsın."

"Sen de benim için yaratılmışsın." Kollarımı boynuna doluyorum, gözyaşlarım tenini ıslatıyor. "Seni seviyorum, Ronan. Seni daha önce hiç kimseyi sevmediğim kadar seviyorum."

Sesini alçaltıyor. "Eduard şerefsizinin söylediklerinden sonra bile mi?"

Ona bakmak için geri çekiliyorum. "Sana söyledim, onun sözlerinin bir önemi yok, tamam mı?"

Sen biliyorsun."

Şehvetli dudakları kalp kıran bir gülümsemeyle hareket ediyor. "Öyle mi?" "Elbette."

"Sakın beni terk etmeye kalkma Teal, yoksa sana bir Astor hareketi yaparım." "Astor hareketi mi?"

"Evet, seni dünyanın sonuna kadar kovalamayı içeriyor ve bu hiç eğlenceli değil." Sırtıyor. "Senin için, benim için değil."

"Şimdi ilgimi çekti."

"Neden şaşırmadım ki?" Beni kendine çekiyor ve burnuma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Seni seviyorum, Teal. Şimdi ve daima."

Şimdi ve her zaman.

EPILOGUE 1 - TEAL

BİR YIL SONRA

T Dünyayı farklı merceklerden görmekle ilgili bir şey var. Önceden bulanıktı. Şimdi bir anlamı var, daha önce hissedemediğim bir netlik var.

Mutluluk diye bir şey var ve neşe diye bir şey var.

Hayatım boyunca mutluluğun ne demek olduğunu ve insanların neden mutlu olmak için can attığını hiç anlamadım. Sonunda etkisi geçecek bir mutluluk gibi geliyordu.

Ta ki Ronan hayatımın değişmez bir parçası olana kadar. O mutluluğun vücut bulmuş hali.

O asla geçmeyecek bir kafa.

Mezun olduktan sonra yazı seyahat ederek geçirdik. Sadece seyahat ederek, bir ülkeden diğerine ve bir şehirden diğerine.

Biz dünyayı, insanları ve kültürleri keşfeden özgür ruhlardık. Ne zaman müzeler hakkında soru sorsam bana inek derdi, ben de ne zaman en moda bara gitmek istese ona jigolo derdim.

Ronan ne olursa olsun Ronan olacak. Eğlence ve partiler onun ruhunda var. Ne zaman bir parti düzenlenmesi gerekse, bir sonraki 'epik' etkinliğini planlamak için sıranın en önünde olacaktır. Sonuncusu Aiden ve Elsa'nın evliliği idi. Konuşmasında çok fazlaydı, sağdıç olmadığı için tuzlu davranıyordu.

O zamandan beri Xander'a sağdıç olarak seçilmesi için rüşvet veriyor ve hepsini sohbetinden silmekle tehdit ediyor.

Yapmayacak.

Onlara söylemediği şey, atlıların geçmişte onu birkaç kez başından kurtardığıdır. Diğer insanlar gibi sadece partiler için orada değillerdi; onun için oradaydılar ve Ronan bunu asla unutmuyacaktı.

İkimizin de Eduard'ı unuttuğumuzu söylemek yalan olur. Bazen, ölümünden sonra bile sanki hala hayatlarımızın üzerinde dolaşan bir gölge gibi hissediyoruz.

Ronan ve ben hala kabuslar görüyoruz ama bunlar seyrek ve çok az. Artık ortak terapiye gidiyoruz ve bu hayatımda gördüğüm en iyi terapi.

Çok fazla olmaya başladığında, sadece söylüyorum. Ancak genellikle öyle olmuyor çünkü aileme ve en önemlisi de *ona* sahip olduğumu biliyorum.

Ronan.

Yüzümden saçlarımı okşadığı ya da beni öptüğü an, genellikle vücuduna tırmanır ve beni becermesini isterim.

Tabii ki buna mecbur kalıyor ve her seferinde daha rüya gibi, daha sert, daha sert yapıyor. Ronan bana hiçbir zaman narin bir çiçekmişim gibi davranmadı ve onu en çok bunun için seviyorum. Beni yavaşça becerdiğinde bile, bu onu hissetmemi sağlamak içindir.

- Bize dokunmaktan korktuğu için değil.

Ronan ve ben birbirimize dokunmaktan asla korkmayız. Aksine, bu bizi daha da yakınlaştırıyor ve sakinleştiriyor.

Bir dokunuşla başladık. RES'in kütüphanesinde bunu ilk kez yaptığında, ben onun büyüüne kapıldım ve o da benim büyüme kapıldı.

Bugün ona bir sürprizim var.

Akşam yemeği için ailesinin evine geldik. Charlotte sonunda tehlike bölgesinden çıktı. Eduard'ın ölümünden sonraki birkaç ay tam bir cehennemdi.

Edric kardeşinin ölümünü bir kaza gibi göstermek zorundaydı ve Charlotte'un hastalığı ona ve Ronan'a çok zarar veriyordu. Sonuçlar çıkana ve doktor son ameliyatın başarılı geçtiğini söyleyene kadar nişanlımın elini tuttum.

Çok fazla iyileşme terapisi görmesi gerekti ve Edric tüm bunlar boyunca onun yanından ayrılmadı. Ronan da bırakmadı.

O dönemle ilgili en sevdiğim anılardan biri, Edric'in Ronan'dan Eduard'ın yaptıklarını görmediği için af dilemesi ve Ronan'ın da annesinin hastalığını görmediği için üzgün olduğunu söylemesiydi.

Edric ve Ronan Charlotte'un iyileşme sürecinde çok yakınlaştılar. Bence onları Charlotte'un yanında görmek onun ruhsal durumuna herhangi bir doktorun söyleyebileceğinden çok daha fazla yardımcı oldu.

Ronan ve benim yemekten sonra ayrılmamız gerekiyordu ama odasından bir şey alması gerektiğini söyledi.

Uzun zamandır oyalanıyor, o yüzden şimdi sorabilirim.

"Lars." Ronan'ın odasından çıktığını gördüğümde sırıtiyorum. "Nasıl görünüyorsun?"

Üzerinde 'Belle' yazan beyaz tişörtümü giyiyorum.

Ayrıca siyah tül bir etek, deri bir ceket ve botlar giyiyorum - her zamanki gibi rahat.

"Bu gece bana bu soruyu ikinci kez soruyorsunuz, Bayan Teal."

"Bu kadar züppe olmayı bırak, üstelik sadece Teal," diye takılıyorum.

Lars ve ben zamanla yakınlaştık. İtiraf etmez ama benim için her zaman bir bitter çikolata hazırlar, sonra da onları sürekli çaldığım için sızlanır.

"Çok güzel görünüyorsun." Çenesini kaldırıyor. "Ve kimsenin sana ikram etmediği çikolatayı yemeyi bırak."

O koridorda ilerlerken yüzümü buruşturuyorum, sonra odaya giriyorum. Tamam, işte burası.

Geleneksel ya da başka bir şey olması gerekmiyor - zaten bunu önemseydiğimden değil.

"Hey, Ronan, ne zaman evleniyoruz...?"

Onu bitter çikolata sepetleriyle dolu bir yatağın önünde pantolonunu çıkarırken bulduğumda sözümü yarıda kesiyorum.

"Kahretsin, *Belle*, henüz gelmemen gerekiyordu."

Sırıtiyorum. "Benim yüzümden durma."

Elleri kemerinin üzerinde duruyor. "Lars sana verebileceğim en iyi rüşvetin bitter çikolata olduğunu söyledi."

"Lars haksız değildi."

"Bekle." Eli kemerinden ayrılıyor ve neredeyse onu yerine koymak için uzanıyorum. Ronan o kadar güzel ki, bazen sırf ona bakmak için uyanık kalıyorum.

Sadece fiziksel güzelliği değil, ruhu da benimle konuşuyor ve beni kendi ruhumdan koparıyor.

Fırtınadan sonra gelen

sükûnettir. Karanlıktan sonraki

ışıktır. O her şeydir.

"Git geri." O daraltır onun gözler. "Yaptın mı I
duymak bir şey evlilik hakkında?"

"Evet. Düşündüm ki... bilirsin... işleri resmileştiririz?" Yoksa üniversitede ona bakan her kızı yumruklamaya başlayacağım.

Hâlâ bir mıknatıs gibi dikkat çekiyor. RES'ten sonra bunun biteceğini düşünmüştüm ama hayır, popülaritesi sınır tanımıyor. Biri onu elimden almaya çalışmadan önce hak iddia etmeliyim.

Tehdit edildiğimden falan değil ama ben de Ronan konusunda onun benim hakkımda olduğu kadar açgözlüyüm. Bu muhtemelen hiç değişmeyecek.

İnsanlar evlenmek için çok genç olduğumuzu söylüyor ama benim için yaşla ilgili değil. Ronan'ın hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğim tek insan olduğuna karar verdim. Bu kesin bir gerçek. Öyleyse neden erteleyelim?

"Hey." Alınmış görünüyor. "Sana sormak için bir gece planlıyordum. Bu adil değil."

"Bana mı sormak istedin?"

"Aiden denen o şerefsiz Elsa'yla evlenmeden önce seninle evlenmek istiyordum ama sen her zaman büyük lafların aptalca olduğunu söylersin, ben de bekleyeyim dedim."

Parmak uçlarımda durup kollarımı boynuna doladığımda ve yanağına bir öpücük kondurduğumda kalbim küt küt atıyor. "İşin içinde sen olunca aptalca olmuyor Ronan."

Sırıltısı genişliyor. "Bire sıfır, Xander."

Gülüyorum. "Yani bu benimle evleneceğin anlamına mı geliyor?"

"Tabii ki seninle evleniyorum ve önce sen sormadın, ben sordum."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul edelim Lord Hazretleri," diye takılıyorum. "Çikolatayla ilgili aklınızda ne vardı?"

"Birkaç şey." Gözleri muziplikle parlıyor. "Ne gibi?"

"Bunun gibi." Dudakları benimkilerle buluşuyor ve sonra yatağa düşüyoruz. Eğer bundan sonraki hayatım buysa, buna çok hazırım.

EPILOGUE 2 - RONAN

BEŞ YIL SONRA

"W

"Sözümü kesmekle ilgili ne demiştin, *güzelim*?" Onu masaya yaslarırken kulağına homurdanıyorum.

"Bilmiyorum..." diye inliyor, bacakları ardına kadar açılıyor.

Ofisime geldi ve onu becermemi istedi. Bunu çok yapar, şikayet ettiğimden değil.

Her iki ailemizin şirketlerinde de patron olmanın en iyi yanı, işle zevki karıştırabilmemiz.

"Bilmiyor musun?" O derin boğazlı inilti çıkarırken ben de ona sertçe vuruyorum.

Parmakları masanın kenarını sanki bir can simidiymiş gibi kavıyor. Durmuyorum ya da yavaşlamıyorum. Onu sert, hızlı ve kontrolsüz bir şekilde beceriyorum, tıpkı ikimizin de hoşuna gittiği gibi.

"Sonra acısını benden mi çıkaracaksın?" diye inliyor.

Onu kalçasından tutarak kısa saçlarını kenara itiyorum, ensesini ortaya çıkarıyorum ve kulağına fısıldamak için eğiliyorum. "Emin olabilirsin, *güzelim*."

O zaman gelir.

Karım cezaya ve ceza vaatlerine aç bir oburdur. Bu gecenin şimdikinden daha sert olacağını bilmek onu daha ateşli, daha ıslak ve daha da uyumlu hale getiriyor.

Bu sadece onun iştah açıcısı. Hemen peşinden gitmeden önce birkaç saniye daha ona güç veriyorum.

Ben onun üzerine düşerken ikimiz de derin derin nefes alıyoruz, kıyafetlerim onun bluz bahanesini örtüyor.

Körü körüne bir elini uzatıp parmaklarını saçlarıma geçiriyor ve dudakları dudaklarımla buluşabilsin diye başını çeviriyor. Dünyada sevdiğim hiçbir şey yok

bu kadını öpmekten ve kendimi onun üzerinde hissetmekten daha fazla.

Teal'le ilk tanıştığımdan beri beni hep derinden etkiledi. Önce kızgınlıkla, sonra nefretle başladı ve sonra başka bir insana karşı hissedebileceğim en güçlü duyguya dönüştü.

Ben daha bir şey söylemeden beni anlıyor. İstememe gerek kalmadan bana sarılıyor.

Teal her zaman duygularla mücadele etti, ama benimle değil - asla benimle değil. O zamanlar güçlüydü, ama şimdi yenilmez.

Çocukluğumuz her zaman kim olduğumuzun bir parçası olacak, ama biz bunu aştık.

Sayfayı çevirdik ve kendi hikayemize başladık.

Çalışıyoruz ve seyahat ediyoruz. Ethan, Knox ve bana Teal'in ilk tipi olduğunu hatırlatmaktan asla vazgeçmeyen Agnus'la aile yemekleri yiyoruz.

Karım artık tek tipinin ben olduğumu söyledi. Bir dahaki sefere, bunu o göt herifin önünde söyleteceğim.

Annem ve babam seyahat ediyorlar - turizm için, tıbbi tedavi için değil - ve genellikle yanlarında huysuz bir Lars'ı da getiriyorlar. Onlara her otelin berbat bir servisi olduğunu hatırlatmayı asla ihmal etmez.

Teal ve ben de arkadaş toplantılarına gidiyoruz ve hala Aiden'in genellikle katılmadığı partiler düzenliyorum çünkü Elsa'yı kimsenin bilmediği bir yere götürüyor. Siktir et onu, gerçekten. Xan ve Cole yapıyor ve hepimiz bir şekilde birlikte çalıştığımız için RES'ten sonra aslında hiç ayrılmadık.

Ben pantolonumun düğmelerini iliklerken Teal doğruldu ve iç çamaşırını yukarı çekti. "Sizi yalnız bırakayım da *işinize* dönün *Lord Hazretleri*." Kravatımı düzeltiyor, gözlerini

Koyu renk gözlerindeki o şakacı şehvetle bana bakıyor. Sonra uzanıp başparmağıyla alt dudağımı sildi. "Ruj."

"Biliyor musun, karıcığım?" Sesim boğuk çıkıyor. "Ne, kocacığım?" Alt dudağını ısırtıyor.

"İşi siktir et. Seni tercih ederim." Onu masanın kenarına doğru itiyorum, nefesi kesiliyor ve onu kaldırdığımda bacakları belimi mengene gibi sarıyor.

"Bugün seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim Ronan?" "Unutmuş olmalıyım."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor kulağıma. "Seni sevdiğimden daha fazla değil, *ma belle*."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.